

خانکو

نانون
Ketabton.com

يار محمد سدھار

حانگو

(ناول)

ليکوال:

يار محمد سهار

۱۳۹۴ ل کال

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: ځانگو

ليکوال: يارمحمد سهار

خپروندی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنگي څانگه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

ډيزاين: ضياء ساپی

پښتۍ ډيزاين: فياض حميد

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحريك د خپرونو لړ: (۱۱۷)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريك سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسووليت ليکوال پورې اړه لري.

ډالۍ

دا کتاب خپلې خدای بښلې مور ته چې د لومړي ځل لپاره
يې زما زانگو ځنگولي ده او خپل خواږه عز تمن خدای
بښلي عالم پلار ته چې د لومړي ځل لپاره يې زما په گوتو
قلم او په لاس کتاب راکړی او هم هغو يتيمانو ته چې
پلرونه يې په کارتوسو، بمونو او ځانمرگو له خوا شهيدان
شویدی او هغو خلکو ته چې د قلم او کتاب خاوندان دي او
همدارنگه يې هغوی ته ډالۍ کوم چې د خپل مور، پلار، د
هېواد د يتيمانو د قلم او کتاب د خاوندانو په چوپړ کې دي.

په ډېر درنښت

يارمحمد سهار

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

خانگو

د هغې اصلي نوم شاه پیری وه خو مور او پلار یې له ډېره نازه ورته شاه پرو ویل د هغې مور او پلار خپله یوه دانه لور داسې ساتله لکه د گلاب گل.

شاه پرو هم په ښکلا او ښا یېست کې نوم درلود تورو بادامی ستر گو او تورو زلفو یې په سیمه کې انگازی خپری کړی وی .

شاه پرو و پیغلنوب ته د رسیدو سره سم یې دیوه ښا یسته ، ښکلی او د ښو اخلاقو در لو دونکې یوه ځوان سره چې نوی د انجنیری له فاکولتی څخه خلاص شوی وه واده وکړ .

د شاه پرو دواده پنځه کاله تیر شوه چې یوه لور او یو زوی یې درلودل په هېواد کې هم جنگ او جگړو زور اخیستی وه ، د شاه پرو مېړه هم ډېری هلی ځلې وکړې چې له کلی څخه ښار ته لاړ شی خو بخت او وخت یاری ورسره ونکړه ، جگړه په قراره ، قراره زور ونيو ان تر دی چې دا جنگ او جگړې د شاه پرو تر کلی ورسیدی .

ددې سیمې قوماندان څو ځلې پخوا د شاه پرو مېړه جنگ ته را بللی وه خو د شاه پرو مېړه پوهیده او تل به یې د خپلې مېرمنې سره ددې بې مانا او بې گټې جنگو په باره کې دیوه او بل سره خبرې کولې نو ځکه د شاه پرو مېړه د سیمې د جنگي قوماندان د جنگ او جگړو خبرې ردولې او ورته ویل به یې دا جگړه نه ده دا ورور وژنه ، زوی وژنه، قوم وژنه او هېواد وژنه ده.

هغه وه چې په ډېر ليرې وخت کې په سپينه ورځ د شاه پرو پر کلي د سيمې قوماندان او د هغه جگړه ماران ننو تل په کلي کې اول د شاه پرو پر کور چپه ولوېده.

د شاه پرو مېړه يې په دې گناه چې گواکې فا کولته يې ويلې او په جگړه کې برخه نه اخلي نو قوماندان په خپلو کسان امر وکړ چې لا ورته گوري، شاه پرو چې هر څومره عذر او زارۍ ورته وکړې، قران کریم يې ورته پيش کړ خو د سيمې د قومانده پر بکړه او امر د قران څخه دلته ډېر بهتره او با لا تره وه او دغو ټو پکبانو قران کریم ته په سپکه سترگه وکتل او قران کریم يې ټوټې، ټوټې کړ او په څو کارتوسو يې د شاه پرو مېړه سوري، سوري کړ.

خو کله چې دغه جگړه ماران د شاه پرو له کوره وتل يو وار يو نا څاپه يوه جگړه مار غږ کړ قوماندان صيب په ځانگو کې د شاه پرو کوچنی ماشوم چيغې او بغارې وهي قوماندان يو ځل په خپله خيرنه ډيره لاس را کش کړ د ځانگو خواته يې رډ، رډ وکتل او وه يې ويل هغه هم ووژنئ ځکه چې غټ شي هغه هم فاکولته وايي او انجنير کېږي.

د قوماندان ټو پکبانو په ځانگو کې پراته ماشوم باندې ډزې پيل کړې او ددې تنکې ماشوم تنکې او پاکې ويني د ځانگو څخه ځک، ځک تو ييد لى.

شاه پرو چې يوې خواته د خپل مېړه شهيد جسد ته کتل او بيا يې د خپل کوچنی ماشوم د ځانگو څخه د پاکو، معصومو او نازکو وينو ته کتل بڼه يې تکه ژپړه لکه زپړه ناپی ير له اوښتی داسې ښکارېده تا به ويل

چې د جنت حوره ده او ددې پاکو شهیدانو له وینو په خپل مخ خا لونه وهی.

شاه پرو د خپل معصوم کوچنی زوی او د خپل مېړه تودی وینی په دوو کوچنیو بوتلانو کې جلا ، جلا واچولی او سرونه یې کلک ور وتړل .

شاه پر و څو شیبې د خپل شهید مېړه جسد ته او د خپل ماشوم زوی بې ساه او بې نفسه جسدو ته په څیر ، څیر کتل ژړا او واویلا ورځېنی هیره وه په یوه بله دنیا کې گر ځیدله هیڅ نه پوهیدله چې څه وکړی یوازې یې دومره وکول چې د خپل معصوم زوی جسد له ځانگو را کوز کړی او د خپل شید مېړه په سینه یې وا چاوه د دواړو وینی یو ځای بهیدلی او شاه پرو خپل دواړه لاسونه په دواړو جسدو داسې اچولی وه لکه چې په دواړو لاسو یې د گلاب گلونه نیولی وی کله به یې دیوه گل ننداره کوله او کله به یې د بل گل ننداره کوله او د شاه پرو په زړه او خیال کې داسې راتله چې گواکې زما کورته د اسمان ملکې ځي او راځي او کله چې به د فکرونو په دریاب کې ولویده داسې به ورته ښکاره شوه چې له اسمانه ملایکې راځي او دا دواړه جنازې په خپلو اوږو د اسمان په لور پورته کوي.

د شاپر و کوچنی لور چې تازه په خبرو راغلی وه او خبرې یې داسې ښکلې او خوږې وې لکه مینا چې خبرې کوي خو اوس ، اوس چې یې د ټوپکو ډز هار د کوچنی ورور او مهر بان پلار یې په وینو کې لژنده ولیدل بلکل یې زبون وهل شوی یوازې دوو شیدو جسدو او مور ته په فکر کې ډوبه ده.

د ښه ځنډ نه وروسته نوره شاه پرو هم د فکرونو له دریابو څخه بل دریاب یعنی د بې هوښۍ په دریاب کې ډوبه شوه .

د کلی خلک تر اوسه لا هیڅ نه وه خبر خو کله چې د سیمې قوماندان له کلی ووت او د خوښۍ ، خوشحالی ډزی یې پیل کړی دوی ته ډېره خوښۍ وه دوی ته خوشحالی وه چې نن یې بیا یوه خور کونډه ، بوره او یو ماشوم یې بې وروره او بې پلاره کړ دا دوی ته یو افتخار وه او دا دلیونو زموږ سترگی سړی پرله او ښتی وی . ټول

کلیوالو چې دا ډزی واو ریدلی او د سیمې قوماندان او د هغه ټوپک ماران یې ولیدل و پوهیدل چې بیا یې د چا په کور ټکه اچولی ده . خو په دی وخت کې چک ، چکه شور او زوږ جوړ شو چې انجنیر صیب او د هغه زوی یې شهیدان کړیدی د کلی سپین ږیری او سپین سړی د شاه پرو کورته ورغلل گوری چې زوی او پلار دواړه لکه د گلاب ژپر گلان په سرو وینو کې لژنده پراته ده کوچنی لور او شاه پرو بې هوښه دی .

ځوانان هدیری ته لاړل چې قبرونه جوړ کړی ، ملایان د کلی سپین ږیری او سپین سړی د کفن او کفن کولو سره بوخت شول هغه وه چې ددواړو ژپرو گلانو جنازې د شاه پرو له کوره د کلی د هدیری په خوا پورته شوی .

څو ساعت وروسته شاه پرو په هوښ راغله د زوی او مېړه جنازې یې نه وی هغه یې څو شیبې مخکې د کلی په هدیره کې خاوروته سپارلی وی .

یوازې د کلی څو سپین ږیری او په عمر پخی ښځې ددې په شامخوا په لمدو او سرو سترگو

ناستی وی .

د کلی څو ښځې څو ورځې د شاه پرو سره د غم شریکۍ په ډول ورته کښته پورته کېدلې .

درې یا څلور ورځې لا نه وې تېرې شوې چې د شاه پرو مور او پلار هم را ورسېدل او همدا نن بیا د شاه پرو پر کور یې بیا د مېړه او زوی غم نوی شو د کلی سپین سړی او سپین ږیری د شاه پرو مور او پلار ته راغلل .

نن بیا د شاه پرو په کور ان لکه چې د هغې اولی ورځې په ډول بیا داسې چېغی او بوغی جوړې وی لکه چې همدا اوس هر دواړه جنازې د شاه پرو مخته ایښی وی د شاه پرو ستر کې بیا د خپل وړوکي شهید ماشوم پر ځانگو چې لا هم داسې څړیدله وکتل او خپلې مور ته یې په چېغو او بغارو کې وویل موري؟ ځانگوته وگوره زما ماشوم شمشاد ارام او قرار بېده دی په زوره خبرې مکوي چې شوشاد زوی می را وینن نشی .

موري هغه بېده نه دی ؟ هغه نه را وینيږی هغه خوب وړی؟
خو د شاه پرو لور که څه هم په هر څه پوهیږی خو هیڅ نه وایي ، کله خپلې مور ته ، کله د کلی ښځو او کله هم خپلې انا ته په خپلو بادامي او ږلي وهلو سترگو وگوري .

خو شاه پر و لکه لېونی همدا یوه خبره کوي ، شمشاد پروتدی پام چې هغه وینن نشی موري ریښتیا هم هغه بېده دی ؟

د شاه پرو مور چې خپلې لور او خپلې لمسی ته وگوري له زړه یې یو خدای خبر دی چې ددې خوارکي په زړه څه تیريږي زړه یې بې سیخه او بې اوره کباب کباب شي ، خو د خپلې لور شاه پرو د ډاډینۍ د پاره یې

يوه خبره له خولې څخه نه وزې يوازې دومره وايې خداى دې په خپله په غم اخته کړي .

کله چې د شاه پرو مور دوه يا درى شپې تيرى کړى شاه پرو د کلى پيغلى او سپين سرى سره را ټولى کړى هيڅوک نه پوهيده چې ولى يې موږ را غوښتى يو کله چې د شاپرو کور د پيغلو او سپين سرو څخه ډک شو شاه پرو هغه دوه بولتان چې د خپل مېړه او زوى ويني يې پکښى اچولى وى د کلى پيغلو او سپين سرو ته ور و ښو دل او ورته يې وويل دا زما د شمشاد

او د شمشاد د پلار ويني دى ټولى راغلى پيغلى او مېرمنې هکې پکې شوى چې دا ويني نو څه کوي .

هغه وه چې شاه پرو ددواړو بوتلا نو ويني د رانجو سره گډى کړى او د خپلې لو پر تنندى يې ورته خال وواهه د کلى پيغلو او سپين سرو وويل شاه پرو دادى څه وکړل د وينو څخه هم څوک خال ږدى .

شاه پرو د زړه له جوشه په داسې حال کې چې د خپل شهيد ماشوم زوى څړيدلى زاگو يې وزنگوله داسې وويل ؟

خال به يې د پلار او ورور له وينو ورته کېږدم

چې ټول وطن کې ټو پکبان و شر مو ينه

بس د شاه پرو د لور په تندى د وينو خال کېښودل شو او د کلى پيغلو او سپين سرو په او ښکو ډکو ستر گو يوى اوبلى ته وکتل .

د شاه پرو لور چې اصلي نوم يې مرغله وه له دى شيبې ټولو په يوه اواز سره شينخالى دى خداى درته شمشاد کړى پس د مرغلى نوم نور نو شينخالى شوه .

د څو ورځو په تیریدو نور نو شاه پرو او د شاه پرو لور شینځالی ته دا کور او دا کلی سور اور شول او د کور هغه کالی چې د قوماندان حضرت خان او د هغه د ټو پکبانو نه په کور کې ورته پا تی شوی وه را ټول او د ولایت پخوا رهی شول کله چې دوی له کوره و وتل د شمشاد ځانگو لا هما غسی څړیدله او د هغې ځانگو په زنگولو سره یې د خونو دروازی را وتړلې او د شمشاد څړیدلی ځانگو یې همداسې څړیدلی پر یښوده او د کلیوالو نه په پټه له کلی ووتله .

د څو ورځو نه وروسته دادی ولایت ته را ورسیدل د شینځالی مور او شینځالی دلته په ولایت کې د یوه چا په کور کې په یوه خونه کې داسې گزاره کوله چې د کور د خاوند د میر منی سره به یې د کالیو په مینځلو او د کور په نورو کارونو کې یې ور سره مرسته کوله شاه پرو خپله لور هم ښوونځی ته شامله کړه .

د ورځو نه یوه ورځ د کور د میر منی سره شاه پرو بازار ته لاړه او د کور مېرمنې په ښار کې څو ښا یسته تعمیرونه او ودانۍ ورته په گوته کړې او وه یې ویل دا ودانۍ وینۍ دا ودانۍ ټولۍ دلته یو انجنیر وه چې کېسر خان نو میده هغه یې نقشه کړی او هغه جوړې کړیدی.

د کور مېرمنې نورې هم خپلې خبرې زیاتې کړې او وه یې ویل انجنیر کېسر خان ډېر پوخ ، با تجربه او ډېر لایقه انجنیر وه په ټولو ښار یانو ډېر گران وه او ټولو یې قدر کاوه ، دا نیمه ودانۍ گوری دا ودانۍ هم انجنیر صیب کېسر خان جوړه کړې خو کله چې هغه کلی ته لاړ ټو پکبانو هغه په گوليو سوري ، سوري او شهید یې کړ دا ودانۍ اوس نیمه

ودانه پا تی ده کوم د مور بل زیږولی که پیدا شی او دا ودانی سرته ورسوی .

په دی وخت کې د کور میر منی چې شاه پرته وکتل ، د شاه پرو له دواړو ستر گو په لپو ، لپو او ښکې روانی دی او زړه یې په جوش راغلی وه .

د کور میر منی ورته وویل شاه پرو ولی ژاړی څه پېښه ده مور او پلار خو به دی نه وی در په یاد شوی .

شاه پرو ورته وویل انجنیر کېصر خان زما مېړه وه هغه یې زما تر مخ وواژه زما ماشوم زوی شمشاد چې په ځانگو کې وه هغه یې هم وواژه او نوره خپله ټوله کېسه یې د کور مېرمنې ته وکړله.

د کور میرمن چې کله کور ته راغله د شاه پرو ټوله کېسه یې خپل مېړه ته وکوله د کور څښتن چې د شاه پرو څخه خبر شو چې شاه پرو د انجنیر کېصر خان کونډه ده نو شاه پرو ته راغی او داسې یې ورته وویل ؟

شاه پرو ښه غوږ ونیسه انجنیر کېصر خان زما د ښوونځی اند فاکولتی تر خلا صیدو پوری دواړه سره یوځای وهغه پر ما ډېر گران وهله دی وروسته په دی کور کې داسې اوسه لکه چې خپل کور دی وی کېصر خان زما د ورور غوندی وو نور نو ته کو ښښ وکړه چې په شینخالی ښه تعلیم وکړی .

شاه پرو په شینخالی ډېر کو ښښ کاوه چې یو څه زده کړی د نورو خلکو جامی به یې په مزدوری مینځلې په ښار کې به یې سوال هم کاوه خو د هغو ودانیو خواته به ډېره ورتله کومی چې د شاه پرو مېړه انجنیر کېصر

خان جوړې کړې وی په ډېر لږ وخت کې ډېر خلک خبر شول چې دا سوالگره د انجنیر کېصر خان میرمن ده ډېر و دوکاندارانو او د ودانیو خاوندانو به ورته په ډېر ه ښه سترگه کتل .

خو شاه پرو دا ټولې خواری او زحمتونه د شینخالی د پاره کول په څو ، څو وارو د ښار

ښو ونځې د قوماندان حضرت خان او د هغه د ټو پکېانو لخوا و سو ځول شول خو شینخالی هم خپل درسونه په ډېر شوق سره ویل هر کال به په خپل ټولګی کې اول نمره بر یالی کېدله او

شینخالی به به د شپې لخوا له خپلې مور سره هم مرسته کوله ځکه چې د شینخالی د مور

خو لیکل او لوستل نه وه زده نو ځکه شینخالی به خپلې مور ته لیکل او لوستل ور زده کول .

د شینخالی مور شاه پرو به هر کال په هغه ورځ چې مېړه او زوی یې شهیدان شوی وه هغه ورځ به یې کلی ته رسوله ، د خپل کور دروازه به یې خلاصه کړه د شمشاد څړیدلې ځانګو به یې و زنگوله او بیابه د کلی د سپین سرو پو بښتنې ته ورغله د کلی پیغلو سپین سرو او د شینخالی همزولو به د شینخالی پو بښتنې ور ځینی کولی د شینخالی د لیاقت او ادب خبرې له ښاره ان تر کلی را رسیدلی وی .

د شینخالی نورو همزولو هم غو بښتل چې لکه شینخالی غوندې ښو ونځی ووايېاو داسې ښه نوم ځانوته پیدا کړی او داسې لکه شینخالی نا موري او مشهوری شی ، خو چېری دوی کولای شولځکه دلته خو

توپکبانو ښوونځیو ته اوروڼه اچول ، انجونى څه د هلکانو ښوونځیو ته به یې اوروڼه ور اچول.

بس همدا شاه پرو پر ځان یو نذر ایښی وه چې په کال کې یو وار کلی ته راشی د شمشاد ځانگو وزنگوی او د کلی په هدیره کې د خپل ماشوم او خپل مېړه قبر ته لا سونه پورته کړی هغه هم په پټه راتله که قوماندان حضرت خان او یا دده نور توپکبان ور باندې خبر شوی وای وینه به یې ځمکې ته لا نه وای رسیدلې .

څو کاله تیر شول چې شینخالی له دوولسم ټولګی څخه خلاصه شوه او د کانکور په ازموینه کې تر ډېرو بریالی شوه او د ډاکټرۍ فاکولتې ته بریالی شوه په ټول ولایت ، کلی او باندوکې یوه داسې چک ، چکه جوړه شوه چې شینخالی د ډاکټرۍ بیا د مرکز یعنی د پایتخت د طب فاکولتې ته بریالی شویده دا اواز په ټول ښار ، ولایت ان د شینخالی د زیریدنی تر کلی پوری ورسیدی .

کله چې د شینخالی همزولی خبرې شوی دیوی او بلی سره به یې کېسې کولی ان تر دی چې په ګودر باندې هم د پیغلو همدا کېسې او خبرې وى چې شینخالی ډاکټره کېږی .

د شینخالی کلیوالی همزولی خو دومره خوښی او خوشحاله ښکاریدی چې د شینخالی په نوم باندې به یې فخر کاوه او د نورو کلیو پیغلو پوری یې ځانونه یو بل ډول احسا سول او د نورو کلیو پیغلو ته به یې داسې ویل چې ز موږ کلیواله زموږ زموږ همزولی شینخالی ډاکټره کېږی .

د شینخالی ټولو کلیوالو همزولو به خپلو پلرونو ته ویل ګوره شینخالی چې کوچنی له پلاره پاتې شوه د سهار او ماښام ډوډی یې نه درلوده مور

يې ښوونځی ورباندې ووايه هغه ده نن سبا به ډاکټره شی مور چې پلرونه درلودل ښوونځی خو لا څه لیکل او لوستل خو لا څه قران شریف مو لا نکړ زده چې د قران شریف لوستل او تلاوت کول څومره ثوابونه او اجر و نه لری.

قوماندان حضرت خان چې دا اوازی واوریدلی چې د شاه پرو لور شینخالی د طب فاکولتی ته بریالی شویده په ټوله سیمه کې یې اعلان وکړ چې نور شاه پرو خپل کور او د خپل مېړه او زوی قبر ته هیڅ نشی راتلای د قوماندان حضرت خان دا پر یکړه ان تر شاه پرو ورسیده نور نو شاه پرو هم خپل کلی او د کلی هدیری ته نشوای تلای او نه یې شوای کولای چې د شمشاد او د خپل شهید مېړه قبر ته ددوی د شهادت په تلین لاړه شی او یا د شهید ماشوم شمشاد څړیدلی ځانگو وزنګوی.

د شاه پرو لور شینخالی د هېواد مرکز کابل ته لاړه او د لیلی په ډول یې خپله زده کړه کوله

د ډوډی، اطاق، قلم، او د کاغذ ټول مصر فونه ددولت په غاړه وو.

شاه پرو چې د خپلې لور څخه لیکل او لوستل زده کړی ووهغه هم د خپل ولایت په مرکز کې د سواد د زده کړی په ښوونځی کې د ښوونکي په توګه مقرر شو او دومره تنخوا ورته ورکېدله چې ددې گوزاره ښه ورباندې کېدله او کله کله به یې خپلې لور شینخالی ته جامی او نور سوغاتونه هم لېږل د شینخالی او ددې د مور شاه پرو تر منځ د لیک استولو او لېږلو اړیکه ټینګه وه او د لیک په وسیله یې د یو بلې احوال اخیسته او د لیک په وسیله یې دیوی او بلی سره ارتباط ساته .

په دی وخت کې څوکا له تیر شول شینځالی خپلې زده کړې پای ته نه وی رسولی چې ددوبې د گرمۍ په رخصتۍ کې د خپلې مور شاه پرو کورته لاړه درې ورځې وروسته شاه پرو د خپلې لور شینځالی سره د خپل پلار کورته چې د ښار نه یو څه لیرې په یوه کلی کې او سیدل لاړلی د شاه پرو مور د روغ او جوړ څخه وروسته وویل شاه پرو لوری ښوونځی دی پری ایښی د خلکو د زامنو سبقونه نه پاتی کېږي.

شاه پرو وویل مورې څنگه چې شینځالی ددوبې د گرمۍ رخصتۍ لری زموږ ښوونځی هم همداسې د گرمۍ رخصتۍ لری ما هم وخت غنیمت وگاڼه دا ډېر وخت مو نه وه سره لیدلی در پسی خفه شوی وم او بلدا چې وروسته له ډېری مودی شینځالی هم راغلی وه ما ویل چې دواړه سره یو ځای د تاسو زیارت وکوو ، مور یې وویل داسې چې ده او رخصت یا ستی نو هر کله راشی هر کله .

په هغه شپه چې شینځالی د خپل نیکه کورته ورسیده د کلی لوی، واړه سپین سری او پیغلی چې یوازې یې د شینځالی نوم ارویدلی وه او خپله شینځالی یې نه وه لیدلی د شینځالی د لید و دپاره راغلی .

ټولو پیغلو او سپین سرو ښځو یوازې او یوازې د شینځالی ځلی ته کتل او شینځالی هم د کلی د پیغلو او سپین سرو سره یې په کلیوالی ژبه خبرې کولی د کلی پیغلی او سپین سری د شینځالی دی خبرو ته هکې پکې وی او دیوی او بلې سره به یې ویل دا خو زموږ په شان خبرې کوي او په هره خبره یې موږ ټول پوهیږو دا اوازی چې خلکو به ویل چې شینځالی کافره شویده او یا په ښار کې ژوند کوي بل ډول ده دادی ښه لمونځاو اودس کوي د خدای (ج) ، رسول او د قران له ټولو مسلو خبره ده او په

هر څه پو هيرې د كلي پيغلي خو ان تر نيمو شپو د شينځالي سره ناستي وي خوږې خبرې او مرکې يې سره کولې .

د كلي د پيغلو اول وار وه چې شينځالي يې ليدلې وه خو شينځالي په خپلو نر مو، نازکو او ښو، ښو خبرو د كلي د ټولو پيغلو په زړه کې داسې ورته گرانه شوی وه چې هري پغلي غو ښتل چې شينځالي يوازې ددې سره خبرې وکړي.

نيمه شپه وه چې در وازه وټکېدله د كلي پيغلي او دشينځالي مور او نيکه ډېر وار خطا شول د شاه پرو پلار ، مور او د كلي پيغلي خو داسې شوی ادی چا خبره زبون يې ووهل شو او په زړونو کې وايې چې حتمي قوماندان حضرت خان خبر شوی او خپل ټو پکبان يې را وستی دی ځکه قوماندان او د هغه ټو پکبانو يوه اونۍ مخکې د ولسوالۍ کلنيک ته اور اچولی وه او هغه يې دخاورو سره خاوري کړی وه نو ځکه ټول هک پک ودریده خو د شاه پرو پلار ددروازنه ورته غږ کړ چې څوک ياستی او د څه د پاره راغلی ياستی .

ددروازی د باندې لخوا يوۍ سپين سړی غږ وکړ د خدای د پاره دروازه خلاصه کړی چې نړور می په اولاد نا روغه ده که د شاه پرو مور راسره کومک وکړی .

ځکه چې د شاه پرو مور سپين سړی ښځه وه د ښځو د اولادونو د زيږيدنې کې يې ښه تجربه درلوده په کلی او شاوخوا سيمه کې د شاه پرو مور د هر ماشوم ز يږيدنی ته خلکو وږه او يا يې هم دلته ورته را وستلی .

د شاه پرو پلار په خپلې مېرمنې غږ وکړ هله ژر شه کومه میر من په اولاد ناروغه ده کومک وکړه .

د شاه پرو پلار دروازه خلاصه کړه ناروغه میرمن یې بلی کوتی ته ننه ایستله د شاه پرو مور ژر را ولاړه شوه ناروغه میر من یې وکتله .

نو یې ورته وویل د ناروغ وخت کم دی ماشوم یې په نس کې چپه شویډی ژر یې ولسوالی یا ولایت ته ورسوی چې عملیات کېږی او که عملیات نشی ماشوم هم له منځه ځی او د ماشوم مور هم .

د شاه پرو پلار له در وازی را ووت د ناروغی مېرمنې سره چې کوم نا رینه راغلی وو هغوی ته یې همدغه د شاه پرو د مور خبره وکړه دوی یوه اوبل ته سره وکتل چې څنگه کوو د ولسوالی کلنیک خو هم یوه اونۍ وړاندی موږ سو ځولی دی .

په دی وخت کې د شاه پرو مور په شینخالی غږ وکړ کله چې شینخالی راغله نو یې خپلې انا ته وویل څه خبره ده د شاه پرو مور شینخالی ته وویل لوری دا میرمن په اولاد ناروغه ده او زما له وسه نه کېږی ماشوم دموږ په نس کې چپه دی هر څه چې می وکول هیڅ نه کېږی .

شینخالی ژر په ناروغه میر من تاو را تاو شوه د ناروغی میر منی نس یې وکوت ، فشار یې هم وکوت، د شینخالی سره چې کومی سره چې کومی دواوی او نور ډېر لږ د طب سامان الات وه، شینخالی د ناروغی مېرمنې خوابنی ته وویل ورشه له مېړه څخه یې اجازه واخله چې میرمن یې عملیات کړو توکل په خدای (ج)اول دواړه ژوندی پاته کېږی کنه انشا الله و تعلی یو خوبه وژغورل شی سپین سری هم لاړه او د خپل زوی څخه یپاجازت تر لاسه کړ .

شینخالی هم په ډېرو لیږو سامانو سره په داسې حال کې چې خودانی
گیسونه یې په کوټه کې ولگول ، سپینی ټو ټی ، صابون او ځینی نور
ضروری شیان یې سره برابر کړل یوازې خپله انا یې له ځانه سره په
کوټه کې پر ینښودله او ناروغه میرمن نورې ټولې یې له کوټې وایستلې
شینخالی په څو دقیقو کې خپله انا داسې پوهه کړه ته به وایې چې د نر
سی کورس یې ویلی وی ؟

شینخالی خپله پزه او خوله په سپین ټو کر وتړله یوازې دوی سترگی
یې ښکاری او بس
ناروغی ته یې د بېهو ښی پیچکاری کولو څخه څو ثنی وروسته عملیات
پیل شول .

شینخالی هم داسې ژر ژر او په چټکې سره لا سونه ښوروی ته به وایې
چې د څو کسانو لا سونه دی چې کته پورته کېږي .
هلته ددروازی شاته ولاړ کسان د شینخالی مور ، نیکه ، او د شینخالی
همزولی هم لاس په دوعا ولاړدی .

لیږ شیبه لا نه وه تیره شوی چې شینخالی د باندې را ووتله او د ناروغی
مېرمنې په خوا ښی او خپلو همزولو پیغلو ته یې د عملیاتو د بریالی پای
ته رسیدو او د هلک د پیدا کېدو زیری یې ورکړ .

د باندې ولاړ کسان چې د هلک پیدا کېدل د هلک او د مور د دواړو د
ژوند خبره او د عملیاتو د کامیابې خبره واوریدله خپلو د ټو پکو خولوته
یې کارتو س ورتیر کړل داسې ډزی وشوی تا به ویل چې د کوم ښه
جشن شپه وی .

د ناروغی مېرمنې خواښی د شینځالی له انا څخه پو بښنه وکړه چې دا پیغله څو کده چې په دا خپل کم عمر باندې داسې پوهیږی د شاه پرو مور وویل دا زما لمسی شینځالی ده ، هغه ددا کتری په فاکولته کې ده دا یو یونیم کال وروسته له فا کولتی څخه خلا صیږی د ناروغی مېرمنې خواښی چې دا خبره واوریدله پته خوله شوله او هیڅ یې ونه ویل ځکه دا پوهه شوه چې دا د انجنیر کېصر خان لور ده چې انجنیر کېصر خان زما زوی قوماندان حضرت خان هغه وواژه او د شینځالی کوچنی ورور شمشاد یې هم ورسره شهید کړ.

په دی وخت کې شینځالی په ډېره خوشحالی داسې را ووتله چې خپل لستونی یې پور ته کړی وو او سپین تندی یې ورین نیولی وه او شینځال یې په تندی ځلېده د ناروغی مېرمنې خوا ښی چې شینځالی او بیا ددې شین خال ته وکتل له ډېره شرمه یې کښته و کتل او داسې شر میدله چې له ډېره شرمه یې پورته نه کتل .

د شینځالی همزو لی پیغلی هم داسې خوښی او خوشحاله وی چې دوی په خپلو منځکې یوی اوبلی په غیږو کې کلکې سره نیولی وی او کله چې شینځالی ددوی منځته راغله ټولو پیغلو د مخ په یوه او بله خوا ښکلوله . شپه تیره شوه سهار په ټول کلی کې او نژدی سیمو کلیو کې داسې اوازی خپری شوی وی

چې د شاه پرو لور دیوی ناروغی مېرمنې نس خیرلی ماشوم یې روغ رمټ را ایستلی او د ناروغی مېرمنې د نس پر هار یې بېرته گندلی ټولو خلکو ته یوه نه منو نکې خبره وه هغه ورځ تر مازدیگره پوری ناروغه میر من د شینځالی تر څارنی لاندی وه او مازدیگر یې خپل کورته رخصت

کړه په د ريمه ورځناروغی مېرمنې يوه دسرو زرو د لاس گوتمی شينځالی ته ددې د پاره چې ددې سره يې مرسته کړی دا اوددې زوی يې له مرگه بچ کړی د سوغات په ډول ورته راوړه ، خو شينځالی ددې دغه سوغات نه مانه اخير وروسته له ډېرو زاريو شينځالی شينځالی گوتمی واخيستله او کورته ننو تله د شينځالی مور شاه پرو له خپلې لور څخه و پوښتل چې په دروازه کې څوک در سره ولاړه وه ، شينځالی وويل د هغې بلې شپې ناروغه ميرمن وه دا دسرو زرو گوتمی يې سوغات راوړی وه ما نه اخيستله خو ډېری زاری يې وکړلی نو ځکه می واخيستله .

شاه پرو چې گوتمی واخيستله دی خوا ها خوا يې پر له واوله له ستر گو څخه يې او ښکې د سپينو مر غلو په څير را توی شولی، شينځالی فکر کاوه چې د مور می دا او ښکې د خوښی او خوشحالی او ښکې دی چې گواکې زما په برياليتوب او زما په کمال او پوهه باندې چې زه دومره لا يقه شوی يم او نن دادی چې تر اوسه له فاکولتی څخه خلاصه شوی هم نه يم تر اوسه می لا تنخوا هم نده اخيستی چې دومره ښه تحفه زما په برخه شوی ده نو يې مور ته وويل څنگه ښه گوتمی ده ډېره دی خو ښه شوه .

د شينځالی مور شاه پرو په داسې حال کې چې په لپو، لپو او ښکې يې له ستر گو تو يېدلی خپلې لور شينځالی ته يې په ډک ستونی وويل هوکې. هوکې دا گوتمی می ډېره خوښه شوه.

مورې نو ولی ژاړی،؟

لوری ځکه ژاړم چې دا گوتمی زما وه ستا پلار د خدای و بڅښی دا
گوتمی ستا پلار انجنیر کېسر خان ماته د واده په اوله ورځ راوړی وه .
شینخالی وویل مورې دا نو څنگه کېدای شی دا گوتمی تا په چا خر څه
کړی وه ؟

نه لوری دا گوتمی ما په چا نه وه خر څه کړی ما به ستا د پلار د لاس
نشانې څنگه خر څوله دا گوتمی هغه ورځ چې قوماندان حضرت خان او
د هغه ټو پکبان زموږ کورته راغلل او د کور هر څه یې یو وړل او ستا پلار
او ستا ورور شمشاد یې شهیدان کړل د کور پیسې ، کالې ، او گانې یې
یو وړی همدغه گوتمی هم په هغو کې دوی وړی وه .
شینخالی وویل مورې دا گوتمی ددې ښځې لاس ته څنگه رسیدلی ده
؟

شاه پرو وویل لوری دا ناروغه میرمن د قوماندان حضرت خان میرمن ده
، نه دی لیده په هغه شپه چې ددې ښځې زوی پیدا شو د ټو پک ډز هار
د نه اړویده دا ډزی چې یې کولی داد قوماندان حضرت خان ټو پکبان وه
.

شینخالی چې د خپلې مور څخه دا کېسه واوریدله څو شیبې چوپه
پاتې شوه او په فکرونو کې ډوبه ولاړه خدای خبر چې شینخالی به څه
فکر کاوه چې د شینخال مور شاه پرو خپله لور د فکر له ټاله راکوزه کړه
او ورته یې وویل؟

شینخالی لوری په څه فکرونو کې یې هیڅ فکر مکوه ښه شو چې دا
ناروغه میرمن جوړه شوه

دبدو پر ځای ښه کول د هوښیارانو کاردی او بل دا نه وینی چې ستا د پلار د لاس نښانی مو هم گوتو ته راغله .

شینخالی او مور یې د کوتی په در وازه ننو تلې او هره یوه د ځانه سره سوچونه او فکرونه وهی په دی فکرونو کې دواړه بېده شوی وی او سهار وختی یې له مور او پلار څخه رخصت شولی ، شاه پرو خپلې دندی ته او شینخالی د هېواد مرکز خپلې د زده کړی ځای ته لاړی .

شینخالی څو اونۍ که په ټو لگی کې به ناسته وه او که د فاکولتی په چمن کې د خپلې مور کبسی به یې په غوږونو کې انگازی کولی نژدی وه چې لېونی شی هغه وچې د خپلو خوږونو همزولو او هم صنفیانو د هغې فکر په بله کړه .

اوس نو دشینخالی فاکولته چې پای ته یې ورسوی پوره یو نیم کال لا پاتی دی چې د یوه ښایسته

ځوان (میوند) سره چې د شریعاتو په پوهنځی کې یې تحصیل کاوه او د هغه هم یو نیم کال پاتی وچې خپلې زده کړی پای ته ورسوپیښند گلوی پیدا کړه .

شینخالی له دی موضوع څخه خپله مور شاه پرو د لیک په واسطه خبره کړه هغه و چې شاه پرو خپلې لور شینخالی ته د لیک په ځواب کې داسې ولیکل .

شینخالی لوری دا چې ته خو ښه یې او داچې تا په لیک کې د میوند د لیاقت او ښه سر یتوب لیکلی زما هم در خوښه ده خو که زما نظر او مشوری ته گوری یوازې دومره صبر وکړی چې تحصیل مو پای ته

ورسپړی او تنخوا خواره شی او بیا کوزده وکړی نور نو ستا سو خو ښه ده

کله چې دا لیک شینخالی ته ورسیده نو یې دا خبره له میوند سره شریکه کړه نو میوند هم دا خبره ورسره ومنله او د شینخالی دموږ خبره یېپه ځای او ښه و بلله .

اخیر یې په دی پریکړه وکړ له چې کله مو زده کړی له خیره سره خلا صی شوی په دندو و گمارل شوبیا به له خیره سره د کوژدی بند وبست کوو .

او ستا دموږ دا خبره ډېره او ډېره پر ځای ده مشران تجربه لری د ژوند په مسا ییلوتر موږ دوی ښه پوهیږی

او له بلی خوا ستا دموږ خبره په دی هم صححه چې که زه او ته همدا اوس کوزده سره وکړو بیا به له تا هم درسونه پاتی وی او له ما به هم پاتی وی ، اودا خبره تر دی پوری درته کوم چې زموږ په کلی کې یو ځوان وه او هغه هم همداسې په فاکولته کې وه فاکولته یې دوه کاله وویل په دریم کال یې پلار ورته کوزده وکړه بس له کوزدی سره تحصیل او فاکولته پاتی شوه او بیچاره اوس موټروانی کوي که یې په هغه وخت کې کوزده او واده نه وای ورته کړی اوس به دحکومت غټ سړی وای نو ځکه وایم چې ستا دموږ خبره می په زړه کلکه ولگیدله.

شینخالی او میوند دواړه په زده کړو بوخت ول او په هر سمیستر به شینخالی او میوند د یوه اوبل سره سیالی کوله او دا شرط یې سره ایښی وه چې په هر سمیستر کې که د هر یوه نمری ډېری وی هغه بل به ورته ملمستیا ورکوي او یا هره تحفه چې وغواړی هغه بل به یې ورکوي .

د دوی ددواړو تر منځ سیالی روانه وه په دو سمیستر ونو کې ددواړو نمری یو ډول یعنی سره مساوی وی په دریم سمیستر کې د شینځالی نمری د میوند څخه ډېری او زیاتی یې وړی وی .

نو شینځالی میوند ته وویل اوس څنگه شو په خپل قول ولاړ یې او که څنگه .

میوند وویل د میرو یوه خبره ده زه درته حاضر یم ملمستیا غواړی او که تحفه غواړی ؟

شینځالی وویل زه به د ځانه سره فکر وکوم سبا در ته وایم .

دواړه سره جلا شول میوند خپلې لیلی ته لاړ او شینځالی خپلې لیلی ته لاړه .

میوند چې لیلی ته لاړ نو یې له ځانه سره وویل که شینځالی سبا راغله او تحفه یې وغوښتله

او هغه هم داسې تحفه چې ددې په درد وخورى نو ریښتیا هو ښیاره انجلی ده او که یې ملمستیا و غو ښتله نو بیا هسی

په دې سبا شینځالی راغله او میوند ته یې وویل د ملمستیا څخه تیره یم خو یوازې او یوازې درى ټوکه د داکترى کتا بونه د کتابو نمونه یې هم ورته ورکړل چې دا راته واخله چې په را تلونکې کال کې هودغه کتا بونه وایو .

کله چې شینځالی د تحفی خبره یاده کړه میوند په خپل زړه کې وویل چې والله انجلی خو

هو ښیاره ده خو چې د کتابو یې ورته وویل نو میوند ډېر، او ډېر خوښ شو او په زړه کې یې

وويل شينخالی د هر څه وړتيا لری .

ميوند ورته وويل فقط دوه اونۍ وخت راکړه ، شينخالی ور سره ومنله .
يوه اونۍ لا نه وه تيره شوی چې د جگړې اور د هېواد تر پا يتخته چيرته
چې شينخالی فاکولته وای را ورسيدله دوه ورځې کې د ښار په کوڅو او
واتونو کې د ټا نکونو درزهار د ځمکې لخوا او د جنگي الوتکو غږ مېهار د
اسمان لخوا پيل شو ښار د جنگ په لمبو کې تک سور
ښکا ريده او د اور لو گۍ اسمان ته پورته کېدل مکتبونه او فاکولتۍ
وتړلی شوی ټول زده کوونکي او محصلين په کورنو کېنا ستل .

شينخالی هکه پکه وه چې اوس څه وکړی په ښار کې خو کوم خپلوان
هم نلری چې هلته ورشی او د ميوند کور هم دلته نشته چې د هغوی
کورته لاړه شی او په دی هم نه پو هيری چې دا جنگ به څه وخت
درېږی چې د فاکولتۍ زده کړی پيل شی هغه وو چې د جنگ په دريمه
شپه دولت اعلان وکړ چې د زده کړی مو سسی تر بلۍ خبر تيا تړل
شويدي .

شينخالی نو اوس په دوه کې ده چې که د خپلې مور خواته لاړه شی په
مو تړو کې خو بېله شرعی محرم څخه په ښار کې نشی گرځيدلای نو په
ليني مو تړو او بيا له مرکز د مور تر ښاره پوری تگ په يوازې سر خو
بېخی ددوی په ژبه او قانون کفر دی کفر اوددې د ولايت چې هلته يې
دمور کور دی دهغه ولايت خو په فاکولته کې نه انجونۍ محصيلی شته او
نه هم هلکان چې له هغوی سره يو ځای لاړه شی او دا هم بده وه چې له
ميوند سره د ميوند ولايت او کورته لاړه ته لاړه شی.

هغه و چې میوند ته ورغله دواړو دا و پتیبله چې میوند به له شینخالی سره ددوی یعنی د شینخالی تر کوره لاړ شی دا به ورسوی او میوند به بېرته راشی.

خو دوی دواړو سره وویل چې که کوم چا پوښتنه کوله چې تا سو دوه څه سره کېږی موږ به ورته وایو چې موږ سره خوند او میرمن یو . هغه وه چې د سهار لمنځونه یې اداکړل په مو تر کې سپاره شول او مخ د شینخالی د مور د ولایت پخوا یې حرکت وکړ د یوی ورځې لاره یې په دریو ورځو ووهله ځکه چې له یوی خوا سړک خراب وه او له بلې خوا هر یو میل بېرته پا ټکونه پراته وه په هر پا ټک کې تلاشی وه په یو او بله بهانه به یې یو ساعت یا زیات وکم درولی وه .

کله ، کله به یې ځوانان کښته کړل او په دی پلمه چې ږیره نلری داسې او داسې نور خو کله چې به د سپرلیو او یا دریور لخوا یو څه پیسی د پا ټک قوماندان ته ورکړل شوی بیا به یې مو تر ته د حرکت اجازه ورکوله .

کله چې د شینخالی دوی ښار ته را ورسیدل په دی ښار کې هم جنگونو زور اخیستی وه ښوونځی تړل شوی وودلته هم هر واپ او هری کوڅی یو پا چا او څو قوماندانا نو په واک کې وه ،

کله چې دوی د شینخالی کورته را ورسیدل شاه پرو چې د خپلې لور څخه دا خبره واوریدله چې دا میوند نومېږی او د شریعاتو په پو هنځی کې زده کړی کوي شاه پرو پوهه شوه چې دا هم هغه هلک دی چې شینخالی راته په لیک کې لیکلی وه .

مور يې يوڅه چرتی غوندی شوه چې دوی لکه چې سره کوزده کړی وی ، خو شینخالی پوهه شوه چې زما د مور په زړه کې څه دی نو یې خپلې مور ته وویل مورې مور! ستا خبره ومنله له هغه وروسته شاه پرو پوهه شوه چې تر اوسه یې دیواوبل سره کوزده نه ده کړی .

میوند وروسته له دوو شپو څخه چې ستریا یې وختله د شینخالی او د هغې د مور څخه و غوښتل چې نور ده ته اجازت ورکړی ځکه چې دده مور او پلار هم په اندېښنه کې دی د شینخالی مور د میوند پیسی دده د بوتو د تلی په منځکې ځای پر ځای کړی یوازې د موټر کرایه او د ډوډی پیسی یې په جیب کې ورته کېښودلی میوند ورته وویل ادی جانی دا پیسی د بوتو په منځ کې ولی راته وگنډلی ؟

د شینخالی مور ورته وویل زویه کا شکې یوه پا چا هی وای بیا نو چې هره پېښه شوی وای هغه ته به ورغلی وای او خپل شکایت به دی ورته کړی وای وینی چې په هر واک کې یو پا چادی نو په دی اوږده لار خو تر سلو پا چا هیو څخه هم ډېری دی او بل دا هغه بله ورځ زموږ د یوی معلمی ورور له هغه بل ښار څخه راته په لاری یې موټر څو ځایه تلاشی کړی دده په گډون د ټولو سپر ليو څخه یې پیسی او نور قیمتی شيان د پو ستو ولاو ور ځینی اخیستی نو

ځکه می پیسی د بوتو په تلی کې درته و گنډلی ، په دی وخت کې شینخالی وویل ؟

میونده کله چې ورسید لی احوال به را کوي چې زړه مو په قرار شی .
میوند ورته وویل چې ورسپرم دستی لیک درته را لپرم تیلیفونونه خو خراب دی او لکړی یې

نړولی دی خو لیک حتمی درته را لیرم.

شاه پرو وویل زویه پام چې لیک را ونه لیرې ځکه چې په نوم لیکلی کا
غذ له چا سره نه پر یردی او وایې چې دا لیک وړونکې جاسوس دی نو دا
موټروان بېچاره په وهلو او ډبولو مه ورکوه .

شینخالی وویل میونده دا زما قلم واخله کله چې ښار ته ورسیدلی
همدغه موټر وان چې تا وړی هغه به یې موږ ته بېرته راوړی بیا نو پو
هیرو چې ته رسیدلی یې.

شاه پرو وویل دادی لا بل غم وایې چې زه دی په دین کې شک لرم او ته
راته مو ریدان نیسی

هغوی لیکلی کاغذ نه پر یردی ته قلم ورباندې وړی اورا وړی قلم چې له
چا سره ووینی هغه خو بې سواله او بې جوابه وژنی گوره میونده زویه که
ته هم په جیب کې قلم لری هغه دلته

پر یرده او له ځانه سره یې مه وړه او بل دا چې که پر لاری پاتک والا یا
بل چا در نه پو ښتنه کوله چې په لیک لوست پو هیږی ورته منکرشه
ځکه د لیک لوست والا خلک ددوی په نظر

غټ کا فر دی پام چې په کومه بله بلا وانه وړی.

اخیر شینخالی میوند ته وویل دا زما د زلفو تار در سره واخله په دی خو
څوک شک نکوي

کله چې ورسیدی همدغه ددې موټروان په لاس را ولیږه ، ددې خبرې
په اوریدو سره د میوند تندې تریو غوندی شواو ورته یې وویل زه ستا د
زلفو یو تار ددوی په دی ټوله پا چا هی نه ورکوم او بل زه یو پښتون یم او

د پښتنی شیدی می رودلی دی دومره بی غیرته نه یم چې ستا د زلفو
تار د بل چا په لاس ورکړم ؟

شاه پرو پوهه شوه چې د شینخالی دا خبره په میوند بده ولگیدله نو یې
وویل میوند ه زویه د شینخالی مقصد دا نه وه یوازې د ځان او مور د
ډاډیني د پاره یې دا خبره وکوله .

په اخیر کې میوند وویل زه یوه چاره کوم او تا سوته په هر ډول چې وی
ډاډ در کوم چې زه ورسیدلم او ددې ډیور په لاس احوال درته را لیرم.

میوند د شینخالی او د هغې د مور سره مخه ښه وکړه میوند په موټر کې
کېنوست شینخالی د خپلې مور سره د موټر له څنګه ودریدلی کله چې
موټر حرکت وکړ دوی هم دلأس په ښورولو سره یې یو وار بیا مخه ښه
ورسره وکوله په دی وخت کې شاه پرو خپلې لورته تندې تریو غوندې
کړ او ورته یې وویل لوری تا زده کړی هم کړی یوه پښتون ته څوک
داسې خبره کوي

ودی لید ه چې میوند هم هغه د چا خبره کلک پښتون دی څومره بده
ورباندي ولگیدله .

مورې زما مقصد دانه وه چې تا او میوند بر داشت ور ځینی وکړ .
لوری بیا دی پام نیسه چې بله ورځ داسې بېکاره خبره دی له خولی ونه
وزی .

مورې خبره تیره شوه پوهه نشوم او د ښځې خو ته پوهیږی چې عقل یې
کم وی زما عقل هم دومره رسیدنه او بس .

نه لوری ته د نورو ښځو سره ډېر فرق لری ته خو نو اوس هم تحصیل
یافته یې او بل ډاکټره یې سبا به ناروغان درته راځی ته باید له خپلې

خولی او ژبې سره ډېر احتیاط وکوي چې کومه خبره ښه ده او کومه بده خیر په هر صورت میوند هو ښیار سړی دی په زړه کې یې نه ساتی او زیاته یې کړه لوری دا میوند خو ماته ډېر ښه با اخلاقه او پوهه سړی ښکاری خدای د وکوي چې په خیر سره ور سپړی او ارامی شی چې دا ستا واده په خپلو سترگو ووينم.

میوند دهغې گړی نه چې د شینخالی څخه یې رخصت واخیست دلاری د پاتکونو په چرتونو کې شو لیر بېر ته نه و تللی چې میوند را ولاړ شو او خپله کرایه یې موټروان ته ورکړه ځکه بېریده که په لاری پاټک چپان دا پیسی ورنه واخلي او کله چې دریور کرایه و غواړی په هغه گړی خو بوټ نشی خیرلای چې کرایه ورکړی یوازې لیر پیسی یې د خوراک د پاره په جیب کې پر یښودلی .

میوند چې لاری او دلاری پاټکوته و کتل ر یښتیا هم په دی دوو دریو ورځو کې سړک بل ډول شوی ووپاتکونه ډېر شوی وو او هر پاټک ډول، ډول امرونه کول او ډول، ډول څیرو څخه یې بد راتله .

یوه پاټک ته به چې راغلو چا چې به ږیره خریلی وه هغه یې واهه او ډ باوه بل پاټک ته به چې راغلو هغه چا چې بیا ږیره درلوده هغه یې وهل او ډ بول په یوه پاټک کې خو خپله میوند هم څو قنداغه ووهل شو چې ولی ژیره لری که څه هم دمیوند ږیره کوچنی وه ځکه چې هغه ځوان وه ادی چا خبره په مخ یې اوس نوی د ږیری یو تور خط ښکاریده .

په یوه بازار کې چې سپر لی د ډوډی خوړلو د پاره کښته شولی میوند هم کښته شو او د یوه دوکان څخه یې د ږیری د خريلو یوه چاره

واخيستله او بېرته موټر ته راغی په موټر کې کېنوست دمخ نيما يې خما
ږيره يې وخريله او د نيما يې مخ ږيره يې همداسې پريښودله
او خپله لنگوته يې داسې وتړله چې د مخ خواته شمله يې اوږده کړه او
مول يې وواهه .

کله چې به داسې پاټک ته را ورسيدل چې د ږيري والا به وه ده به هم د
خپل مخ خريلی خوا پټه کړه او د ږيري خوا به يې ښکاره کړه ، او چې
داسې پاټک ته به راوړسيدل چې ږيري يې خريلی وی ده به هم دمخ
خريلی خوا به يې ښکاره کړه تر څو چې ښار ته را ورسيدل هر يوه که
ږيره يې درلوده او که يې نه درلوده په وارو ، وارو يې وهل او ډبول وخرل
خويوازي ميوند وه چې يوازي يو وار يې وهل وخوړل .

وروسته له څلورو ورځو د هېواد مرکزی ښارته را ورسيدل ميوند چې
کله له موټر څخه کښته شو نو يې دريور ته وويل کله چې بېرته لاړی
هغه زما مور ته ووايه چې د تاسو دری ټوکه
کتا بونه پور وړی يم.

کله چې ميوند له موټره کښته شو نو منتظير وه چې کوم تکسی پيداشی
او خپل مقصد ځای ته ځان ورسوی خو يو ه ورته وويل وروره د تکسی
په انتظار مه درېره ځه خپله لاره وهه تکسی مکسی نور نشته او هر
چېرته چې ځی پلي به ځی .

ميوند هم پلي روان شو گوري چې دلته هم همداسې حال وه لکه د هغه
اوږدی لاری پاتکونه .

دادی اته ورځې ورو سته هغه دریور چې میوند یې رسولی وه د شاه پرو کورته راغی شاه پرو او شینخالی ته یې وویل چې هغه ستا سو خپلوان می ورساوه او نښه یې داده ویل یې زه دری ټوکه کتابونه پوروړی یم . شاه پرو وویل کتا بونه دری ټوکه ؟

شینخالی وویل صحح ده صحح ده خیر یوسی راځه یوه پیاله چای و څښه بیا لاړ شه دریور ورته وویل نه وخت نا وخته دی تا سوته د ډاډ د پاره راغلم چې د تاسو خپلوان په خیر سره ورسیده شینخالی بیا ور څخه مننه وکوله.

بیا مور له خپلې لور شینخالی څخه وپوښتل کتا بونه د څه شی کتابونه بیا شینخالی خپلې مور ته ددې او د میوند د شرط ټوله کپسه وکوله مور یې وخنډل او په ټوکو یې خپلې لورته وویل بله وار اوبل وخت له چاسره شرط مه وهه چې خدا ی مکره کومه ورځ به دی له چا سره شرط وهلی وی او شرط به وبا یلی بیابه پښیمانی کوي .

مورې ته بلې خواته لاړی دومره بې عقله خونه یو چې له هر چا سره شرط ووهم دا خو زما او د میوند تر منځ یوه سیالی وه او بس او تا هم ور ځینی د ادم او درخانی نکل جوړ کړ دادی مورې ستا خبره می په غوږو واوړیدله بیا به تردی چې له تا سره هم په کومه خبره شرط نه وهم چې مور می یې بل څوک لا هلته پریرده .

اوس نو میوند د خپل مور او پلار سره په یوه ولایت کې او شینخالی د خپلې مور سره په بل ولایت کې ژوند کوي .

پوره دری کاله تیر شول چې میوند او شینخالی دیوه او بل څخه هیڅ احوال نلری ځکه د تیلیفون لکړی خو لا څو کاله پخوا د غونړولی

وی او لیک هم د یوه او بل ځای څخه نه وړل کېده او نه هم چا ددې وس درلود چې کوم لیکلی کاغذ په خپل جیب کې واچوی ځکه چې پا چا هی دی داسې خلکو په لاس کې وه چې د قلم ، کاغذ، سواد، زده کړی، علم او فرهنگ دو ښمنان وه .

پوره دری کاله او څو میاشتې تیری شوی چې د مرکزي دولت لخوا د یو ونځیو او د لوړو موسیسو د زده کړو د بیا پیل خبر ورکړ . شینخالی هم له دی خبر تیا خبره شوه او میوند په دی سبا د خپل کور او کلی څخه د هېواد مرکز ته ځان را ورساوه دری ورځې تیری شوی شینخالی معلومه نشوه .

میوند ته دا اندیښنه پیداشوه چې شینخالی ته حتمی کوم مشکل پیداشوی او یا هم خدای مکره کومه پیښه نه وی ورته رسیدلی د هغې خو د زده کړی سره ډېره مینه درلوده نه چې چا خطا استلی نه وی چې تحصیل په درد نه خوری خو شیطان ډول ، ډول فکرونه په زړه کې وراچول او کله به یې بیا وویل هغه خو عاجزه ده له چا سره راشی . هلته شینخالی هم په دی فکر کې وه چې څنگه لاره شم د لاری پاتکونه خو همداسې لا په خپل ځای پراته دی د ډېری خواشینۍ څخه یې چې درسونه ور څخه تیر نشی د ډېرو اندیښنو څخه یې شونډو تیا کې وکړی (شونډی یې ووتلی) .

په څلورمه ورځ میوند تصمیم ونيو په هر ډول چې کېږی باید د شینخالی ولا یت او ددوی کورته ورشی که کومه پیښه خدای مکره نه وه شینخالی به له ځانه سره راولی .

بله ورځ شينځالی او مور يې په دی بحث او خبرو کې وی چې څنگه او د چا سره شينځالی مرکز ته لاړه شی چې دسرای در وازه وټکېدله کله چې شاه پرو دروازه خلاصه کړه گوری چې میوند ددروازی شاته ولاړ دی .

شاه پرو د میوند په لیدو سره ډېره خو شحاله شوه بېله دی چې له میوند سره روغ او جوړ وکوي په شينځالی يې غږ وکړ ، لوری راشه وگوره څوک راغلی هله ژر شه شينځالی په بېړه راغله دروازی ته لانه وه رارسیدلی د مور څخه و پوښتل مورې څوک دی مور يې ورته وویل ستا ستا د کتا بوپور وړی دی پوروړی .

شينځالی راغله په میوند يې سترگی ولگیدلی د روغېړ په وخت کې يې ورته وویل میوند جانه

څه در باندې شوی څنگه خراب شوی يې .

میوند ورته وویل دا انقلابونه نه وینی دا انقلابونه په یوه حال پاته شوی چې زه بیا په خپل

حال پاته شوی وای او تا هم خپل ځان ته په اینه کې کتلی چې ته څنگه شوی يې شونډان دی داسې ټنډکې لکه د بزگر لاسونه .

په دی وخت کې د شينځالی مور میوند ته ادی چا خبره د سوداگر په سترگه په ځیر ، ځیر وکتل چې څنگه زما دلور او دده جوړه به څنگه وی .

خیر په هر صورت د شپي میوند ته مخ را واپاوه او ورته يې وویل شينځالی سبا باید وختی حر کت وکوو ، د شينځالی مور وویل زوی به نن

راغلی یې ستر یا چې دی خلاصه شوه بیا به لاړ شی ،خو میوند ټینگار وکړ چې باید لاړ شو چې درسونه پیل کېږي .

سهار د خدای په امانی په وخت کې د شینخالی مور بو خه وچه ډوډی ، پراتی ، او یو پوخ کړی چرګ چې په یوه کڅوړه کې یې اچولی وه میوند ته ورکړل او ورته یې وویل دا په لاری بیا سره وخورئ .

میوند وویل مورې اوس هغه پخوا وختونه نه دی چې یو څوک به په سفر تله د کور والا و به ډوډی او خوراګې شیان ورکول چې په لاری وړی شی بیا یې وخورئ اوس خو هر چېر ته هو ټلونه دی هر څه پکښی پیداکېږي .

د شینخالی مور ورته وویل دا د غم هو ټلونه یې کړی په ټولو کې یاد سپیانو غو ښی پخوی او یا د کار غانو غوښی بیا وایې چې دا د پسه غو ښی دی یا هم د چرګ غو ښی دی مسلمانی چېرې پاته ده مقصد پیسی پیداکړی نور سر نه پسی ګرزوی چې حلالی دی که حرامی .

ه ه ه ه

ه ه ه ه

دادی د څو ورځو نه وروسته میوند او شینخالی خپلې فاکولتې ته را ورسیدل

شینخالی چې خپله فاکولته او د فاکولتې چمنونه ولیدل هکه پکه شوه، د فاکولتې دیوالونه په کارتو سو سوری، سوری شوی وه د کړ کېو شیشی خو یوه لا روغه نه وه پا تی دروازی ځینی جوړې ، ځینی ورکې او ځینی نوری ډږی وړی پرتی وی د فاکولتې په چمنو کې هم لو حی درول شوی

وی او ور باندې لیکل شوی وه پام چې د ما ین خطر دی لنډه دا دا د زده کړی

مو سسه د زده کړی د مو سسی په ډول نه بلکې د کر بلا د جنگ د ډگر په ډول ښکارید له

شا وخوا سیمه ټوله ډارونکې او له وهمی څخه ډکه وه او شاوخوا کورونو کې هم څوک نه ښکاریدل او سیدونکې یې ټول بلی خواته مهاجر شوی وه او ټوله فاکولته د هدیری په ډول ښکاریدله او هره ورځ به یې د فاکولتی له چمنونو څخه یو یا دوه د مړیو جسدونه له خاورو را کښل.

د فاکولتی درسونه پیل شول خو داسې درسونه نه وه لکه هغه دری کاله وړاندې ځکه چې له یوې خوا ډېر استا دان مهاجر شوی وه ،محصلین هم لکه د استادان په ډول یا مهاجر شوی وه او یا هم د جنگ له بهری فا کولتی ته نه راتله دوی هم گرم (ملا مت) نه نه وه هره گړی د جنگ د پیل امکان وه همداسې څو واره پېښه هم شوه خپله ځینو ، ځینو محصلینو هم سلاح گانی درلودی او په خپل منځکې به سره په جنگ شول په یوه نا چپزه خبره به چې لیر سره لاندی او باندې به شوه مړی او تیپان به د لیلی په دهلیزو کې په وینو سره ، سره پراته وه څوک وه چې پو ښتنه وکوي هر محصیل په یوه تنظیم او حزب پری تړلی وه نو ددې له مخی هم ډېر استادان او محصلین خپلو درسوته نه حاضریدل موږ ډېر لیر شمیر محصلین او استادان چې بل ځای مو د شپې د تیر ځای نه درلود له مجبوریته مو شپه په لیلیه او ورځې مو په صنفونو کې تیر ولی د رسونه هم هغه د پخوا په ډول نه استادانو تشریح کول او نه محصیلینو زده کولای شول ځکه چې دفاکولتی کتا بخانی د کتابو سره

په جگړه کې داور په لمبو کې ايری ، ايری شوی وه دا پا ته يونيم کال
تحصيلی دوره يې ادی چا خبره د زړه په وينو پای ته ورسوله

په دی وخت کې شينخالی خپلې مور ته احوال وليږه چې يوه اونۍ
ورسته زموږ بری ليکونه ویشل کېږی او دی مراسمو ته د ټولو محصيلنو
پلرونه راځی د ميوند پلار هم راځی ، کله چې شينخالی له دی خبرې
خبره شوه دستي يې تصميم ونيو او وه يې ويل شينخالی خو پلار نه لری
په هغه ورځ چې بری ليکونه ویشل کېږی زما دلور غاړی ته به څوک د
گلو نو اميل ور اچوی نو يې و پتيله چې خپله لاړه شی او د شينخالی
دبری ليک دا خيستلو په وخت کې بايد دهغې غاړی ته په خپلو لاسونو
د گلونو هار ور واچوی.

دا دی هغه ورځ را ورسيدله چې شينخالی او ميوند خپل تحصيلی
سندونه تر لاسه کوي

په هغه ورځ چې د شينخالی او ميوند بری ليکونه ویشل کېدل د
شينخالی مور شاه پرو هم په دی مراسمو کې گډون وکړ دميوند مور او
پلار دواړه ودی مراسمو ته راغلی وه ميوند د شينخالی مور خپل مور او
پلار ته ور وپيژندله دوی دری واړه ديوبل سره د پيژنکلوۍ څخه خوښ
او خوشحاله شول او شينخالی وويل دادی د خپلو اولادو له برکته موږ او
تا سو وکولای شول چې يواو بل سره و پيژنو ميوند لکه چې پخوا د
شينخالی په باره کې خپلې مور ته ويلي وه

په دی وخت کې د ميوند مور د شينخالی مور ته په خدا کې وويل خدای
د وکوي چې زموږ دا پيژند گلوۍ مو په اوږده دوستی بدله شی د ميوند

پلار که څه هم یوی خواته ولاړ وه او نه یې غوښتل چې د ښځو په مجلس کې ځان ور ګډ کړی د میوند دمور ددې خبرې په اړویدو چې د میوند مور د شینخالی مور ته وویل چې دا پیژندګلوی دی خدای په اوږده دوستی بدله کړی غوږنه یې څک شول او په زړه کې یې یو څه ورتیر شول او له ځانه سره یې په زړه کې وویل چې والله تر دی کاسی لاندی کومه بله نیم کاسه شته ځکه دلته خونور هم د محصیلینو پلرونه او میندی ډېر راغلی دی له نورو سره خو یې موږ معرفي نکړو او یوازې یې دشینخالی سره و پیژندلو،دلته خو حتمی یوه خبره شته خیر په منا سب وخت کې به ورنه تپوس وکړم دلته شاپرو د خپلې لور خواته ورغله او په خبرو ورسره بوخته شوه .

دمیوند پلار دخپلې مېرمنې څخه و پوښتل چې ای دمیوند مورې د شینخالی مور ته دی داخبره څنگه وکړه چې دا زموږ پیژندګلوی دخدای په اوږده دوستی بدله کړی هغې ورته وویل سړیه او س ددې خبرو وخت نه دی بیابه په ارامه او قراری دا خبره درته وکړم.

د شینخالی مور شاه پرو د بری لیکونو د ویش په مرا سمو کې د خوښی او خو شحالی او ښکې تو یولی او په زړه کې به یې ویل کاشکې د شینخالی پلار ژوندی وای او په دی مرا سمو کې ناست وای او د زړه ارمان یې ختلی وای .

د بری لیکونو د ویش په مهال د لوړږو تحصیلا تو وزیر وویل د هر څه نه مخکې هغو ته چې نن د بریالیتوب بری لیکونه اخلی ټولوته د زړه له کومی مبارکې وایم او داهم باید ووايم هغه چا چې لوړی نمری اخیستی د بری لیکونه سره یو ځای دویته د مقرری مکتوب هم ورکولی کېږی.

کله چې د بری لیکونو لړۍ پیل شوه د شینخالی د نوم په ویلو سره شاه پرو راغله او د شینخالی په غاړه کې یې د گلو هار واچاوه ورپسې میوند د میوند مور او پلار هم د شینخالی په

غاړه کې د گلونو قطارونه یو په بل پسې ور واچول.

بیا د میوند نوم واخیستل شو دهغه په غاړه کې اول دمیوند مور ، پلار او بیا د شینخالی مور او خپله شینخالی یې غاړی ته گلان ور واچول .

کله چې شینخالی خپل د بری لیک او ورسره د مقرری مکتوب ولید میوند او خپلې مور شینخالی ته یې وویل دادی زه د پایتخت د زیږنتوی په روغتون کې مقرر شوی یم او میوند هم خپل مکتوب وکوت گوری چې میوند هم د پایتخت په یوه محکمه کې د قای په توگه مقرر شویدی ټولو په ډېره خوښی او خوشحالی دواړو ته دمقرر یو مبارکې هم وویل.

په دی سهار شینخالی د خپلې لو شینخالی او میوند څخه رخصت شوله او خپل ښار ته چېرې چې د سواد د زده کړی په کورس کې د ښونکې په توگه دنده درلوده لاړه.

د میوند مور او پلار خو لا د بری لیکونو د ویش نه خو ساعته وروسته د خپل کور او کلی په خوا تللی وو خو هغه وخت چې دوی کور ته ورسیدل او دشیپې ډوډی و خو ږله شوه د میوند پلار خپلې مېرمنې ته وویل ښه اوس نو ووايه ، د میوند مور ځان نا خبره واچاوه او وه یې ویل څه ووايم ؟ د میوند پلار ورته وویل څنگه بیا دی هیر شول هغه د شینخالی مور ته چې دی وویل دا پیژندگلوی دخدای په دوستی بدله کړی ، د میوند مور وویل سړیه یوه خبره وه تیره شوه

نا رینه می نه لید او دومره په خبرو پسی گر زیدل می نه لیدل. د میوند پلار ورته وویل ښځې بار اوښ می تر سترگو په پټه مه تیره وه اخیر زه هم انسان یم ډوډی خولی ته وړم نه غوړوته.

د میوند مور ورته وویل چې پو هیری حاجت نه شته چې په دی نیمه شپه له سره تر پا یه ټوله کېسه در ته وکوم او که ډېر شله یې او غواړی چې در ته ووايم نو غوړ ونیسه میوند او شینخالی مینه سره لری او غواړی چې کوزده او واده سره وکړی او میوند تر اوسه دیته معطله وه چې خپلې زده کړی پای ته ورسوی او وروسته بیا له تا سره په دی باره کې سلا او مشوره وکوي اوس چې یې زده کړی پای ته ور سولی که دی خوښه وی نودا گز او دا میدان دا سبا ورشه او میوند ته دا انجلی وغواړه . د میوند پلار وویل بیا ونه وایې چې بزرگ نه یم زه په هغه گړی لا پوه شوم چې حتمی کومه خبره شته او که ریښتیا در ته ووايم ما خپله چې دا انجلی څه نومیده نوم یې رانه هیر شو هو شینخالی که هلته خلک ډېر نه وای په هغه محفل کې می ورته خواستگار ی کړی وای

دا چې د میوند خوښه ده زما لا پروښه وه .
 خو ورځې تیری شوی د میوند پلار دکلی څخه راغی او د میوند دفتر ته
 ور غی وروسته له روغ او جوړ څخه د میوند پلار خپل زوی ته وویل ؟
 زویه ستا مور د ستا او دشینخالی په باره کې ماته څه وویل چې ستا رضا
 وی زموږ هم خو ښه ده خودا کار که ژر وشي ښه به وی تر اوسه موږ لا
 ژوندی یو اوبل دا چې په ژوند هیڅ باور نشته بیا په دی خدای وهلی
 جنگ چې لاندۀ او وچ یعنی گناه کار او بې گناه ته نه گوری ږندی مرمی
 دی د هر چا په تقدیر چې برابرۀ شوه هغه له منځه وړی که خدای وکړی
 ی ستا سو ما شومان په خپلو سترگو وویښو دا به لا بله خو شحالی وی .
 میوند وویل پلار ه ستا خبره بلکل ټیک ده خو یو څو موده صبر وکړو
 چې موږ خپلې تنخوا گانې مخواگانې واخلو او خپل بار په خپلو اوږو
 پورته کړو نه دا چې زموږ بار ستاسو په اوږو بارشی ، زویه دا کوم بار نه
 دی چې موږ یې نشو پورته کولای خدای (ج) دومره د حلا لو راکړی چې
 دا بار پورته کړو او بیا دا چې هر زوی په پلار حق لری چې خپل زوی په
 کوزده او واده کړی ، زویه زه او ستا مور دواړه ارمان او هوسونه لرو نودا
 یو هوس خو ته کولای شی چې زموږ دا هوس ته پوره کړی .
 میوند وویل پلاره چې داسې ده نو له خیره سره دبلې میاشتی په اخیره
 کې به داکار وکوو زه په له شینخالی سره وگورم چې هغه پکښی څه
 وایې که مخی یا وروسته مو پر یکړه سره وکوله تاسوته حتمی خبر در
 کوو تلواره د شیطان کاردی .
 پلار یې وویل هغه دی نه دی ارویدلی چې وایې په ښو تلوار په بدو تا
 مل.

میوند وویل پلاره تر هر څه یې خیر بهتر دی زه حتمی تا سوته خبر در کوم .

زویه زه خپله له شینځالی سره یو ځل ونه وینم ؟

نه پلاره له هغې سره مه وینه هغه بېچاره ډېره بې جرا ته ده او په دی خبره شر میری او له بلی خوا هغې ته کومه نا امیدۍ ونه درپری او په زړه کې ونه وایې که زما پلار ژوندی وای هغه به هم زما خواستگار کونکې هلك ته ورغلی وای او د هلك سره به یې خبرې کړی وای نه پلاره چې ور نشی ښه به وی .

د میوند پلار هم د خپل زوی سره ومنله او د شینځالی له لید وڅخه تیر شو او د خپل زوی سره یې مخه ښه وکړله او د خپل کلی پخوا روان شو .
ما زد یگر نا وخته میوند د شینځالی دکار ځای ته ورغی ځکه چې شینځالی په ښار کې کور نه درلود شپه ورځ په روغتون کې وه نو یه شینځالی ته یې دخپل پلار دراتگ په باره کې ورته وویل شینځالی ورته وویل ډېره ښه خبره دی ورته کړی دادوه میاشتی تنخوا چې مو واخیستله بیا به نو له خیره سره دا د خیر کار سره پر لپسی کړو او تر هغو به موږ هم ځینی ،ځینی د اړتیا وړ شیان واخلو هر څه چې تیار شول بیا به دوی ته خبر ورکړو .

ه ه ه

ه ه ه

پوره یوه میاشت وروسته میوند خپل پلار ته تیلیفون وکړ چې د را تلو نكې جمعی په ورځ له خیره سره زموږ د کوژدی ورځ ده مگر که را تلی یوازې راشه موږ دوی می مه په تکلیفه وه

او بل دا ډېره گڼه گڼه مو نه خو ښېږي او بل دا چې دلته نه زه کور لرم او نه يې شينځالی لری يوازې څو کسه همصينفيان دی او بس ځکه د شينځالی مور هم نه راځی ځکه هغه هم دولتی دنده لری وخت نه لری چې راشی او همدا ددې لاره هم اوږده ده .

هغه وه چې ميوند خپل يوڅو د محصلی دوری انډيوالان خبر کړل او شينځالی هم څو همصينفيانی خبرې کړی د جمعۍ په ورځ دميووند پلار د خپل کوچنی زوی سره راغلل او

دښار په يوه هوتل کې سره کېنا ستل د شينځالی همصينفيانی ديوی او بلۍ سره ويل گوه د چا چې خدای سموی هغه ده شينځالی او ميوند هم دولتی دندی پيدا کړی او هم اوس دادی کوژده سره کوي موږ خو تر اوسه لا دندی ندی پيدا کړی هری اداری او وزارت ته چې د دندی د غوښتلو د پاره ورځو يا کمبود نه لری او که ويهم واسطه او پیسی غواړی ، د ميوند همصينفيان هم همدا ډول خبرې کوي

د ميوند پلار خپل زوی ته وويل زويه دا څنگه کوژده ده د ساز او سروز شته نه هم خپل او خپلوان.

پلاره دومره بېر وبار ته ضرورت نشته نو که خلک ډېر وی له یوی خوا مصرف ډېر پړی

نو دومره ډېر مصرف ته اړتيا نشته او بل موږ او تا سوباید د اسلامی شریعت سره ځانونه برابر کړو او بل بې ځایه او ډېر مصرف د شیطان کار دی لکه چې وایې المصر فون اخوان لشیاطین.او له بلۍ خوا که هر څومره خلک زیات راشی او ډېر مصرف وشي والله که څوک خیر یوسی درته ووايې نو له خپل وس او طاقت سره باید کار وشي نه دی دی

ارویدلی چې وایې سړی باید له خپلې بړستنی سره پښی و غزوی زه
چې بل څوک بې ځایه مصرف کوي

په ماغزو می ورته په درد کېږی نو دا خو می خپله معاملہ وه غیر د
خپلې معاملی موږ او تا سو باید دا بې ځایه رواجونه او دا ملا ماتونکې
رواجونه باید او باید له منځه یوسو .

همدغه بې ځا یه رواجونو دلاسه مو ځوانان او پیغلی بې ودنو پاته دی .
کله چې د کوژدی مراسم خلاص شول د میوند پلار د شینخالی مورته د
مبا یل د تبلیغون له لاری اړیکه ونيوله او یو او بل ته یې مبارکې سره
وویلې .

وروسته د میوند پلار خپل زویته وویل میونده زویه واده به څه وخت وی
له خیره سره

میوند وویل پلاره نور نو په دی بې ځایه مصرفونو موملا مه را ماتوه دادی
نکاح وتړله شوه حجاب او قبول وشو خوشحالی مو وکوله بس همدا واده
دی بل واده ته ضرورت نشته .

دمیوند پلار وخندل او په ټو کو کې یې وویل که داسې اسانه واده وی
ماته هم یو داسې اسانه

واده وکړه چې داسې بې جنجاله وی .

پلاره هر کار د سړی په خپل لاس دی که یې په اسانۍ کوي اسانه دی او
که په جنجال کوي یې په جنجال کېږی تا سو او نور ټول خلک واده نه
کوي بلکې جنجال ځان ته جوړوی.

دمیوند پلار شپه د خپل زوی سره تیره کړه په سهار د خپل کور او کلی
په خوا یې حرکت وکړ

کله چې کورته ورسیده د میوند مور ته یې دروغېر په وخت کې ورته وویل مېرمنې د زوی د کوزدې او واده مبارکې درته وایم ، کله چې سره کېنا ستل د میوند مور ورته د چای څخه پیاله ډکه کړه دمیوند مور ورته وویل سړیه څنگه مبارکې دی راکړه ستا دی مبارکه وی .

هو مېرمنې درته می وویل د زوی کوژده او واده دی مبارک شه ؟
سړیه واده له کومه شو دا خو یوازې کوژده وه کوژده .

د میوند پلار وویل میرمنی موږ او تا سو د پخوا زمانې خلک یو په دغو کارونو نه پوهیږو

دوی وای چې د ډېرو خلکو خبرول په واده کې ، بې ځایه مصرفونه د شریعت خلاف کار دی هغه وه چې کوژده او واده دواړه یو ځای سره وشول .

د میوند مور لیر په لوړ اوز سره وویل ای میونده زویه لاس می تورو مخ می پری تور شو

څه کونډه خودی نه وه کړی چې بې له سازه ، جوش ، خروشه او زما په نه موجودیت کې دی داسې کار وکړ ، د میوند پلار ورته وویل ډېر ښه کار یې کړی موږ خو نا پامه خلک یو په یوه

واده کولو مو کو لمی ووژی او اخیر هم له ځانونه د شیطان ورونه جوړ کړو تر خیر مو ځان ته شر ز یاتیرې او د خدای په قهر او غضب ځانونه اخته کوو ، ریښتیا ووايه دا دواده دا دومره مصرفونه په کوم کتاب کې راغلی هم د خدای بې امری کوو په لکونو ولور اخلو دزوم کورنی د ولور په خاطر پتی خرڅوی ځانونه وږی تږی کوي او د نورو خلکو د گید و د ډکولو په خاطر دواده په ورځ ان خپلې د شیدو غوا حلا لوی خلکو چې

دودۍ و خوړله په خپله مخه ځی نور یې په زوم خیلو پسې بلا چې له لوړې مری او که پاتیرې ددوی نسونه خو یوه ورځ ماږه شول.

د میوند مور وویل ای زما میونده زویه څنگه دی خطا کړو یوازې دومره شوی وای چې ستا په واده کې می یوازې او یوازې خپله نرور تر لاس نیولی وای او د مخ په دواړو خواو می ښکل کړی وای زما څومره ارمانونه دی په زړه کې راه ته پرېښودل خیر خدای دی خیر کړی دا چې ته او شینخالی سره خوشحاله یاستی ستا سو خوشحالی زموږ خوشحالی ده .

په دی وخت کې یې دمیوند پلار ته مخ راوړاوه ورته یې وویل سبا به می حتمی میوند ته ورولی چې خپلې نا وکې ته یې خپله بر خه ورکړم .

یوازې دوه کوټی په کرایه نیولی دی په یوه کوټه کې خپله میوند او شینخالی اوسېږي او بله کوټه د میلمنو د پاره دی

د میوند مور وویل زما هغه یوه کوټه بس ده څه شالی خو پکښی نه کرم .

مېرمنې مقصد می دادی چې دوی نوی واده کړی ددوی ملگری دوی ته د مبارکې دپاره راځی

په هغه یوه کوټه کې به ته کښینی او که به ددوی میلمانه ؟

سړیه ته ما ورسوه هلته به د یوی کپي ځای پیداشی څه د پا چا هی تخت خو نه غواړم چې ماته دی د پا چاهی تخت جوړ کړی چې زه هلته کښینم، یو دیدن به یې وکوم خپله نرور به یو وار په غیر کې ونیسم او خپل زوی به وگورم چې اوس به هغه د پخوا څخه هم ښکلی شوی وی که نور هیڅ نه وه خپل زوی او نرور خو به یو ځای سره ووینم شپه هم نه کوم بېرته را ځم یوازې له دوی سره دوه کلمی خبرې کوم .

مېرمنې لبونې شوی بېلېر يې سره خوره دومره توده يې هم مه خوره دا چې ددوی خبرو ته دی زړه کېږي وا خله دا زما مبا یل خبرې ورسره وکوه اوس خو دادی په یوه ثانیه کې ورسره په خبرو کېږي دوه کلمې نه سل کلمې خبرې خو ورسره وکوه .

سړیه دا شیطان ډبلی دی خدای ور ک کړی که دا نه وای بیا به دی څه پلمه کولای راکړه ، راکړه دا د شیطان ډبلی چې د خپلې نړۍ او زوی سره می خبرې وکړم .

د میوند پلار د خپل زوی نمره ووهله روغ او جوړ يې سره نه وه کړی چې مېرمنې يې ورته وویل
بس ده بس ده لا په خبرو نه يې موږ شوی راکړه چې زه ورسره خبرې وکړم .

زویه د خدای په امان موږ دی شله ده نه می پرېږدی چې در سره خبرې وکړم څنگه شینخالی هم ښه ده هو پلاره هغه هم ښه ده دادی له خپلې موږ سره خبرې وکړه .

موږ يې هغه ددې په خبره د شیطان ډبلی واخیست او وه يې ویل میونده زویه تر تا جار شم تر تا قر بان شم مبارک دی وی سل واره نه زر واره د مبارکوي درنه خفه یم خفه یم داسې خو څوک نه کوي اخیر ته می زوی يې نهه میا شتی می په خپله گیده کې گر زولی يې زحمتونه می در سره گا للی موږ څه د میری په سترگه دی لا راته ونه کتل .

موږ يې خفه کېږه مه له دی ځایه د لا سونه ښکلو مه ، نه می غو ښتل چې په دی خرابه لارهاو په دی جنگو کې تا سوته زحمت در کړم که ژوند وه بیا به موږ دواړه ستا خدمت ته دالته درشو

په دی وخت کې شینځالی کوټی ته را دننه شوه میوند ته یې په قراره وویل څوک دی له چا سره خبرې کوي ، میوند د ګوشی د خبرو په ځای لاس کېښود ا هسته یې وویل مور می ده مور ، شینځالی د خپلې پزی په نیما یې ګوته کېښوده او په قراره یې وویل پزه می پری شوه پزه . میوند خپلو خبرو ته اوږد والی ورکړ موري خفه نشی لا سونه او پښی دی ښکلوم.

زویه پروا نلی چې تل سو دواړه سره سره خو شحاله یاستی مور خوشحاله یوچېری ده شینځالی لور می ، مور جانی داده سلامونه درته وایې زما له څنگه ولاړه ده .
الله د څنگ له دریدو یې لا څار شم.

بلی، بلی موري غږ دی ښه نه راځی سم ځای ودرېږه ، مور بېچاره نه پوهیده چې سم ځای څنگه وی نو یې وویل زویه دادی سم ځای سات د پلار له کټه سره ولاړه یم .

موی سم ځای مقصد لیر په لوړ ځای ودرېږه.
مور یې د بام په ځینو لیر پورته شوه ، زویه اوس می غږ اوری هوکې موري اوس صح شو.

په دی وخت د میوند مور وویل زویه شینځالی ته ووايه چې راسره خبرې وکړی .

مبوند د شینځالی خواته داسې وکتل چې یعنی راسه له مور سره می خبرې وکړه شینځالی لکه چې شر میدله د لاس په ښورولو یې د نه ځواب ورکړ .

بيا يې مور وويل زويه شينخالی چېری ده ورکړه چې خبرې ور سره وکړم.

خو خیر شينخالی مجبره شوه تیلیفون يې واخيست نو يې په قراره ميووند ته وويل څه ور ته ووايم ، ميووند په قراره دوه ځلې ورته وويل سلام . سلام وکړه .

مورې سلام ، سلام .

د هغې خوانه د ميووند مور وويل ، وی لوری ته يې سل واره وعلیکم سل واره ، واره څنگه ښکلی غږ دی دی لوری جوړه خو يې گوره ، گوره ماته د خوانبې په ستر گه ونه گوری زه دی مور ېم مور خدای په تعویزو لور نه را کوله دا دی دلور مور هم شوم ، خو کاشکې

ستا سو په واده کې زه وای او هغه ارمان چې می په زړه کې وه هغه ارمان می ختلی وای خیر چې تیر شوه هغه تیر شوکه خیر وه بیا به وگوری چې زه دی خوانبې یم او که په ریښتیا ستا مور ېم ،

مورې له مانه خفه نشی ميووند ته می ډېر وويل چې تا واده ته راولی ولی را سره يې ونه منله ما ملا مته نکړی .

په دی وخت کې د ميووند پلار وويل مېرمنې د مبا يل پیسی دی ټولی خلا صی کړی ما ته هم وار را کوي چې د شينخالی سره خبرې وکړم، د شينخالی او د ميووند د مور خبرې لا نه وی خلا صی شوی چې تیلیفون د ميووند پلار ور ځینی واخيست .

د ميووند پلار شينخالی ته وويل څنگه يې لوری خفه شوی خو نه يې څو دقیقې يې خبرې لا نه وی سره کړی بېله دی چې د يوه او بل سره مخه

ښه وکړې چې د تیلیفون پیسی خلاصی شوی د میوند پلار وویل د
تیلیفون پیسی خلاصی شوی .

د میوند مور وویل خاوری دی دا دشيطان په ډبلی شی دا هم لکه ددې
دولت ما مورین بې پیسو خبرې لاکوي . د میوند پلار وویل اوس زمانه
د پیسوده د میوند مور یې خبرې پری کړې او ورته یې وویل له یاده می
ووتل چې درته ووايم د شینخالی مور په واده کې دوه ؟
نه ، نه د شینخالی مور هم نه .، نو څنگه بیادی د شيطان په ډبلی کې
خبرې ورسره وکړې .

نه با باهغه وخت می له ډېری خوشحالی ته لاله یاده وتلی وی ته
دشینخالی د مور خبره کوي .

سړیه ولاړ شه ودی د شيطان ډبلی ته پیسی واچوه چې زه ور سره
خبرې وکوم . میر منی د هغې لمبر راسره نشته چې ورته زنگ ووهم .،
سړیه لمبر به یې له شینخالی واخلو ته لاړ شه پیسی ور واچوه .
د میوند پلار له کوره د وتلو په وخت کې وویل ریښتیا یې ویلی چې د
واده نه په ډلو ډېری لاړی .

میر منی یې ور پسی غږ کړ فکر دی ونیسه چې ډېری پیسی ور واچوی
چې زه ډېری خبرې ورسره کوم ، هغه بېچاره کونډه ښځه ده په زړه کې
کومه گيله مانه ورته ونه درېږی .

وروسته د میوند پلار راغی د شینخالی مور ته یې زنگ ووايه اول د
میوند پلار خبرې ورسره وکړې ، وروسته بیا د میوند مور د شینخالی له
موره سره تر هغه خبرې وکړې تر څو هغه ددې په خبره چې د شيطان
په ډبلی کې پیسی خلاصی شوی .

دلته نو پوره يو کال او څو مياشتې تيرې شوي چې شينځالې خپلې مور ته تيليفون وکړ او ورته يې وويل چې په دې څو ورځو کې مور کېږم ددې خبرې په اړويدو سره شاه پرو ډېره خو شحاله شوه ډېر ژر لاړه او د خپل زوی شمشاد په کارتوسو سوري ، سوري شوي ځانگو يې راوړه او دوه ورځې وروسته د خپلې لور شينځالې کورته يې ځان را ورساوه .

په دوهمه ورځ يې خپلې لور شينځالې ته وويل لوري دا دوه ورځې چې درته گورم د ماشوم زېږيدو ته ډيره وارخطا راته ښکاري هيڅ فکر او اندېښنه مکوه باور وکړه له هغې ورځې چې ستا د اميند واري څخه خبره شوي يم هره چار شنبې د بابا صيب زيارته ته تلم ستا او ستا د ماشوم د پاره مي د بابا صيب په زيارت کې کا کونه پخول او خيراتول مي بابا صيب ډېر ښه شخص تير شوي له خدايه را دوري په ده باندې عقیده لرو يوازې زه نه ټول خلک يې ننگوي د هر چا مشکل حل کوي هر څوک خپل مراد ته رسوي زما خو په زړه کې هيڅ اندېښنه نشته هر څه مي بابا صيب ته پري ايښي خدای مهر بانه دی .

څلور ورځې تيرې شوي په پنځمه شپه د شينځالې زوی پيدا شو، د سهار د لمر ختلو نه وروسته شاه پرو ملا ر اوست او د کوچنۍ ماشوم په غوږ کې يې اذان وکړ شاه پرو هم ملا ته برابر کړې سوغات ورکړ .

د ماشوم د پيدا يښت په دريمه ورځ بايد ملا راغلي وای او پر ماشوم يې نوم ايښي وای خو د شينځالې مور نور د ملا د راتگ سره مخا لفت

وښوده او وه يې ويل چې پر ما شوم زه خپله نوم ږدم هغه وه چې ميوند
او شينځالي ورسره ومنله .

شاه پرو په کوچنۍ ماشوم لمسی د خپل شهيد ماشوم زوی شمشاد نوم
ورباندې کېښوداو ماشوم يې را واخيست د شمشاد په کار توسو ، سوري
شوی ځانگو کې يې پری با سه پيغلو ، انجونو او سپين سرو د نوم په
ايښودلو سره داریا و ته چمبې ور واچولی داسې داریاوی و هلی کېدلی
او داسې سندری ویلی کېدلی چې د شينځالي د روغتون همکارانی
داکترانی او داکتران هم راغلی وه او د ميوند د فتر انډیوالان او قاضیان
هم راغلی وه د خو ښی او خو شحالی سازونه غږیدل او په بله کوټه کې
ملا یانو او هغه چا چېقران کریم لو ستلای شواي د قران کریم ختم پیل
شوی وه.

وروسته له څو شپو او ورځو شاه پرو د خپلې لور شينځالي او زوم
ميوندڅخه رخصت واخيست او د شمشاد د مخ په ښکلولو سره د
شينځالي له کوره ووتله او خپل ولايت او سيمې په خوا يې حرکت وکړ .

ه ه ه ه

ه ه ه ه

کله چې شمشاد پنځه کلن شو نو يې خپلې مور ته وويل دا هلکان چې
ښو ونځی ته ځی ماته ډېر خوند راکوي زه به څه وخت ښونځی ته ځم
مور يې ورته وويل زویکه کله چې له خیره سره اوه کلن شوی ښوونځی
ته شا ملوم تر اوسه لا کوچنی يې، خوشمشاد به دا خبره هر وخت ورته
کوله خو کله چې شپږ کلن شو مور او پلار يې ډېر په تکلیف کړل اخير
په شپږ کلنی يې په لمړۍ ټولگی کې شامل کړ په ټول ټولگی کې تر

ټولو هم کوچنی وه او هم په ونه تر نورو ټیټ وه ، شمشاد ښوونځی ته تر ټولو پاک ، پاک کالی اغوستل او تر ټولو به وختی یې ځان ښوونځی ته رساوه هغه د لمړی ټولگی څخه تر اتم ټولگی پوری تر ټولو لایقه او هر وخت به اول نمره او د د رسی کال په اخیر کې به د اداری لخوا ستا ینلیک هم ور کول کېده.

په اتم ټولگی کې وه کله چې شمشاد د ښوونځی په لور روان وه چې دلوی واټ منځ کې

ځا نمرگی برید وشو او شمشاد هم په پښه باندې سخت ټپی شو مور او پلار یې تر ناوخته خبر نه وه خو کله چې ما زدیکر کورته را نغلی د هغه نه وروسته یې مور او پلار په لټه کې شول چې وروسته له ډېرو منډو ترړو یې شمشاد د ښار په روغتون کې د بې هو ښی په حالت کې پیدا کړ په دوو ، دریو ورځو کې دمیوند مور ، پلار او دشینخالی مور هم خبرې شوی وی دادی

بر ابر روغتون ته ورغلی ښه وو د شمشاد روغتیا یې حالت د پخوانه ډېر ښه شوی وه .

دشینخالی مور وویل کوم ځای یې ټپی شوی دی د میوند مور وویل کېنه پښه یې ټپی ده .

څو اونۍ شمشاد په روغتون کې وه وروسته له دریو اونیو څخه یې کور ته یووړ خو پښه یې

ښه نشوه اخیر یې بهر ملک ته یووړ دوه دری میاشتی هلته تر درملنۍ لاندی وه او چې کله ښه شو بېرته خپل هېواد ته راغلل کله چې شمشاد

خپل کورته راغی او د شاه پرو زړه صبر شو چې شمشاد اوس ښه دی بیا نو خپل کلی ته لاړه .

کله چې شمشاد له بهر څخه راغی د ښوونځیو کلنی ازموینی خلاصی شوی وی په راتلونکې کال کې بهر ته په اتم ټولگی کې خپلو درسوته دوام ورکړ په دی کال کې هم اول لمبر بریلی شو

او په ژمی یې د نهم ټولگی کتا بونه وویل او د لیت ازموینه یې ورکړه بریالی شو او د خپلو پخوانیوهم ټو لگیانو سره یو ځای شو.

شمشاد څو کاله وروسته له دوولسم ټو لگی څخه خلاص شو او د کانکور ازموینه یې هم په بری سره تیره کړه او د انجنیری پو هنځی ته بریالی شو

شینخالی خپل زوی شمشاد ته وویل دادی بیا هم زما د پلار گنی ښی ښانی په تا کې لیدلی کېږی دادی ته د خپل نیکه کېصر خان غوندی شوی د انجنیری فاکولتی ته بریالی شوی خدای (ج) د وکوي چې ته هم لکه خپل نیکه کېصر خان داسې لایقه انجنیر شی او د خپل نیکه نوم را ژوندی کړی .

شمشاد هم هروخت که به په ټولگی کې ناست وه او که به یې له ځانه سره مطالعه کوله او یا یې درس وایه د خپلې مور دی خبرو چې خدای وکوي چې ته هم د خپل نیکه په څیر لایقه انجنیرشی په مغزو کې سره گرځیدله او را گرځیدله تر څو چې د انجنیری فاکولته یې د لوړو نمره په اخیستلو سره پای ته ورسوله.

شمشاد په هغه ښار کې چې یې انا یعنی د شینخالی مور او سیدله په هغه ښار کې د انجنیر په توگه مقرر شو.

شمشاد په هغه ښار کې داسې نقشې جوړې کړې او داسې تعمیرونه یې جوړ کړل چې ښار بلکل بل ډول شو ښار داسې ښکلی شو لکه پیغله چې دواړه په شپه په سینگار ښکلی شوی وی

ډېر سیلانیان له نورو ښارونه دی ښار ته د سیل د پاره را تلل.

انجنیر شمشاد په ټول ښار او سیمه کې داسې مشهور شو چې ټولو ښاریانو پېژانده هر ځای او هر چېرته چې به دوه کسان سره ناست وه د انجنیر شمشاد صفتونه او تعریفونه به یې کول او همدا رنگه کله چې به د ښاریانو په منځ کې د انجنیر شمشاد صفتونه کېدل د ناستو کسانو څخه به ضرور یوه نه یوه ویل انجنیر شمشاد به ولی لایقه، پوهه، او ښه سپړی نه وی اخیر د انجنیر کېصر خان لمسی دی.

انجنیر کېصر خان که دغو ټو پکېانو او بد ماشانو نه وای شهید کړی زموږ ښار به لا پخوا داسې ښکلی شوی وای.

نو ځکه هر سوداگر او یا هر هغه چا چې به نوی مغازه، مارکېټ او یا هم کور جوړاوه نقشې به یې انجنیر شمشاد ورته جوړولی نو ددې ښار او ددې سیمې ټولو وړو او زړو انجنیر شمشاد پېژانده که یې مخامخ نه وه لیدلی خو د نوم سره پېښه اشنا وهاو پېژانده یې.

خو د ورځو نه یوه ورځ انجنیر شمشاد د ښار په منځنۍ برخه کې یوه ودانۍ ولیدله چې د ښار په منځ کې نیمگړې ولاړه ده ډېر خواښیښی شو خو ددې ودانۍ له څنګه یې له یوه دوکانداره وپوښتل، حاجی کاکا دا ودانۍ د چاده او ولی نیمگړې پاته ده څنګه خاوند یې پیسې نلری او که بله کومه کېسه ده؟

دوکاندار وویل ښه ته انجنیر صیب شمشاد خان یې؟

انجنیر شمشاد وویل هوکي جا جی کا زه انجنیر شمشاد یم.

دوکاندار ورته وویل، انجنیر صیب دا نیمگری ودانی چي ته وینی ددي مانی نقشه هر خه ستا د خدای بخنبلی نیکه کبصر خان جوړه کړی ، دا نیمگری مانی یې هم جوړه کړی ډېر کلونه د هغه وخت نه را په دی هوا تیر شول ددي مانی نقشه هم ستا د شهید نیکه سره وه هیڅوک په دی نقشه نه پو هیږی چي دا نیمگری ودانی ودانه کړی .

انجنیر شمشاد چي دا کپسه واوریدله ډېر خوا بنینی شو او تما مه ورغ په فکرونوکي تیره کړه او ما بنام نا وخته د شینخالی مور د شمشاد انا چي شمشاد ته وکتل یو خه خفه او اند یبمن غوندی ورته ښکاره شونو یې خپل لمسی شمشاد ته وویل شمشاده زویه نن ناوخته هم کورته راغلی او خفه غوندی ښکاری په خپل مور او پلار پسی خفه شوی یېاو که دی د خپلو همکارانو سره کومه خبره لاندی باندې کړیده.

شمشاد وویل نه می له چا سره جنگ کړی نه په مور او پلار پسی خفه شوی یم یوازی او یوازي می نن په ښار کي یوه نیمگری ودانی لیدلی نو دهغي نیمگری ودانی په لیدو سره یو خه پر یشانه شوی یم.

د شمشاد ان ورته وویل هغه د ښار په منځکي نیمگری ودانی راته ښی ،زه خپله چي هغه ووینم راته ژړا راځی دهغي ودانی نقشه خو ستا شهید نیکه کبصر خان جوړه کړی کله چي دا ودانی نیما یې ته ورسیده ستا نیکه شهید شو او دودانی تر اوسه نیمگری پاته ده ځکه چي له یوی خوا دی خدای وهلی جگری چاته وخت ورنکړ، واکدارانو هم څومره سر پسی ونه گرځاوهاو له بلی خوا ټول خلک د یوی گولی ډوډی د پیداکولو پسی ورک او مها جر وه او همدارنگه یو یا څو کسه انجنیران چي وه

هغوی ته ددولتی کارنه په مو یسیسو او انجو گانو کې ښه تنخوا ورکوله په دولتی ادارو کې انجنیر په دم او تعو یزنه پیدا کېده چې نموړی نیمگړی ودانی نقشی مقشی یې سره برابری کړی وای او نور د ښار واکداران یې هم څومره په کېسه کې نه وه ځکه چې دوی هم د خپلو جیبونو د ډکولو او د ډالرو په پیدا کولو پسې یې پښی را لوڅی کړی وی د ښار د بادولو، هېواد او خلکو ته د خدمت په خوا بلا وهلی وو چې قدمونه پورته کړی وای یوازې خپلې شپیاو ورځې یې تیرولی او په خپله ښه پسې گرځیدل همدا ادی چا خبره لوته یې ایښودله او تیریدل د هېواد دراتلونکې په کېسه کې نه وه په هغو کارونو کې چې ډالری ورته پیدا کېدلی هغه کارونه یې کول نو ددې مانې په جوړولو کې به څه خاوری ورته پیدا شوی وای نو ځکه یې په فکر کې لا نه وه ..

اوس چې ته راغلی یې د خپل نیکه په پله پل کېږده دا بهادری ته وکړه . شمشاد خپل سر یو څه راپورته کړ او خپلې انا ته یې داسې وکتل چې نوزه یې دا دومره وخت نه خبرولم بیا یې د چای پیاله راپورته کړه او خپلې انا ته یې وویل ښه ته چې ددې نیمگړی ودانی له کېسې څخه خبره وی زه دی ولی نه خبرولم ؟

د شمشاد انا په دی چې گواکې زما لمسی ته په زړه کې څه ور ونه گرزیږي یې ورته وویل .

شمشاده زویه زه اوس سپین سری شوی یم د شپې چې ډوډی وخورم سهار می بیا په یاد نه وی چې تیره شپه می څه خوړلی وه خیر په هر صورت شمشاد هم د خپلې انا په خبره یو څه پوهه شواو و پوهید چې دانا می دا خبره د خولې وه نه د زړه.

شمشاد هغه شپه تر سهاره و ښه تيره کړه او په دې سبا هيڅ خپلې
دندې ته لارې نه کله چې يې انا له کوره د سواد دزده کړې دندې تله نو
يې شمشاد ته وويل زويه نن څنگه دندې ته تر اوسه لا نه يې تللی ؟
شمشاد ورته وويل نن مې سر يو څه خوږ پړی نن دندې ته نه ځم.
کله چې د شمشاد انا له کوره ووتله شمشاد پنسل، خط کش او کاغذ را
واخيستل او د خپل نيکه نيمگړی ودانۍ يې په مغزو کې را وگرزوله او د
نقشې په جوړولو يې پيل وکړ ما زديگر لا نه وه شوی چې انا يې راغله او
شمشاد نقشه جوړه کړې وه بېله دې چې انا خبره کړې په دا بله ورځد
هغه ښارواکمن ته ورغی او د نيمگړی ودانۍ نقشه يې تر مخ ورته
کېښوده هغه وه چې ددولتي لوړو چار واکو څخه امر او د ودانۍ د مصرف
امرونه واخيستل او د ښار د منځ د نيمگړی ودانۍ په جوړولو پيل وشو
څو مياشتې نه وې تيرې شوی چې دا نيمگړی ودانۍ د جوړېدو کار
سرتو ورسیده ټول ښاريان هک، پک پاته شول دا نيمگړی ودانۍ چې
سرتو ورسیده او جوړه شوه داسې ښکلې او ښا یسته ښکاريده چې په
ټول ښار او سيمه کې يې ساری نه درلود په ټول ښار کې چوک، چوکه
شوه ، اوازی شوی چې د انجنير کېصر خان نيمگړی ودانۍ د انجنير
شمشاد لخوا جوړه شوی ده او داسې ښکلې ده چې ددې ودانۍ د
ښکليتوب خبرې د هر ښاري په ژبه پرته وې ددې ودانۍ د پرانيستلو د
پاره د ولايت واکمن را غو ښتل شوی وو او د ودانۍ ددروازی په ديوال
کې يوه ډبرينه ليکله شوی وه او يوه سره ټوټه ور باندې څر يدله نو ددې
ودانۍ د پرانيستلو مراسيم يوازې ددې سړي ټوټې په ټولولو سره کېده .

کله چې د ښار واکمن د پرا نیستلو په مراسیمو کې گډون وکړ او ددې
سری ټوټی په ټو لولوسره یې ولیدل چې په ډبرینه داسې جملی لیکل
شوی وی.

ددې ودانی مهند سی او نقشه د شهید انجنیر کبصر خان لخوا تر تیب او
دیزاین شوی او دده دلمسی انجنیر شمشاد په واسطه جوړه او گټې
اخیستنی ته چمتو شوه .
بس همدومره .

د پرا نیستلو د مرا سمو نه وروسته د ولایت واکمن لخوا انجنیر شمشاد
ته یې یو ستا ینلیک او یو څه نغدی پیسی یې د انعام په ډول ورکړی .
په همدی ورځانجنیر شمشاد ما زدیکر وختی په داسې حال کې چې د
خو شحالی څخه په جامو کې نه ځا ییده کورته راغی شاه پرو چې خپل
لمسی ولیده حیرانه شوه چې انجنیر شمشاد نن څومره وختی کورته
راغی او شمشاد خو ښاو خو ښحاله په ستر گو ورته ښکاره شو .
نو شاه پرو ورته وویل؟

شمشاده زویه نن خو راته ډېر ښا یسته ، ښکلی او خوښ ښکاری .
شمشاد بېله دی چې خپلې انا شاه پروته څه ووايې او یا خپل بو ټونه
وکاږید تلو یزیون خواته ور تیر شو تلو یزیون یې چالانه کړڅو دقیقی لا
نه وی تیری شوی چې د تلویزیون د ماښام خبرونه پیل شول نو شمشاد
خپلې انا شاه پرو ته وویل راشه غوړ شه چې خبرونه څه وایي ؟
د شمشاد انا شاهپرو وویل زویه د تلو یزیون په خبرو می سر مه خوړه
وهداسې خبره خو والله که واورو چې پری خوشحاله شو بېله د اسی
خبرو چې پری خفه ، پریشانه او جگر خونه شو، اوس به بیا په خبرونو

کې زموږ د هېوادوالو د مړینې او ژوبلې خبرې وی خدای را وستی ده څه وکړو له هری خوا چې وژل کېږي بیا هم همدغه افغانان دی چې یو د یوه په نوم بل د بل په نوم سره وژنی دوی ته دی خدای (ج) سمه لار وروښيي او یا به یې هم مکتب سو ځولی وی او یا به یې روغتون سوځولی وی او یا به یې هم کوم پل وران کړی وی او یا به یې د سړک جوړولو موټران په غنیمت وړی وی یا به یې هم د کوم هېواد وال تریاک او چرس نیولی وی ولا که داسې خبره واوری چې زړه مو پری را پورته شی.

خو انجنیر شمشاد خپلې انا ته عذر او زاری وکړی او ورته یې وویل همدا نن زما د پاره خبرونه واوړه او هغه مازدیگر چې دی راته وویل چې ولی نن دومره خو شحاله یې پرېږده چې ستا ددې خبرې ځواب نن تلویزیون در کړی .

شاه پرو د شمشاد انا هم راغله تلو یزیون ته نژدی کښینا ستله که څه هم په ستر گو خو اوس لیر ضعیفه او درنده شوی وه خو په غوږو کې اوس هم لا تکړه وه او خپل دوه غوږونه یې د تلو یزیون خبرونو ته څلور کړی وه . کله چې د تلو یزیون خبرونه پیل شول د خبرونو په لړ کې داسې یو خبر واو ریدل شو، نن د ښار د واکدار لخوا د ښار د منځنۍ برخې هغه ودانۍ چې د انجنیر کېصر خان لخوا څو کاله پخوا نقشه او دیزاین شوی وه او انجنیر کېصر خان شهید شود هغه د لمسی انجنیر شمشاد په لاس یې نقشه دیز این جوړه او د گټې اخیستلو د پاره چمتو او پرانیستله شوه چې نموړی ټکي د نموړی ودانۍ د پرانستلو په ډبره

هم ليکل شوی انجنیر شمشاد ته ددې خدمت په ویاړ یو ستا ینلیک او یو څه نغدی پیسی هم د انعام په توگه ور کړلې شوی.

انجنیر شمشاد هغه ستا ینلیک او نغدی پیسی خپلې انا ته ور وښودلی

...

شاه پرو د شمشاد انا چې دا ستا ینلیک ولید او دا خبره یې د تلویزیون له لاری واوریدله ولاړه شوه شمشاد یېد مخ په دواړو خواو ښکل کړ او د خپل بکس څخه یېپوه د سرو زرو گو تمی را واخیستله او شمشاد ته یې وویل دا سوغات زما له خوا و منه .

شمشاد چې د سرو زرو گوتمی ته وکتل نو یې وویل ؟

انا دا گوتمی خو ښځېنه گوتمی ده په دی زه څه وکړم دا واخله دا بېرته زما لخوا تا ته سوغات ده قبوله یې کړه .

شاه پرو وویل زویه خیر دی چې ښځېنه گوتمی ده د ښځې څښتن به شی بیا به یې هغې ته ورکړی او دا گو تمی ډېره تا ریخی گوتمی ده دا ډېره یاد گاری گوتمی ده دا لورونی درکوم او دا به له خیره سره ساتی هر وخت چې دی واده وکړدا به ستا د کو ژدنی وی او خپلې مورته به یې لا هم نه ورکوي ، ځکه تا د خپل نیکه نوم را ژوندی کړدا گوتمی هم ستا د نیکه انجنیر کبصرخان د لاس ده چې ماته یې راکړی وه او بیا یې د گوتمی د غلا کېدو چې ټو پکبانو غلا کړی وه د انجنیر کبصرخان د شهادت د خپل زوی د شهادت او د قوماندان حضرت خان د میر منی د ناروغی او بیا د هغې جوړېدل او بیا د گوتمی د سوغات په توگه یې ستا مور ته او ستا مور بېرته ماته راکړه ټوله کېسه یې ټکې په ټکې ورته وکړه .

شمشاد چې د گوتمی دا کپسه له سره تر پا په واوریدله نو بېله ځنډه یې گوتمی واخیستله او په خپل بکس کې یې قلف کړه.

په دی وخت کې د شمشاد انا شاه پرو خپل لمسی شمشاد ته وویل تا خپل پلار میوند او خپلې مور شینخالی ته تیلیفون ونه کړ چې داسې بری می په برخه شویدی.

شمشاد وویل نه ما ورته تیلیفون نه دی کړی دوی به یې هم په خبرو کې واورى شاه پرو یووار شمشاد ته مخ راواړاوه او ورته یې وویل ته د مور او پلار په قدر څه پوهیږی دوی چې خبر شی څومره به خو شحاله شی زوی نلری ځکه د مور او پلار په قدر نه پوهیږی .

شاه پرو شمشاد ودی ته و هڅاوه چې خپل مور او پلار ته تیلیفون وکړی کله چې شمشاد خپل پلار ته تیلیفون وکړمبا یل د شمشاد مور شینخالی واخیست او ورته یې وویل د انا سره خبرې وکړی شاه پرو د خپلې لور شینخالی سره د روغ او جوړ څخه وروسته ورته وویل شینخالی لوری میوند د شمشاد پلار چېرې دی شینخالی ورته وویل دادی دلته ناست دی د تلویزیون خبرونه خو دلته اوس پیل شول خبرونه اروی.

شاه پرو ورته وویل ستا سو د زوی شمشاد د بریالیتوب مبارکې درته وایم هغه د خپل نیکه کبصر خان نوم ژوندی کړ .

په دی وخت کې شینخالی په تیلیفون کې په خپلې مور شاه پرو غږ وکړهغه دی دلته یې هم په تلویزیون کې ښکاره کوي ، مورې هغه دی یو نفر چې ښکلی دریشی یې په ځان کې ده شمشاد زوی ته می یو کاغذ ورکوي .

هوموړې مور يې هم وینو دا سړی څوک دی چې شمشاد یې په غیر کې
کلک نیولی دی ؟

د شینخالی مور ورته وویل دا ددې ولایت والی دی چې شمشاد ته ستا
ینلیک ورکوي نغدی پیسی یې هم ورکړیدی.

په دی وخت کې د تیلیفون غوړی د شمشاد پلار قاضی میوند وا
خیستله د خپلې خوا ښی یعنی د شینخالی له موره سره یې د روغ او
جوړ نه وروسته یې له خپل زوی انجنیر شمشاد سره په تیلیفون کې
سره په خبرو شول د انجنیر شمشاد پلار قاضی میونددانندی ټکې
خپل زوی ته وویل.

زویه ددې بریا توده مبارکې درته وایم د تلویزیون په خبرو کې می ستا
دبریا خبر واوریده د ولایت والی او نورو ښاریانو چې ته په غیر کې نیولی
وی او تا ته یې مبارکې در کوله ما د تلویزیون خبرونه پوره واوریدل زما
شمله دی لوړه کړه زه له ډېری خو ښی په جامو څه په ټوله کوټه کې لا
نه ځایید لم ستا د بریالیتوب سره زما شمله د شمشاد د غره له څوکې
لوړه راته بریښیده ، زویه په تا او ستا غوندی د وطن با غیرته، با همته ،
صا دقه او ریښتینو ځوانانو چې د وطن او خاوری په ریښتني خدمت
کوي ویاړم تا ته او ستا غوندی د نورو ځوانانو د لایاتو بریا لیتو بونو په
هیله د خدای په امان ستا د عمر د اوږدوالی او خوشحاله ژوند په هیله.

د انجنیر شمشاد مور شینخالی د تیلیفون غوړی واخیستله خپل زوی
انجنیر شمشاد ته یې دده د بریا او بریالیتوب د مبارکې هیلې ورته څر
گندی کړی .

شپه تیره شوه په دی سهار د هېواد په ټولو ورځ پاڼو کو د انجنیر شمشاد نوم او عکسونه چاپ شوی وه .

هلته د سواد دزده کړی په ښوونځی کې د انجنیر شمشادانا شاه پروته د ښوونځی زده کوونکو، ښوونکو، دلته په زیږنتون کې د شینخالی همکارانو او قاضی میوند ته هم د دفتر همکارانو ، اشنا یانو ان تردی چې د انجنیر شمشاد همدوره او همصنفيانو چې دا ورځپاڼی ولیدلی له هری خوا د شمشاد انا شاه پرو ، د شمشاد پلار قاضی میونداو د شمشاد مور شینخالی ته تردی چې د هېوادله نورو ښارونود مبارکې تلگرامونه او تیلیفونونه کېدل.

ځوانوی وروسته قاضی میوندد خپلې مېرمنې شینخالی سره د خپل زوی شمشاداو د شینخالی د مور د لیدلو دپاره ځکه چې انجنیر شمشاد ته ددولت لخوا یو کور ورکړل شوی وه د کور د مبارکې دپاره او دده د بریاد مبارکې دپاره ورغلل.

قاضی میونداو شینخالی د خپل زوی شمشاد دبریاو د کور دمبارکې په ویاړ یوه ښه دریشی د سوغات په ډول شمشاد ته جوړه کړی وه اوخپل زوی شمشاد ته یې ورکړه .

د دوو ورځو په تیروولو سره خبر راغی چې د شاه پرو مور چې د شینخالی انا کېړی د هغې سختی نا روغی خبر راوړسیده شاه پرو، میوند، شینخالی او شمشاد ټول په یوه ځای او گډه سره د شاه پرو دمور پو ښتنی ته روان شول.

کله چې دوی د شاه پرو د مور کورته ورسیدل د شاه پرو د مور په کور کې د ښځو او نارینه و داسې گڼه گوڼه وه چې د تیریدو او را تیریدو د

پاره د پښی ایښودلوځای نه وه ، شاه پرو ، شینځالی ، میونداو شمشاد ټول و پو هیدل چې څه خبره ده .

شاه پرو او شینځالی چې د ښځو کوتی ته ننو تلی د شاه پرو پر مور کفن غوړیدلی وه

د شاه پرو او شینځالی له خولی نا څا په چېغیا بغاری ووتلی .

په دی وخت کې د کلی د ملا صیب غږ شو او وه یې ویل هله ژر شی چې مازدیگر نژدی دی

جنازه د مازدیگر له لما نڅه نه مخکې باید خاورو ته و سپارله شی هغه و چې څو شیبې لا نه وی تیری شوی چې د شاه پرو دمور جنازه وا خيستله شوه ان تر هدیری پوری د نارینه و سره یو ځای شاه پرو او شینځالی د خپلې مور جنازه بد رگه کړه .

کله چې جنازه خاورو ته و سپارله شوه کلیوال له هدیری را غلل د مازدیگر د لما نڅه اذانونه وشول ټولو خلکو او کلیوالو د مازدیگر د لما نڅه د ادا کولو نه وروسته خپلو کورونو ته ستا نه شول .

شاه پرو او شینځالی د خپلې مور او انا د غم په تغر (کمبله) لا نه وی کېښتلی چې په کلی کې چو ک چوکه شوه چې هله د کلی ښوونځی ته یې اور اچولی د کلی سپین ږیری او ځوانان په منډه ، منډه د کلی د ښوونځی خواته لاړل کله چې کلیوال ښوونځی ته ورسیدل گوری چې ښوونځی په تورو لو گپو پټ دی د ښوونځی خد متگار هم په وینو کې تک سور پروت دی ښوونځی ته نژدی د ټو پکو ډز هار دی ، ملی پولیس سا حی ته ننوتی وو د ملی پو لیسو یو څو سربازان د ښوونځی داور په وژلو بوخت وو او ځینی یې له مخا لفینو سره په توده جگړه لگیا وو .

د پو لیسو امبو لانس راغی او د ښوونځی خد متگار چې ټپی وهغه یې روغتون ته ولیږ داوه

د ما ښام تیاره لا نه وه خپره شوی چې د ښوونځی اور هم د پولیسو او کلیوالو په مرسته مړ شو او جنگ هم ارام شود مخالفینو څخه دوه کسه وژل شوی وو او دری کسه یې ژوندی د پولیسو لاسته ور غلل او نور مخالفین په تېښته بریالی شوی و.

دری کسه مخالفین چې ژوندی نیول شوی وه پولیسو د تحقیق او پلټنې د پاره له ځانه سره وړی وو.

د ښوونځی خد متگار په روغتون کې کله چې دده له ورانه څخه یې کارتوس و کېښ او وینه یې ودریده وروسته له څو ساعتونو په هوبڼی راغی تر دی وخته پوری د پو لیسو د پلټنې کار کوونکې ورته ناست وه کله چې ټپی شوی د ښوونځی خدمتگار په هوبڼی راغی پو ښتنی او در ویزنی ورنه پیل شوی .

د ښوونځی خدمتگار د پوښتنو په ځواب کې داسې وویل ؟

دا ټو پکېان پوره لس کسه د ښوونځی انگر ته را ننوتل په اول کې یې زه د ټو پکو په قنداغونو ووهلم خو کله چې ما قر انکریم ورته را واخیست قران می ورته ونيو دوی هغه ټوټه ټوټه کړ

بل قران شریف ورته راواخیست هغه یې هم ټوټه کړ او پر ما یې د ټوپک ډز وکړ اول یې د ښوونځی کتا بتون ته اور واچاوه او نور نوزه هم په ځان نه یم پوه شوی او بې هوشه شوی وم او دادی چې اوس په هوبڼی راغلم او تاسوته می خپل د ستر گو لیدلی حال ووايه.

په دی وخت کې د پولیسو د جنایې امر ورته وویل هغه کسان چې
ښوونځی ته یې اور واچاوه او قرانکریم یې خیرې، خیرې کړهغه کسان
چې اوس ووينی پیژنی یې او که نه ؟

د ښوونځي خدمتگار وویل هو ولی یې نه پیژنم د هغو ځناورانو هغه بد
مخونه می تر اوسه په سترگو کې گرځی او را گرځی ، د پولیسو جنایې
امر دښوونځی خدمتگار په خپل موټر کې خپل دفتر ته یووړ چې په دی
وخت کې شپه هم ډېره تیره شوی وه او چرگانو د سهار باکونه و ووهل.

د پولیسو جنایې امر چې دفتر ته ننوت د ښوونځی خدمتگار په چوکې
کېنوست د جنایې امر خپل عسکر ته وویل ورشی هغه جگړه ماران چې
مو نیولی دری سره راوی .

څو دقیقې لانه وی تیری شوی چې دری کسه د جنایې د امر په دفتر
ننوتل لاسونه یې ولچک او عسکر یې شاته وو عسکر ددروازی څخه غږ
وکړ د جنایې امر صیب دادی رامی وستل.

کله چې دوی په دروازه ننوتل د ښوونځی د خدمتگار سترگی پری
ومبستلی نو بله دی چې د جنایې امر ورڅخه و پوښتی د ښوونځی
خدمتگار وویل .

امر صیب هودغه ځناوران وه چې قرانکریم یې توتی، توتی کړ همدغو
دریو وارو د قرانکریم پانی وشکولی او باد، باد یې کړی هو همدغه
لېونیان وه.

څوکسه نور هم ورسره ووزه یې ښه پیژنم ددغو لیونو پر ماهم ډزی
وکړی، د ښوونځی خدمتگار کو ښښ وکړ چې ولاړ شی او دوی ووهی خو

پښو يې ياری ورسره ونکړه بېرته کېنوست، د جنا يې امر ورته وويل
وروره بې غمه اوسه دا چې دوی قرانکریم ته په سپکه
سترگه کتلی او ته يې ټپي کړی يې او ښونځی ته يې اور اچولی ددوی
سزا ډېره سخته ده هغه ددوی نور ملگری هم يا په سزا رسيدلی او يا به
هم ورسپړی.

د جنايې امر په څو ساعتو کې ددوی د تحقيق او پلټنې جريان بشپړ او
دوی يې له دوسيوسره لاس تړلی د هېواد مرکز ته وليږدول.

ه ه

ه ه ه ه

اوس نو شاه پرو ، شينخالی، ميونداو شمشاد همدا نن څلورمه شپه ده
چې د شاه پرو د پلار په کور کې د شاه پرو د پلار سره د غم په کمبله
ناست دی په همدغه شپه قاضي ميوند او انجنير شمشاد دواړو وويل چې
سبا به له خيره سره ټول څو ځکه چې رخصتي مو په خلا صيدوده او موږ
څلور واړه دولتي دندی لرو نه چې زموږ په دنده کې کوم وروسته پاتې
والی راشي دوی دا کېسې سره کولی چې سبا څو او د شاه پرو پلار ورته
وايې چې يوه شپه لا بله هم له موږ سره تيره کړی په دی خبرو اترو سره
پوخت وه چې شپه تر نيمايې تيره شوی وه دوی نو نور د خوب د پاره
تياری نيوله چې بېده شي چې په دی وخت کې د کلا در وازه په ډېر
خرپ و ټکېدله ، شمشاد او ميوند يوه او بل ته سره وکتل او وه يې ويل
خدایه خير پيښې کړی دوی دواړه له جگړه مارانو څخه په ويره کې وو
چې د شاه پرو پلار ددوی په زړونو پوهه شو نو د شاه پرو پلار وويل وار
خطا کېږی مه هيڅ خبره نده اوس اوس ددې سيمې امنيتی وضع ښه ده

تو پکبان او جگره ماران نشته دا خبره یې یوازې ددوی د ډا ډینی د پاره وکوله ولی وضعیت هیڅ ښه نه وه ځکه یوه ورځ دوه مخکې یې ښوونځی هم سوځلې وه .

په دی وخت کې شینخالی وویل ولی قوماندان حضرت خان ؟
د شاه پرو پلار وویل هغه اوس قوماندان نه دی هغه اوس قا چاقبری کوي چرس، تریاک، او هیرویین یوی او بلی خواته وړی او راوړی ، هغه اوس هغه د پخوا څخه سل واره پیسه داره شوی دی ، چې په دی وخت کې بیا در وازه څو واری کلکه ، کلکه و ټکېدله د شاه پرو پلار ورغی او د کلا له منځه یې ورباندې غږ کړ څوک یاستی دا خپل غم ته مو هم نه پیردی چې خپل غم سوړ کړو ، ددروازی د باندې لخوا غږ ورباندې وشو، خپل یو خپل.

د خدای د پاره دروازه راته خلاصه کړی چې تباہ شولو تباہ .
دشاه پرو پلار دروازه خلاصه کړه او د راغلو کسانود هر یوه مخ ته یې خراغ ونيوو پوهیده چې د قوماندان حضرت خان کسان دی ، خو د قوماندان حضرت خان کسانو ورته وویل هله کورته ننوزه چې حضرت خان په گو لیو سوری، سوری شوی ، د شاه پرو پلار ددوی ونځ ته وکتل گوری چې حضرت خان په وینو کې لژنده او تک سور پروت دی ، د شاه پرو پلار وویل زه څه کولای شم ؟

د حضرت خان ټو پکبانو ورته وویل ته هیڅ نشی کولای موږ خبر یو چې شینخالی دلته ده که هغه څه وکوي .، د شاه پرو پلار دوی ته اجازه ورکړه چې کلا ته ننوزی د کلا په منځ کې یې

تپی حضرت خان کېښوده ، د شاه پرو پلار پر خپلې لمسی شینخالی غږ وکړ او ورته یې وویل شینخالی زویه قوماندان حضرت خان سخت تپی شوی دی څه کو مک ورسره کولای شی.

شینخالی هم ډېر ژر جامی بدلی کړی د داکتری چې کوم سامان یې له ځانه سره راوړی وه هغه یې راواخیستل په حضرت خان و ګر ځیده ، تپونه یې وکتل که څه هم د شینخالی مسلک د ولادی او نسایې څانګه وه او دا ناروغ جراحی داکتر ته اړ تیا درلوده خو شینخالی ولیدل چې ګولی (کارتوس) د حضرت خان په بدن کې بند پاتی دی ډېر ژر یې د کار توسو ګولی د حضرت خان له لاسه او ورنو څخه و کښلی تپونه یې ورته وګنډل او د وینو د ضایع کېدو مخنیوی یې وکړ ، یو څه دوا یې ورباندې وکړه نور یې ناروغ د کلا په منځ کې پر چپرکت پرېښود او د حضرت خان ټو پکېانو ته یې وویل پام چې ونه ښوری ځکه چې تپونه یې تازه دی که کوم مشکل وه وماته ووايستی .

د حضرت خان ټو پکېانو چې شینخالی ولیدله ددې غیرت ، همت اوددې زړه سواندی زړه ته وکتل ګوته یې په غاښ نیولی وی او د شینخالی شنه خال ته چې به یې وکتل له ډېره شرمه به یې کښته کتل ځکه همدغه ټو پکېان وو چې د شینخالی پلار انجنیر کېصر خان او ددې کو چنی ورور شمشاد یې شهیدان کړی وه .

کله چې شینخالی کوټی ته ننوتله شاه پرو د شینخالی مور خپلې لور شینخالی ته وویل همدغه قوماندان حضرت خان او دده همدغه ټو پکېان وه چې ستا پلار او ستا ورور یې شهیدان کړل همدغه دی وخت

وو د خپل پلار او ورور غچ به دی ورته اخیست بېله هغه ددولت په تور تورن دی.

شینخالی وویل ، مورې دا د خدای بنده دی ، یو انسان دی او بیا یو بشر دی زما دنده یوه پاکه او سپیڅلی دنده ده زه باید د یوه انسان ژوند وژغورم نه چې ژوند ورځپنی واخلم داچې دولت، حکومت، او خلکو ته تورن دی دا د دولت دنده ده چې محکمی ته یې کش کړی .

په دی وخت کې د سهار اذانونه وشول ټول اودسوته لارل شینخالی هم اودس تازه کړ څلور رکعت له موخه یې ادا کړ بیانو د ناروغ خواته راغله د ټپي حضرت خان سر او پښو ته دده ټوپکبان ناست وه شینخالی د ناروغ فشار وکوت ټپو نه یې ورته وکتل نو یې ناستو کسانو ته ډاډ ورکړ چې ناروغ مو ښه دی او ښه کېږي .

د حضرت خان ټو پکبانو خپل سروونه لوڅ کړل او شینخالی ته لاس په دوعا شول.

شینخالی ورته وویل فرق نلری دا زمانده ده چې د ناروغانو پالنه وکړم که هغه هر څوک وی

په دی وخت کې شینخالی له ناستو سږو له یوه څخه و پوښتل چې قوماندان حضرت خان څنگه او چېرې ټپي شو؟

د حضرت خان له ټو پکبانو څخه یوه داسې وویل ، موږ په څو موټرو کې ، چرس، تریاک، هیر و یېن، قاچاق بار کړی وو چې ټول تقریبا پنځلس ټونه کېدل د ښار نه لیری په یوه غرنی سیمه کې روان وو چې دولت ته راپور رسیدلی و او زموږ لاره یې نیولی وه ما ښام نا وخته موږ ورباندې ورغلو هغه وه چې ددولتي قواو په منځکې و لویدلو ډزی پیل شوی زموږ

خو کسان يې ژوندی ونيول ، خو کسان مو مړه شول ، چرس، ترياک، او هيرو يېن ټول ددولت لاسته ورغله موټری او قاچاق يې ټوله له ځانه سره يووړل او قوماندان حضرت خان چې دا مالونه هم ټول دده وه او موږ ورسره گرځو ، دادی وینی يې چې حضرت خان ټپی شو تر څو مو تا ته راوړساوه تا او ستا زوی شمشادته دی خدای خیردرکړی چې زموږ سره مو کومک وکړ، په دی وخت کې قوماندان حضرت خان سترگی روڼی کړی شينځالی ته يې وکتل وی لیدل او پوهه شو چې د شاه پرو د پلار په کلا کښی په چپرکت پروت دی خپلو لاسونو او پښوته يې وکتل چې پلستر دی او په کټ پوری يې کلک تړلی دی و پوهیده چې شينځالی له مرگه ژغورلی دی څنگه چې څو کاله پخوا يې دده میر من هم شينځالی له مرگه ژغورلی وه په دی وخت کې شينځالی دده له ټوپکبانو سره په خبرو اخته وه او شينځالی د حضرت خان ټوپکبانو ته وایي دا زما اسلامی ، دینی ، او افغانی دنده ده تر څو چې زما توان ورسپړی زه د ناروغانو سره مرسته او کومک وکوم که د دنیا له هر گوټ څخه وی او یا د نړی په هر گوټ کې وی ځکه چې زه یوه ډاکتره یم او زه دا خپله دنده بولم چې د ناروغانو مرستی ته ور و دانگم او هر ناروغ ته د خپل توان ، قدرت او پوهی په اندازه ور سره مرسته وکړم که هر څوک وی ولو که زما دوښمن هم وی او که زما ډېر خوږ دوست هم وی ، دا زه اوس ښه پوهیږم چې حضرت خان د دولت ، قانون ، اسلامی شریعت او دسیمی خلکوته یو تورن سپری دی مگر نه زه خپله دنده لرم چې باید دده د ناروغی پالنه وکړم دا چې ددولت او قانون منگلو ته ورشی هغه بیا ددوی کار دی چې د قانون سره سم چلند ور سره کړی او که څنگه زه خپله

یوه ډاکټره یم او خپله انساني دنده سرته رسوم ځکه ټول مخلوقات د خدای بنده گان او زه خدای د خپل بنده گانو د پاره لویه کړۍ یم او د خپلو بنده گانو د پالنې د پاره یې دا د ډاکټرۍ علم را زده کړی او ښوولی دی .

قوماندان حضرت خان په داسې حال کې چې د شینخالی هیڅ ورته پام نه وه د شینخالی دا ټولی خبرې یې یوه، یوه اړویدلی او په سوچونو کې ډوب تللی وو او د ځان سره یې ویل دی کم عمره انجلی ته گوره څنگه خبرې کوي ټولی خبرې لکه چې د خدای تعلا کلام له قرانکریم څخه کوي او په زړه کې له ځانه سره وایې پوهه ، زده کړه څومره ښه متاع ده څومره ښه ده ، موږ خو چې له موره پیدا شوی یو یوازې ټوپک ، غلا ، سپری وژنه ، قاچاق ، مکتبونه

سو ځول ، روغتونونه سوځول ، سپرک خرابول او نور ټول بد بد کارونه داسې راته ښکاری لکه چې جنت د همدغو په وړاندو کې وی .

کاشکې موږ هم مکتب ویلای وای ، کاشکې مدرسه مو ویلی وای او یا مو هم په خپلو اولادونو زده کړی کړی وای ، گوره دا انجلی دا ښځه ده دا یوه مور ده دا په هر څه پوهیږی د خدای په لاره په حقه او نا حقه لاره په ښه او بد پوهیږی موږ چې نارینه یو ، موږ چې پلرونه یو موږ چې مشران یو د خدای لاره مو پری ایښی ده حلال مو پری ایښی دی په حرامو پسې سرگردانه یو ، د پیسو د پیدا کولو خو نوری حلالی لاری هم ډېری دی موږ خو هغه پری ایښی او په حرامو باندې مو سرونه سپین او اولادونه مو هم په حرامو لوی او روږدی کړل خدای خبر چې زموږ اولادونه به حلالی وی او که به حرامیان وی حتمی که د ملایانو خبرو ته

خیر شو هر څوک چې په حرامو لوی شی حرامی دی ، او بیا دی ته وگوره چې موږ هغه د پخوا پښتنو خبرې چې ویلی یې دی (دبدو پر ځای ښه کول د هوښیارانو کاردی) موږ خو هغه هم نه دی کړی هر وخت مو د ښو په مقابل کې بد کړی .

دی شینځالی ته گوره دا یوه ښځه ده دا یوه میرمن ده او دا هم موږ وایو چې د ښځې عقل

ناقص دی که د ښځو عقل ناقص وای نو همدا اوس ، اوس زما ژوند د شینځالی په لاس کې دی هغه هر څه کولای شی چې همدا اوس د خپل پلار او ورور غچ له مانه واخلي ؟

مگر نه دا هو ښیاره ده ، دا زړه سوانده ده دی ته دی خدای (ج) رسول (ص) او قران لار او لیکه معلوم دی او هم د پښتنو دا متل چې د بدو پر ځای ښه کول د هو ښیارانو کار دی .

دا ټولی خبرې د قوماندان حضرت خان په مغزو کې سره دی خوا او ها خواته تا ویدلی او راتا ویدلی چې په دی وخت کې قوماندان حضرت خان پر شینځالی غږ وکړ .

شینځالی لوری؟

شینځالی قوماندان حضرت خان ته وکتل او ورته یې وویل.

قوماندان صیب حضرت خانه هیله لرم چې ماته لور ونه وایې او زه بېله کومی طمی او هیلې ستا د ناروغی علاج کوم.

په دی وخت کې قوماندان حضرت خان شر منده غوندی شو او شینځالی ته یې پورته نشوای کتلای نو په پټو ستر گویې له شینځالی څخه و پوښتل ؟

شینخالی ولی داسې راته وایې ته زما دلور په ځای یې او بل دا چې زما
لور له ما سره ولا که دومره ښه کړی وی او یا یې وکړی لکه تا چې
راسره وکړه ؟

شینخالی وویل زه دداسې سپی وژونکو ، بې رحمه ، قاچقبرانو لور نه یم
دا زه چې له تا سره کښته پورته کېږم او درملنه درباندي کوم دا زما
انسانی دنده ده او ته هم یو انسان یې او بیا د خدای (ج) بنده یې د هغه
ذات بنده یې چې زه هم د هغه ذات بنده یم او دا بار هغه لوی څښتن تعلا
زما په اوږو ایښی دی چې زه او ته او ټوله نړی هغه پیدا کړی.

کله چې شینخالی قوماندان حضرت خان ته دا خبرې کولی او قوماندان
حضرت خان هم له ډېره شرمه سترگی پټی نیولی وی د شینخالی مور
شاه پرو هم ولاړه وه .

شاه پرو چې قوماندان حضرت خان ته وکتل نو یې په زړه کې وویل چې؟
خال به یې د پلار او ورور له وینو ورته کېږم

چې ټول هېواد کې ټوپکبان و شرموینه

په دی وخت کې قوماندان حضرت خان په پټو سترگو شینخالی ته په
ډېره نیولی ساه او نفس

په ورو یې شینخالی ته وویل .

شینخالی بس کړه همدا یوی خبرې دی نور زه ډېر و شرمولم زه ډېر ملا
مت یم زه په دا خپلو کارونو او بیا چې می ستا پلار او ورور شهیدان کړی
ډېر پېښمانه یم .

زه د خدای (ج)، رسول او خلکوته ډېر شرمنده یم نور می تو به ده که
خدای (ج) را سره مرسته وکړی او له دی واری جوړ شم بیا به یې درته

وښیم چې زه څه کوم انشا الله بیا به په خپل اولاد حرام ونه خورم او وړانی، قتل، وژنه او قاچاق به نه کوم، ستا دا خبرې چې راته ودی کړی او راته دی وویل چې زه ستا او ستا په شان داړه مارانو لور نه یم او لور راته مه وایه باور وکړه چې دی خبرې پر ما دومره اثر وکړ لکه ډک ټوپک چې دی زما پر زړه تش کړی وی او داهم درته وایم چې زما دا پر هارونه چې د ټوپکو په کارتوسو شوی دی دا به جوړ شی مگر دا ستا دا دیوی خبرې پر هار تر څو چې ژوندی یم روغ به نشی.

په دی وخت کې د شینخالی مېړه قاضی میوند خپلې خوانښی شاه پرو ته غږ کړ مورې نا وخته ده ورځ تیرېږی ځی چې څو خو د شاه پرو پر ځای شینخالی ورته وویل نن نه څو سبا به لاړ شون ورځ هم ددې ناروغ د پاره پاته کېږو تر ما بنام پوری به ورته وگورو که څه هم وضع یې ښه ده خو بیا هم احتیاط په کار دی.

قوماندان حضرت خان په کټ کې پروت دی د شینخالی دا خبرې چې یې واوریدلی چې همدا نن ددې ناروغ د پاره باید پاته شو په زړه کې یې نوری خبرې پیدا شوی او سو چونه وهی او په زړه کې وایې؟

اخ؟ زه نه پوهیدلم کا شکې می په خپلو لورانو او زامنومی مکتب ویلای وای موږ خو یې غلط کړی وو او راته ویل به یې چې څوک مکتب ووايي هغه کافر کېږی ته وگوره چې شینخالی مکتب ویلی دی څومره زړه سوانده او مهر بانه ده ددې څخه پاکه او سپیڅلی مسلما نی خو ما ولاکه په ډېرو، ډېرو خلکو کې لیدلی وی.

په دی وخت کې د قوماندان حضرت خان یو ټوپکي راغی او د شینخالی تر مخ ودریده او ورته یې وویل ډاکټر صیب دادی دوا می راوړه.

شینخالی ددوا پا کټ خلاص کړ دوا یې کښته پورته کړه او وه یې ویل
هوکې همدا دوا ده

پیچکاری گانی یې ورته ولگولی او د نورو گولیو او شربتو د خوراک ډول
او طریقه یې وروښودله.

شپه تیره شوه سهار وختی شینخالی راغله او په ټیپی حضرت خان و ګر
خیدله د وینی فشار یې وکوت او د قوماندان حضرت خان له ټو پکې
څخه یې و پوښتل څنگه د شپې خو ناروغ په تکلیف نه وه؟ هغه ورته
ووویل نه ډاکټر صیب د شپې ډېر آرام وه که په تکلیف وای حتمی او
ضروری به مو زحمت درکړی وای او تا ته به مو ویلی وای خدای پاک دی
تاته په دی دنیا او هغه دنیا اجر وونه او ثوابونه در کړی .

نوره شینخالی ورځېنې رهی شوله د اوداسه او لما نځه نه وروسته یېد
خپل نیکه څخه ټولو رخصت واخیست غوښتل یې چې له کلا ووزی
قوماندان حضرت خان ورته غږ کړ؟

شینخالی ځی دا یو څه پیسی در سره واخله ستا او ستا د مور قاضی
صیب میوند او ستا د زوی انجنیر شمشاد د موټر کرایه ده څومره نه دی
خو ته یې په ډېر څه ومنه .

شینخالی ورته نژدی شوه د جوړ تیا ډاډ یې ورکړ چې انشا الله جوړېږی
پر هیز کوه وروسته له لسو پنځلسو ورځو په خپلو پښو کوښښ کوه
چې ډېر و ګر ځی د لاسو او پښو ګوتو ته دی حرکت ورکوه او پیسی دی
زه نه غواړم په دغو پیسو ځان ته دوا واخله او بل دا چې دا حرامی
پیسی دی او زه حرامی پیسی نه اخلم او که یې ته دا پیسی زما د

خدمت په پاداش کې راکوي نو دا درملنه زما یوه انساني او مسلما نی دنده ده کوم احسان او منت نه درباندي باروم.

شینخالی، شاه پرو، قاضی میوند، او انجنیر شمشاد یو ځای له کوره را ووتل شپه یې د خپل زوی انجنیر شمشاد په کور کې تیره کړه او په دابله ورځ شینخالی د خپل مېړه قاضی میوند سره یو ځای د خپلې مور شاه پرو او خپل زوی شمشاد سره مخه ښه وکړه او دخپل کور او ښار پخوا راره ی شول.

په دی ورځ چې قاضی میوند او شینخالی هر یو خپلو دندو ته لاړل د خپلو همکارانو له خوا ورته توده سترې مشی وشوه .
خو کله چې قاضی میوند د خپلو همکارانو سره روغ او جوړ وکړ وروسته د میوند همکارانو ورته وویل ؟

قاضی صیب میوند خانه تا ته د نوی او لوړی دندی د سپارلو مېا رکې وایو قاضی میوند لیر وړ خطا غوندی شوخو یوه همکار یې یو مکتوب را واخیست او مکتوب یې داسې ورته ولوست، دولت د لوړ مقام لخوا د محترم قاضی صیب میوند نوی مقرری چې د قضا د لوړ مقام په وړا ندیز او د دولت د لوړ مقام لخوا تا یېد او منظوری چې قاضی میوند یو صادق دینداره او په وطن مین او دده د ښو کارونوپه نتیجه کې ده ته دا مقام منظور دی.

قاضی میوند هم مکتوب را واخیست او په نوی دنده یې پیل وکړ خو اونۍ لا نه وی تیری شوی چې قاشی میوند ته یوه دوسیه راغله چې قاضی میوند ددوسی پانی راواړولی و پو هیده چې دا دوسیه همغه د

دریو کسانو دوسیہ ده چې د مکتب خد متگار یې په گوليو و یشتهلی وه او خو ټوکه قران کریمونه یې خیرلی او په سپکه ستر گه یې ورته کتلی . قاضی میوند خو اونی دا دوسیہ ښه تر غور او خیرنی لاندی نیولی وه تر خو یې یوه فیصله و لیکله او د قضا لوړ مقام ته یې پیشنهادکړه .

د قضا لوړ مقام چې دوسیہ وکتله او د قاضی میوند فیصله یې ولیدله د قضا لوړ مقام هم د قاضی میوند پر یکړه تا یېد کړه او بېرته یې دوسیہ قاضی میوند ته راغله .

قاضی میوند هم تورن کسان او نور خبر نگاران او نور مینه وال د پر یکړی د اعلان په خاطر د محکمی تا لار ته را و غوښتل په هغه ورځ د محکمی په تا لار کې د خبر نگارانو او

د ښا ریانو څخه ځای نه پیدا کېده چې تا لار ته ننوزی تا لار د خلکو څخه ډک وه ان تر دی چې خلک ددې تورنو کسانو د محکو مولو د پاره د محکمی د تا لار نه د باندې و لاړ وو او د محکمی د تا لار په څلورو کو نجونو کې او د محکمی د باندې لاد و سپیکرونه درول شوی وو .

قاضی میوند د محکمی د تا لار د میز شاته لاړ په داسې حال کې چې د قضا جامی یې په ځان کې وی ودریده او د محکمی پریکړه یې داسې واوروله .

دوستانو ، وطنوالو ، اود اسلام په دین مینو مسلمانو ورونو ، دادرۍ کسان چې د ښوونځی خد متگار یې ټپي کړی ، ښوونځی ته یې اور اچولی او قرانکریم ته یې په سپکه سترگه کتلی ، او د ښوونځی خد متگار دوی ته ابرا ورکړی او ددوی گناه یې بخیښلی او دولت هم د ښوونځی د سوځیدلو له گناه تیر شوی .

نو دوی ته یوازې په دی خاطر چې قرانکریم ته یې په سپکه سترگه کتلی او د قرانکریم څو ټوکه یې خیریلی او ټو ټه کړی دوی هر یو .

۱. غلام ربانی د غلام نبې زوی په شل کاله قید.

۲. سیف الله د حاجی نو را الله زوی په شل کاله قید.

۳. عطا محمد د عبد الر شید زوی په اتلس کاله قیدمحکوم شول.

د محکمی ددې پر یکړی په اعلانولو سره په تالار کې نا ستو کسانو او د محکمی د باندې ولاړو خلکو په یوه اواز سره وویل تل دوی اسلام ژوندی د وی قاضی میوند.

محا کمه شوی دری کسان پو لیسو زندان ته ولیږدول نور نو په تالار کې داسې زوږ جوړ شو او د محکمی د باندې خلکو هڅه کوله چې د محکمی تالار ته ننوزی او د قاضی میوند غاړی ته د گلونو هارونه ور واچوی.

د محکمی په تالار کې په قاضی میوند باندې د گلانو د گیدپو او ژوندی دی وی قاضی میوند دا ناری سوری وهلی کېدلی. د شپې د رادیو او تلو یزیون لخوا د محکمی پی یکړه د هغو دریو کسانو په باره کې چې قرانکریم ته یې په سپکه سترگه کتلی اعلان شوی .

ټول هېوادوال خوښ او خوشحاله شول شپه تیره شوه په سهار یې ډېر عالمان ، سپین ږیری او ښاریان د قاضی میوند دفتر ته ورغللاو دده دا پر یکړه یې ډېره ښه دین ته خدمت او قرانکریم ته په در نښت کتل یې و بلله او قاضی میوند څخه په مننۍ سره یې سو غاتونه او تحفی یې هم د گلانو د گیدپو په ور کولوسره یې وستا یه.

عالمان، ملايان او د ښار سپين ږيري ددولت لوړ مقام ته لارل او ددولت له لوړ مقام څخه ييقاضی ميوند ته د ښه قضاوت او صادق خد متگار په وياړ يې دهغه ستاينه و غوښتله .

ددولت لوړ مقام ، ملايانو ، عالمانو او د ښار سپين ږيرو ته وعده ورکړه چې قاضي ميوند به ددولت لخوا و ستايل شي .

په څو ورځو کې ددولت دلوړ مقام لخوا وزيرانو ته فرمان وليږل شو چې وزارتونه د يو يو تن چې ښه خدمت يې کړی وی ددولت لوړ مقام ته دی ور په گوته شی او د یوی اونی په اوږدو کې د دولت مقام ته راوستل شی .

ه ه ه

ه ه ه

همدا نن هغه ورځ وه چې زموږ هېواد استقلال گټلی وو او د استقلال د ورځې په وياړ د هېواد نامتو او د ښو خدمتونو په وياړ مډالونه ویشل کېدل دلته د هېواد ریس جمهور او نور د وطن دلاری دازادی نامتو غازيان هم را غونډ شوی وو .

او هغه کسان چې د وزارتونو لخوا د مډالونو د اخیستلو د پاره را غوښتل شوی وه

راغلی وه هغه وخت شينخالی او قاضي ميوند هم راغلی وو گوري چې انجنير شمشاد او شاه پرو هم دغه وخت له مو تر څخه راکښته شول او ددې محفل په لوري روان دی چې شينخالی يو وار خپل مېړه قاضي ميوند ته وويل هغه دی زما مور شاه پرو او زما زوی شمشاد هم را غلل .

د دولت ریس په ډېرو ښو مراسمو یعنی عسکری مراسمو د تقدیمولو نه وروسته چېرته چې د مډالونو د ویشلو د پاره جوړ شوی و راغی .

د دولت ریس وروسته له یوې لنډې وینا څخه وویل هغه څوک چې په دې نن ورځ چې زموږ د هېواد د استقلال او ازادۍ ورځ ده تاسو ټولو ته ددې ورځې او مخکې له دې چې مډالونه درته ویشم ددې مډالونو د اخیستلو په مناسبت خپله د زړه له کومې مبارکې درته وایم ، خدای (ج) د وکوي چې تاسو نور هم په خپلو کارونو کې بری ومومی او زموږ نور هېواد وال هم داسې خدمت وکوي لکه دا تاسو چې کړی او وه یې ویل د مډالونو په ویش پیل کوو.

د مډالونو د ویش په لړۍ کې ؟

شینخالی د کبصر خان لور ته د ښه خدمت په ویاړ د ملالی مډال.

قاضی میوند ته د هېواد د ښه قاضی او په دین مین قاضی.

شاه پروته د هېواد د ښې شوونکې مډال او انجنیر شمشاد د قاضی میوند زوی ته دهېواد د ابادۍ په خاطر د سید جما الدین مډال ورکول شول.

دا مډالونه خپله د دولت ریس جمهور په لاس ددوی په اوږو ورتو مبل شول .

نور نو دوی څلورو واړو د یوه اوبل په غاړو کې د گلونو قطارونه واچول او د غرمې ډوډۍ ټولو د هېواد ریس جمهور ، د کابینې د غړو او دهېواد د نا متو غازیانو سره وخورله او بیا څلور سره ، شاه پرو، شینخالی، میوند او شمشاد ټول یو ځای د شمشاد د پلار قاضی

ميوند کور ته لاپل هغه شپه هم ددوی په کور کې ادی چا خبره خړی خوښی وی .

شپه ډېره تیره شوی وه د سهار د لمانځه داډان وخترا نژدی شوی و چې شینخالی نا روغه شوه شاه پرو او شمشاد د شینخالی سره ز یژنتون ته لاپل دسهار اوه بجی لا نه وی شوی چې د شینخالی لور پیدا شوه لوړ مازدیگر وه چې څلور واړه یعنی شینخالی ،شاه پرو ، شمشاد، او د شمشاد کوچنی خور چې همدا نن پیداشوی وه کور ته را غلغل،شاه پرو وشینخالی ته وویل لوری ماته دی هیڅ نه وه ویلی چې ستا د کوچنی موده دومره نژدی ده دا زما راتگ خو دلته یو ه بې خبرې وه دا که دولت نه وای راغو بستی زه دی نه خبرولم؟

نه مورې هغه خبره نه وه تا ته می زحمت نه درکاوه اوس خو زه خپله په همدی روغتون کې کار کوم همکا رانو می راته ویلی وه چې مور ته دی زحمت مه ورکوه سپین ساری ده په غذا بېړی نو ځکه می ته خبره نکړی دادی ښه شو چې هم ته راغلی او هم زما ناروغی ښه شوه په ټولو کارو یو خدای ښه پو هیږی دادی په سم وخت کې خدای راوړسولی د خدای تر خدایې جار شم څنگه مور اولاد ته او اولاد مور ته رسوی ،قاضی میوند وویل مورې درته ملا مته ده اوس خپله ملا متی نه منی خدای شاهد دی چې څوواری می ورته وویل چې د کوچنی د پیدا کېدو شپې نژدی دی مور دی خبره کړه خو دی نه منله ؟

وی میونده زویه ته هم ملا مت یې شینخالی چې نه خبرولم خیر دی تا به یوواری د تیلیفون

زنگ وهلی وای ، قاضی میوند و پوهیده چې ملامت خو یم نو یې وویل مورې تیر په هیر بیا به داسې نه کېږي .

په دریمه ورځ د شینخالی مور د جومات ملا راوست او د شینخالی د لور په غوږ کې یې اذانوکړ په همدغه ورځ قاضی میوند، شینخالی ، شمشاد او شاه پرو ټول په کو چنی انجلی د نوم ایښودلو او په غوږ کې یې داذان کولو د پاره په کور کې وو.

ملا صیب وروسته تر دی چې د کو چنی ما شومی په غوږ کې یې اذان وکړ او د نوم اسنډولو د پاره یې څه ویل ، انجنیر شمشاد وویل ملا صیب که ،ستا،زما د پلار، زما د مور او زما د انا خو ښه وی زما په خور زه خپله نوم کېږ دم ټولو ورسره ومنله .

شمشاد وویل زما ددې کوچنی خور نوم ملالی ده ملالی . ټولو په ډېره خوښی په داسې حال کې چې د ټولو خولی له خدا او خوشحالی ډکې وی په یوه غږ سره یې وویل مبارک، مبارک څنگه زموږ د زړه نوم دی ورباندې کېښود.

قاضی میوند، شینخالی ،او شاه پرو په یوه وار خبرې پیل کړې او هریوه او هری یوی وویل که مو ماته ویلی وای ما به هم همدا نوم ورباندې ایښی وای.

شینخالی وویل باور وکړی چې درې څلور ورځې مخکې می چې کله د میوند د ملالی مډال تر لاسه کاوه زما په زړه کې همدا تیره شوه چې که خدای لور راکړه نوم به یې ملالی وی.

هغه وو چې ټول خوښ او خوشحاله سره کښنا ستل او د جومات ملاصیب ته یې یو ښه دستمال چې نغدی پیسی او څه خواږه هم

پکښی وه ورکړل ملا صیب دوی ته دوعا وکړه او دوی ته یې د ښه ژوند هیله له لوی خدای (ج) څخه وکړه .

وروسته له څو شپو او ورځو شاه پرو او شمشادور ځېنی رخصت شولو او خپل ښار ته لاړل کله چې انجنیر شمشاد او شاه پرو خپل کور ته ورسیدل په هغه ورځ نه په دا بله ورځ

چې نژدی گاونډیان او د دوی همکاران خبر شول چې دوی مډالونه اخیستی دی د همکارانو او گاونډیانو لخوا نر او ښځې ډلی، ډلی دوی ته د مبارکې د پاره راتله او د گلو گیدی یې دوی ته راوړلی .

ددوی عکسونه د سیمې د تلویزیون، ورځپاڼو او نورو رسنیو لخوا چاپ او خپاره شول.

دادی وروسته له څو ورځو قوماندان حضرت خان خبر شوی وه او د ښه سوغات سره په مازدیگری کې د انجنیر شمشاد دروازه و ټکېدله گوری چې قوماندان حضرت خان سره د څو کسانو د انجنیر شمشاد په دروازه کې ولاړ دی وروسته له روغېر څخه انجنیر شمشاد دوی ته بلنه ورکړه او خپل کور ته یې ننه ایستل .

کله چې قوماندان حضرت خان په کوټه کې کېنوست نو یې انجنیر شمشاد ته وویل ، ښه شو چې په خیر راغلاستی زما عذر قبول کړی ځکه چې همدا پرون خبر شوم چې تاسو ، ستا پلار ، ستا مور او ستا انا د ښو خدمتونو په ویاړ بهادری اخیستی دی که وخته خبر شوی وای باور وکړی چې وختی به درته راغلی وای زه خو ستا سو منت باره یم زه خو تاسو ټولو ته ډېر شرمنده یم رښتیا درته ووايم

اوس می هم یو زړه سل زړونه کړل چې تاسو ته د مبارکې د پاره راغلم چې زموږ مبارکې ومنی ما ویل چې ما خو کوم ښه درسره ندی کړی نه لکه چې د شینخالی هغه خبره چې یې راته وویل چې ماته لور مه وایه اوس هم بېر یدلم چې خدای مکره تا سو ما خپل کورته در پری نږدی زما او زما د ملگرو مبارکې ونه منی بیا به څنگه کوو ، ستا دی کور ودان غله دی ډېره چې موږ د په خپل کور کې پر ی ښودلو او زموږ دا نلولی قدمونه دی ومنل او موږ هم دغه یو کوچنی سوغات تا سوته د مبارکې په نوم راوړی خدای(ج)د وکوي چې قبول او منظور یې کړی بیا یې هغه بکس چې ددوی د پاره یې جامی،او د لما نڅه جای نما زونه راوړی ود انجنیر شمشاد تر مخ یې کېښودل او وه یې ویل دا حلال دی حرام می ندی راوړی ، انجنیر شمشاد هم ددوی مبارکې ومنله او ددوی څخه یې مننه وکړه دوی ته یې چای راوړی ، او پخپله راغی خپلې انا شاه پرو ته یې وویل چې قوماندان حضرت خان راغلی او څه سوغاتونه یې هم موږ ته د مډالونود مبارکې د پاره راوړی دی .

شاه پرو وویل زویه هله ژر شه حکومت پری خبر کړه داسې وژونکې داږه مار او قاچاق بردی دولت ته یې په لاس ورکړه ، انجنیر شمشاد وویل انا هغه اوس تو به کړی او وایې د هغې ورځې نه چې زما مور څه ورته ویلی دی هغه هم په خپل قول ولاړ دی اوس هغه کارونه نه کوي او که یې بیا کوي دا زموږ د پښتو رسم ندی چې دوښمن د چا کورته ورشی هم قدر او هم یې عزت کوي نه دا چې په خپل کور کې

انتقام ور ځینی واخلی خیر په هر صورت نور نو د انجنیر شمشادانا وویل زویکه څنگه چې ته پو هیږی هغسی وکړه.

انجنیر شمشاد خپلې انا ته سودا راوړه تر څو ما ښام ته څه برابر کړی او په خپله راغی د میلمنو سره په خبرو اترو بوخت شومانښام نژدی ووچې قوماندان حضرت خان وویل انجنیر صیب نور نو موږ ته رخصت راکړه چې لاړ شو.

انجنیر شمشاد وویل څه کوي چېرته ځی په دی ما ښام خو څوک له هدیری څخه لا نه ځی دا خو بیا ښار دی او بل دا چې دا مو خپل کوردی موږ د هر څه بندوبست نیولی شپه تیره کړی سهار وختی به رخصت درکړو ، خو قوماندان حضرت خان چې هر څه بانی وکړی خو انجنیر شمشاد ورته وویل ډېرو ویلو ته حاجت نشته همدانن شپه زما میلمانه یاستی .

انجنیر شمشاد او میلمنو چې ډوډی وخرله او چای راوړلی شوی تر هغه وخته پوری هغه بکس چې قوماندان حضرت خان دوی ته سوغات پکښی راوړی وپه هغه خپل ځای ایښودل شوی وتر اوسه لا هما هغسی ایښی وه.

خو د چای خوړلو په وخت کې قوماندان حضرت خان لیر اشتبا هی غوندی شواو انجنیر شمشاد ته یې وویل انجنیر صیب هغه بکس راواخله چې زه د تاسو سوغاتونه درته وښیمتاسو خو تر اوسه هیڅ لا خلاص کړی ندی بېغمه اوسه دهغه پخوانیو بدو کارو څخه می تو به کښلی ماین ماین پکښی نشته د زړه له اخلاصه می درته سوغات راوړی،

انجنیر شمشاد لیږ مو سکا غوندی شواو وی ویل نه قوماندان صییدا خبرې نشتتهزه اوس پر تاسو پوره ډاډ لرم.

انجنیر شمشاد بکس را واخیست او قوماندان هغه خلاص کړ او د هر یوه سوغات یې ورته وښوده او بېرته یې په بکس کې ورته کېښودل انجنیر شمشاد ددې د پاره چې گواکې د تاسو سوغات موږ قبول کړ بکس یې خپلې انا ته وروړ، انجنیر شمشاد او قوماندان حضرت خان یو څه ټوکې ټکالی سره وکولی او وروسته بیا بېده شول.

سهار د اوداسه، لما نڅه او چای خوړلو نه وروسته قوماندان حضرت خان انجنیر شمشاد ته وویل اوس لا سهار ده هوا سپر ده که موږ ته رخصت راکړی خوښ به شو؟

د رخصتیدو په وخت کې قوماندان حضرت خان انجنیر شمشاد ته بلنه ورکړه چې د جمعی په شپه د خپلې انا سره زموږ کورته میلمانه یاستی راشی خو انجنیر شمشاد ډېر بها نی او پلمی وکولی چې کارونه ډېر دی موږ تر اوسه لا سترې یو بیا به په قراره سره وویڼو فرق نلری ستا ملمستیا موږ ته ورسیده دا چې زحمت دی وکېښاو دلته مبارکې ته راغلی دا هر څه دی ، خو د خدای په امانی نه وروسته کله چې قوماندان حضرت خان یو څو قدمه واخیستل او موټر ته پورته کېده انجنیر شمشاد ته یې مخ راواړاوه او ورته یې وویل ښه تاسو چې زما کورته نه راځی او ملمستیا می نه خوری څو ورځې وروسته زه راځم او درسره یو پټ کار لرم ، انجنیر شمشاد لاس په نامه ورته ونيو او ورته یې وویل هر کله راشی .

کله چې قوماندان حضرت خان او د هغه د ملگرو موټر حرکت وکړ
انجنیر شمشاد خپل پلار او مور ته تیلیفون وکړ او د قوماندان
حضرت خان تبریکېې دوی ته وړاندې کړه او د سوغاتونو په باره
کې یې هم ورته وویل چې د تاسو دپاره یې هم سوغاتونه راوړی هر
څوک چې د تاسو خواته درتله بیا به یې در ولېږو.

پوره دوه ورځې لا نوی تیری شوی چې قوماندان حضرت خان یوازې
او تنها د انجنیر شمشاد کور ته راغی او انجنیر شمشاد ته یې وویل
،انجنیر صیب ته خو پوهیږی او خبر یې چې ماخو د ټولو بدو کارو
څخه توبه کړی او غواړم چې آرام او ښه ژوند وکوم او په دی هم پو
هیږی چې زه قوماندان وم او بیا قاجا قبر وم او یو څه درنده او سپکه
وسله را سره شته که دا مرسته راسره وکوي چې یو چاته می ور
وپیژنی او دا سلاح گانی دولت ته تسلیم کړم .

انجنیر شمشاد ورته وویل راځه کور ته ننوزو یو چای وخورو دا
خبرې د منډې نه دی او ستا دا تصمیم او پر یکره ښه تصمیمدی د
خیر او نیکېږ یکره ده.

قوماندان حضرت خان وویل،نه انجنیر صیب ددې سلاح له غمه می
خلاص کړه باور دی وشه چې دومره بد می له دی سلاح گانو راغلی
چې حسابونه یې په کتا بو کې لا نه

ځا یرې په خاصه توگه له هغې ورځې را په دی خوا چې د قوماندان
جلال د کور په زیر خانه کې ساتل شویو سلاح گانو او بمونو انفجار
وکړ ټوله کورنۍ یې تباہ او بر باد شولهنو ځکه می دا سلاح گانی تر
نظره بدی راغلی باور وکوه د هغې ورځې نه را په دی خوادومره لا

لها نده یم لکه چې لږم می په کالیو کې ننوتی وی ، نو ځکه وایم چې
له خدایه به کېږی له تا به کېږی له دی لږم څخه می خلاص کړه.
انجنیر شمشاد ورته وویل په دی دو ورځو کې خبر درکوم.

ه ه ه ه

ه ه ه ه

هغه وه چې انجنیر شمشاد د هغې سیمې له والی او د پو لیسو له
قوماندان سره ولیدل هغوی ورسره ومنله په دوهمه ورځ یې
قوماندان حضرت خان ته خبر ورکړ چې موږ درځوسلاح گانی او نور
مهمات راوړو ، دسیمې والی د پولیسو قوماندان او انجنیر شمشاد
سره له امنیتي کسانو او څو موټرو او یو څه نغدو پیسو سره
قوماندان حضرت خان ته ور غلل قوماندان حضرت خان خپله ټوله
درنده او سپکه وسله د پو لیسو قوماندان ته و سپارله .

د پولیسو قوماندان چې سلاح او مهمات ولیدل ولایت ته یې مخابره
وکړه چې نوری ډېری موټری د قوماندان حضرت خان کلی ته
راولېږی ځکه چې سلاح او مهمات ډېر دی په دی دریو موټرو کې نه
ځایېږی هغه وه چې لس موټری نوری ورغلی او ټولی سلاح گانی او
نور مهمات چې پوره دیارلس موټری پری ډکې شوی موټرونو د
ولایت په خوا حرکت وکړ او د پولیسو قوماندان هغه پیسی چې له
ځانه سره یې راوړی وی قوماندان حضرت خان ته یې د ښه نیت او
غوره کار په خاطر ورکړی، خو قوماندان حضرت خان هغه پیسی نه
اخیستلی خو د قوماندان او د انجنیر شمشاد په ډېر ټینګار یې
پیسی واخیستلی.

خو کله چې انجنیر شمشاد او د پولیسو قوماندان د حضرت خان څخه رخصت شولو او انجنیر شمشاد موټر ته پورته کېده قوماندان حضرت خان په شمشاد غږ وکړ او ورته یې وویل ، انجنیر صیب څو ورځې وروسته درځم کار در سره لرم .

انجنیر شمشاد په داسې حال کې چې یوه پنبه یې د موټر په پایدان کې ایښی وه بېرته ځمکې ته را کښته کړه او ورته یې وویل قوماندان صیب زه هر وخت ستا چو پر ته آماده او تیار یم نور نو موټر ته پورته شواو حرکت یې وکړ .

پوره دری ورځې تیری شوی چې قوماندان حضرت خان د انجنیر شمشاد کور ته راغی انجنیر شمشاد د قوماندان حضرت خان سره په غېږ روغېږ وکې ډېر قدر او عزت یې ورځپنی وکړ قوماندان حضرت خان وویل انجنیر صیب په کور کې انا ته دی ووايه چې زحمت ونه کاږی تر اوسه لا وختی ده شپه کورته رسوم شپه تا سو ته زحمت نه درکوم زه یوه خبره له تا سره لرم نور ځم. انجنیر شمشاد وویل قوماندان صیب نن شپه خو دی هیڅ نه پر یردم نن ته زما خاص میلمه یې نن چپری ځی حتمی نن زما سره یې هغه ورځ چې موږ د سلاح د راوړلو د پاره درغلی و زړه می وچې تا له ځانه سره راوړم له تا څخه مننه وکړم او ستا دا د ښه احساس درناوی وکړم او تا د گلو په گیدیو و ستایم باور ولره چې هغه ورځ چې د تاسو خواته درتلوبلکل می له یاده ووتل چې له ښاره د گلونو گیدی له ځانه سره تا ته راوړم او د هغې ورځې په مراسمو کې خو ښه داوه چې تا ته می په غاړه کې گلونه در اچولی وای خو هغه کار چې ونشو نو د هغې

ورځې ملا متی خو باید در کړم نو ځکه درته وایم چې نن شپه به له
 ماسره یې ، کورته تیلیفون وکړه اوس خو هغه د چا خبره دا شیطا
 نکان ډېر شویډی په څو ثانیو کې خبر ورکولای شی او ورته ووايه
 چې زه نن د انجنیر شمشاد سره یم چې په کور کې کوم تشویش
 ونکړی، اوهغه ورځ هغه د سلاح راوړلو په ورځ که رښتیا درته ووايم
 په کور کې می انا ویلی هم وه چې قوماندان حضرت خان می میلمه
 دی د شپې د پاره یو ښه پاخه د خوړلو د پاره تیار کړه زما انا بېچاره
 گي ډېر ښه خواږه، خواږه او خوندور شیان پخ کړی و ، خو په هغه
 ورځهغه د کلی سپن ږیری

ځوانان او ماشومان چې می ولیدل ځکه می درته ونه ویل چې زما
 میلمه یې ما ویل ستا سو کورنی او کلیوال ونه وایې چې قوماندان
 حضرت خان ټوله سلاح هم دولت ته ورکړه او خپله حضرت خان یې
 هم له ځانه سره یو وړماویل دوی ونه وایې چې قوماندان صیب بندی
 کوي نو ځکه می تا ته ونه ویل چې زما میلمه یې ، اول که می تا ته
 ویلی وای چې زما سره لاړ شه میلمه می یې خو ولا چې اول ستا په
 زړه کې هم دا خبره در تیره شوی وای ؟

قوماندان حضرت خان وخنډل او ورته یې وویل ، یاره انجنیر صیب
 زما دزړه خبره دی راته وکړه زه بېله هغه داسې وارخطاوم چې توبه
 او که دی دا خبره هم راته کړی وای باور دی وشه چې دزړه تکان
 راته پیدا کېده او ځای پر ځای به مړ شوی وای خو ستا دپردی خبره
 هم کور ودان شی چې په هغه ورځ دی ماته د ملمستیا نه دی ویلی
 او که دی راته ویلی وای نو باور ولره چې له بېری به اوس هم ستا

کورته نه وای راغلیڅکه موږ او بیا خصوصاً زه خوداسې یوسپری یم
لکه هغه پښتانه چې وایې (غل په غره کې نه ځایږي)

که څه هم اوس خو ما توبه کښلی ده د ټولو بدو اونارواکارو څخه می
لاس اخیستی ده او اوس غواړم چې پر غره کې څه چې په هواره
کېځان ته ځای پیداکړم او په هواره ځمکه ځای شم.

انجنیر شمشاد وویل قوماندان صیب کور دی ودان زوی دی لوی
ددې سلاح گانو په تسلیمولو سره دی دومره ښه کار وکړ چې د ښه
والی څخه یې په کتا بو کې لا ځای نه پیداکېږي ځان دی هم له دی
بلا گانو خلاص کړ د سیمې خلک دی هم له لوی غم څخه وژغورل
او بل وگوره چې زما شمله لا څومره لوړه شوه ، دلته والی صیب
،قوماندان صیب دغو ټولو زه وبېرولم او راته ویل یې چې دا د
قومانندان حضرت خان کوم نوی

چل ول ندی غواړی چې په دی توگه خپل تریاک ،چرس ، هیرو
یین او هغه کسان چې له ده سره یې قاچاق وړل او زموږ سره بند
یان دی د هغو په مقابل کې کومه د برمتی خبره نه وی ، خو ما ډېر
جرات وکړ او بل داچې ما پر تا باندې باور درلود چې ته په صادقانه
ډول سلاح گانی تسلیموی ، که رښتیا درته ووايم په هغه ورځ چې د
تا سو له کوره موږ بېرته را وگرځیدلو او زما دا خبره چې قوماندان
حضرت خان نوره توبه کړی او اوس یې ښو کارونو ته مخه کړی ټولو
د امنیېله قوماندانه نیولی ، افسرانو ، سربازانو او د سلاح د ټولولو کار
کونکو ماته گوته په غاښ نیولی وی او راته ویل یې چې په دی جگړه
مار ، قاچاق بر دی څنگه باور پیدا کړ او بیا خپله دا قوماندان څنگه

حاضر شو چې ټوله سلاح دولت ته و سپاری دا خو ډېر بد جگړه مار او قاچاق وړونکې وو حتی تر دې پورې چې دوی ویل چې دا د نړۍ والی ما فیا سره تړلی قوماندان دی او د ما فیا ډېر باوري کس دی یاره قوماندان صیب تا خپل ځان ،سیمه او ټول خلک له غمه خلاص کړل خو شمله دی زما لوړه کړه تا ته دی خدای (ج) تر دې تیرو گنا هونو، خطاگانو در تیر شی او خدای(ج) دی جنت در کړی.

قوماندان حضرت خان وویل؟

انجنیر صیب دا خبرې دی دلته پاته وی زما دسلاح په تسلیمولو سره د کلی او سیمې خلک هم حیران کړی او وایې چې قوماندان حضرت خان خو ډېر خلک وژلی او ډېر ی غلا گانی یې کړی او اوس یې سلاح هم دولت ته تسلیم کړه اوس یې والله که څوک ژوندی پرېږدی خو دوی زما په پلانونو او کارونو ندی خبر داسې کارونه به وکړم مگر د خیر کارونه داسې د خیر کارونه چې هغه زما بد کارونه ټول خلک هیر کړی او په خوا به دوی زما د بدو کاروپه مقابل کې رانه په ویره او لږزه کې وه او چا له یوی خبرې دوه راسره نه کولی اوس به زما د ښو کارو په مقابل کې یوه خبره لا ونکوي ، اول خدای(ج) او دوهم که ته انجنیر صیب راسره مرسته وکړی .

انجنیر شمشاد وویل ،قوماندان صیب زه هر وخت تاته د خیر په کار کې حاضر یم.

قوماندان حضرت خان وویل انجنیر صیب زما زړه دی چې اول خو خپله هغه جومات چې ما سوځولی دی جوړ کړم ، یو ښوونځی جوړ کړم چې تر دوولسم ټولگی پورې هلکان او انجونې سبق پکښی

وواي دا بس دی چې موږ نا پره او بسواده لویان شولو زموږ اولادونه او د سیمې د خلکو اولادونه بې تعلیمه پاتې نشي او ټول ستا د مور شینځالي په شان ډاکټراناو ستا په ډول انجنران شي ، یو روغتون جوړوم یو داوبو بند ، او یو ښوونځی چې سپین ږیری په عمر پڅی ښځې ، پیغلې، او ځوانان د سواد زده کړی وکوي .

دا مرسته ته راسره وکوه چې امر ممر یې راته واخلي نور د جو مات ځمکه خپله د خلکو ځمکه ده او نور د ښوونځیو او روغتون ځمکه او نورو او هم یو د اوبو بند جوړوم چې زموږ کر وندگر و ته خپله ماته او زموږ ځمکو ته یې اوبه راشي او ځمکې مو ابادی شي هر څومره مصرف چې کبړی هغه یې زما په غاړه. انجنیر شمشاد وویل .

قوماندان صیب حضرت خانه دا خو داسې ښا یسته پلان او نیک کار دی چې د دولت له لورې مقامونو نه نیولی د کلی او سیمې تر یوه کوچنی ماشوم پورې به ټول درنه خوښ او خوشحاله شي که د سیمې خلک اوس خوښ نشي او څه خفه غوندې شي چې زموږ ماشومان اوس مکتیبیان کبړی خو چې کله ددوی اولادونه ډاکټران شي ، ښونکي او انجنران شي بیا به نو دوعاگانې درته کوي تر نیمو شپو قوماندان حضرت خان او انجنیر شمشاد په دی خبرو سره لگیا و و .

وروسته انجنیر شمشاد ورته وویل ، کوم کارونه چې ددې سیمې په والي ، د پوهنې په ودير ، ښاروالی او د صحت وزارت په نمایندې پورې اړه لري دابه زه در سره مرسته وکړم او په دفترونو به درسره

وگرزم ، او کوم کارونه چې په اړوند وزارتو پوری اړه لری زه به لیک هم درکړم او په تیلیفون به له خپل پلار قاضی میوند او خپلې مور شینخالی سره هم خبرې وکړم د هغو کارونو به دوی هلته در سره مرسته وکړی .

شپه تیره شوه سهار دچای خښلو نه وروسته قوماندان حضرت خان او انجنیر شمشاد اول وار د والی دفتر ته لاړل بیا نورو اړوند خانگوته په یوه اونۍ کې په ولایت کې کارونه خلاص شول او قوماندان حضرت خان له خپلو درخو استیواو وړانیزونو سره چې والی او نورو اړوند خانگو ورسره هو کې کړی و د هېواد دمرکز پخوا روان شو .

ه ه ه ه

ه ه ه ه

کله چې د هېواد مرکز ته ورسیده د موټرو په تم ځای کې قاضی میوندورته ولاړ و او قوماندان حضرت خان د قاضی میوند سره په موټر کې کېنو ست او قاضی میوند د خپل میلمه قوماندان حضرت خان سره خپل کورته لاړ، د چای او ډوډۍ خوړلو نه وروسته قاضی میوند قوماندان حضرت خان ته مخ مخ راواړاوه او ورته یې وویل زما زوی انجنیر شمشاد چې ته دوه ښونځی یو جومات ، یو روغتون، او یو داوبو بند جوړوی نمونه دی هم ورباندې ایښی چې ښونځی د چا په نوم ، روغتون په کوم نوم دی او نور نور .

قوماندان حضرت خان وویل ؟ قاضی صیب باور دی وشه چې ان په خپل ولایت کې له والی نیولی بیا تر ستا قاضیانو پوری ټولو همدا

يوه خبره کوله خو زما شرط همدا دی چې په دغو ټولو به نمونه زه خپله ور باندې ږدم ولی اوس نه یوازې په هغه ورځې دا ټول گټې اخیستنې ته چمتو شی.

قاضی میوند وویل ؟ قوماندان صیب حضرت خانه باور ولره ستا څخه دومره خوشحاله شوی یم چې هیڅ حد او اندازه نلری یو خو دا چې موږ ته د مډالو اخیستلو مبارکې او سوغاتونه رالېږلیو او بل په دی چې ټوله اسلحه دی دولت ته تسلیم کړه او اوس دی بیا د خیر او ثواب دا کارونه پیل کړی د ښونځی، روغتون ، بند جوړول تر دی چې د سواد د زده کړی ښونځی هم جوړوی ، هغه پخوا دشر، مرگ ژوبلی او د هیروینو د قاچاق کار ته د گوره او اوس ددې خیر او فلاح کارونو ته حتمی د خدای توبه قبوله کړی او یا ملا یکوپه غوږ کې څه درته ویلی دی.

قوماندان حضرت خان وویل که باور د کېږی او که نه کېږی او ریښتیا درته وایم دا ستا میرمن شینخالی د انجنیر صیب مور درته ښیم دا پر ښته ده پر ښته او که پر ښته نه وی نو خدای (ج) همدغه ماته پر ښته گرځولی او ماته یې د پر ښتی په جامه کې را لیږلی او همدغه شینخالی وه او ددې ښه سلوک چې نور نو زه یې له بدو کارو ، غلا، سړی وژنی، او د حرامو خوړلو څخه را و گرځولم دا خدای (ج) ماته یوه پر ښته کړه په ښو او بدو یې پوهه کړم، دادی خدای نوره هم تکړه کړی او خدای د ددې ژوند نورهم اوږد کړی خدای د زما عمر هم دی ته ورکړی هغه خو یو زړه سوی لری د ناروغانو درملنه به وکړی زه او زما په ډول سړی و ژونکې ، قا تلان او سړی

وژونکې بېله دی چې د خلکو ژوندواخلي ، د خلکو مالونه چور او تا لان کړی نور به څه وکړی خدای د اول ماته او بیا نورو زما په شان خلکو ته سمه لاره و ښیي .

شپه تیره شوه سهار قاضي میوند او قوماندان حضرت خان دواړه هغو اړوندوزارتونو ته لاړل چېرته چې ددوی کار ور پوری اړه درلوده ، په دی اوله ورځ ډېر کارونه خلاص شول او ما ښام نا وخته کورته راغلل د ماښام ډوډی یې وخوړله قاضي میوند لاړ چای یې راوړی چې په دی وخت کې د قاضي میوند کو چنی لور ملالی کوتی ته را ننو تله قوماندان حضرت خان چې انجلی ته وکتل انجلی یې تر لاس ونيوه او قاضي میوندته یې وویل دا د کوچنی لور ده؟

قاضي میوند وویل همدا یوه لور لرم او هغه یو زوی شمشاد درته ښیم دا لور می هم

انشا الله اوس دوکلوته رسیږی .

قوماندان حضرت خان وویل ما شا الله ټنډه خو یې د خپلې مور شینخالی غوندی ده دا به هم لکه خپله مور انشا الله ډاکټره شی ډاکټره، قاضي صیب څنگه به شی او که به لکه د خپل ورور شمشاد غوندی انجنیره شی.

قاضي میوند وویل یاره قوماندان صیب زه چې فکر کوم نه په ډاکټره شی نه به قاضي شی او نه به هم انجنیره شی داسې راته بر یښی چې دا به یوه هنر منده شی هنر منده ځکه

تما مه ورغ يې يا راډيو ته غوړ نيولی وی يا تلو یزیون ته ناسته وی او یا د موسیقي له وسا یلو سره ساتیری کوي نو ځکه وایم چې هنر منده به شی.

قوماندان حضرت خان وویل هنر مند لا څه ته وایې دا تاسی د ښار خلک خو داسې خبرې کوي چې زموږ څخه مودا خپله ژبه لا هیره کړه.

قاضی میوند وویل قوماندان صیب هنر مند هغه ته وایې چې سندری وایې، ارمونیه غږوی، رباب وهی، ودی ته هنر مند وایې هنر مند.

ښه قاضی صیب خو سم دم ووايه چې ډمه کېږی هنر مند لا څه دی موږ هغو ته چې سندری وایې، ډولک وهی، ارمونیه غږوی او یا رباب وهی ورته ډم وایو ډم.

قاضی میوند وویل ؟

نه قوماندان صیب اواز ویل او نور د موسیقي الا تو غږول دا یو ډول هنر دی، مسلک دی او بیا د هر چا خپله خوښه چې هر ډول مسلک ځان ته خوښوی او بیا د هنر مندانو د روزنی د پاره هم مکتبونه شته همداسې فاکولتی لری او نور قوماندان صیب ته خپله ووايه چې میر من پروین، مهوش، نغمه، هما، ناشناس، استاد سراهنگ، بېلتون، خان قره باغیاو داسې نور هنر مندان څومره یې د هېواد خلک هغه خو ښوی هر چېرته په راډيو تلو یزیون او تیپونو کې ددوی سندری نه اړوی.

قوماندان حضرت خان په خداکې وویل قاضی صیب دا څنگه دی
اول د بنځپنه هنرمندانو نومونه واخیستل او بیا د نارینه هنر مندانو
نومونه دا تاسو چې وایاستی چې د بنځو او نارینه و حقوق مساوی
دی نو باید اول د نارینه و بیا د بنځو نوم د اخیستس وای تا ټول اول
د بنځو هنر مندانو نومونه واخیستل بیا د نارینه هنر مندانو نمونه د
نارینه و حقوق د تر پښو لاندی کړل.

قاضی میوند که څه هم د قوماندان دی پوښتنی حیران کړ نو یې ژر
ورته وویل نه قوماندان صیب خبره خو داده چې اول خو په هر څه
کې د بنځو حق دی او بل دا چې همدا اوس زموږ په کور کې دوی
بنځې دی چې یوه شینخالی ده او بله هم ملالی ، ملالی خو هم
راتلونکې مور ده او زه یو نارینه په دی کور کې یم بیا هم رایه دوی را
نه وړی چې دوی دوه دی او زه یو نو ځکه می د بنځپنه هنر مندانو
نومونه اول یاد کړل .

قوماندان حضرت خان په کړس، کړس وخنډل او وه یې ویل زه هم
دلته ناست یم ما لکه چې په نارینه و کې نه شمیری او که د
مساوات خبره وی نو باید دیوی بنځپنه هنر مندی او بیا دیوه نا
رینه هنر مند نوم د اخیستلای وای ، رښتیا دا زما غوندی نارینه خو
و لا که یا په بنځو کې حسابې او نه په نارینه و کې دا زموږ د قا
تلانو نمونه باید په ځنا وړانو کې حساب شی په ځنا وړانو کې.

قاضی میوند ددې د پاره چې خبره خو ځینی تللی وه هغه یو متل
دی چې وایې تر ورځ تیری اوبه بېرته نه راگرزی نو د قوماندان
حضرت خان د ډاډینی د پاره چې خفه نشی نو یې ورته وویل ؟

قوماندان صيب خداى د نكړې چې په ځناورا نو كې حساب شى خبره ما د خپل كور درته كوله چې يعنى همدا اوس چې زموږ د كورنى غړى چې حاضر دى بنځې اكثر يت دى ځكه مى دا خبره ادى چا خبره تر خبرې پورى درته وكره او بل دا چې د نمونو په يادولو كې مى كمى او زياتى ندى كړى څلور مى د بنځېنه هنر منداناو څلور مى د نارينه هنر منداناو نمونه ياد كړل.

قوماندان حضرت خان وويل قاضى صيب خبره دى بهرته سره وگنډله او لاره دى ورته جوړه كړه خو ياره قاضى صيبه ته دا راته ووايه چې قاضى د ملا پلار ده او كه ملا د قاضى پلار ده او كه قاضى او ملا سره وروڼه دى ، په خداى چې ددې زمانى قاضيان او ملايان دواړه داسې دى چې سپين به درته تور او تور به درته سپين كړى او هيڅ به ورباندې پوهه هم نشى دا خبره مى دا ستا د پورته ځواب په باره كې هم ده او د څو كلونو او اوسنيو كلونو خبره هم ده .

دا څو كاله مخكې چې دروس سره مو جگړه وه په هغه وخت كې هم كوم دښونځى هلك ، ښونكې چې به مو ونيول ملا يانو به ويل دا مكتب وايي دا كافر دى او د مرگ سزا به يې ورته وركړه . خو هغه قوماندان چې لس او يا شل كاله پخوا يې همدا ښونځى ويلي وه او په همدې ښونځى كې يې د ښونكې دنده درلوده او نن د قوماندان صيب سره يو ځاى

لو تمارى، غلا سړى وژنه كوله هغه پاك مسلمان و. اوس تا هغه پخوانى كړه وړه را په ياد كړل بس ده نور به د ټوكو او ټكالو څخه تير شودولت پوهيږى د ښځو حقوق يې پوهيږى قوماندانان

پوهیږی او د بشر حقوق څنگه چې یې جوړوی هغسی دی یې جوړه
کړی خوته انجنیر صیب ته یو تیلیفون وکړه چې زه ورسره کار لرم .
قاضی میوند د جیب څخه مډیال را وایست غوښتل یې چې زنگ
ووهی قوماندان حضرت خان وویل قاضی صیب واخله دا زما مډیال
واخله د خپل مډیال څخه زنگ وه وهه گوره چې ستا مډیال به
کارت لری او کنه او بیا تاسو څه لری یوازې یوه تنخوا لری چې هغه
هم دوه یا دری میاشتی وروسته درکوله کپړی خدای خبر چې دا څو
شپې زه دلته یم تاسو دا خوراک مراک له کومی خوا په قرض او پور
راوړی او که څنگه.

قاضی میوند وویل نه قوماندان صیب داسې هم نده لکه دا ته چې
وايي شکر دی زه هم تنخوا لرم او شینخالی هم تنخوا اخلی ددواړو
په تنخوا مو ښه گذاره کپړی .

په دی وخت کې قاضی میوند د مډیال شماری ووهلی وروسته له
روغبړ څخه یې وویل دادی قوماندان صیب حضرت خان درسره
خبرې کوي انجنیر شمشاد وویل زه پوهه شوم چې قوماندان صیب
له تاسو سره دی ما یې د مډیال شمیره وپیژندله.

انجنیر شمشاد د قوماندان حضرت خان سره په خبرو بوخت شو او
قوماندان حضرت خان ورته وویل انجنیر صیب کارونه انشا الله په دا
څو ورځو کې خلاصیږی تر څو چې زه درځم نقشی مقشییې جوړې
کړه فکر د ونیسه چې د روغتون او ښونځی ددواړو نقشی دوه ،دوه
پوړیزه وی نور یې په تیلیفون کې دیوه او بل سره خدای په اما نی
وکړه .

پوره يوه اونی قوماندان حضرت خان د قاضي میوند په کور کې وه او د ورځې لخوا په اړوند وزارتونو کې د کارونو د خلا صولو د پاره کښته پورته گرځیدل.

دادی وروسته له څو شپو او څو ورځو قوماندان حضرت خان کور ته راغی دوه ورځې یې په کور کې لا نه وی تیری کړی چې انجنیر شمشاد ته ورغی او خپله ټوله کپسه یې انجنیر شمشاد ته وکړه او انجنیر شمشاد ته یې وویل یاره انجنیر صیب ستا مور او پلار ته دی خدای خیر ورکړی زما کارونه یې داسې په چټکې سره خلاص کړل که دوی نه وای ولا که می په یوه کال کې خلاص کړی وای ډېر خلک راغلی وه چې ډېر یې سوداگران وهغو بښل یې چې په خپله سیمه کې روغتون یا ښوونځی جوړ کړی میا شتی، میاشتی یې تیری کړی وی د کارونو سر او بر یې نه وه معلومهری وزارت خانی او دفتر ته چې به ورغلی په خدای باور وکړه او په ما گنهگار یې مکوه د یوه کوچنی کار د خلا صولو د پاره به یې د ما مو رینو او کارمندانو ستر گی ستا د جیب په خوا کړی وی ما ویل چې موږ وږی یواو د ډوډی د پیدا کولو د پاره په تورو شپو کې گرزو راگرزو دادولت مامور بن خو ولالکه وږی لیوان په روڼا ورځ یې چور او تا لان جوړ کړی ووکه داسې حال وی والله چې خلک د خپلو کومکونو څخه تیر او پښیمانه شی.

انجنیر شمشاد ورته وویل قوماندان صیب پیدا کړی هر ډول انسانان خدای پیدا کړی چې ځنگله ته ورشی هلته هم ډول، ډول ونی او بوتی شته د یوه لاس گوتی لا یو ډول ندی.

قوماندان صيب دادی نقشی وه یې گوره خو ښیری دی او کنه .
قوماندان حضرت خان چې نقشی سره واړولی راواړولی هیڅ نه پو
هیده انجنیر شمشاد ورته وویل صيب دا نقشه د ښونځی ده دایې
اول پور، دایې دوهم پور، دا ټولگی ده دا څه او داڅه د قوماندان
حضرت خان خو په هیڅ سر نه خلا صیده نو یې ورته وویل انجنیر
صيب زه خو ولا که په هیڅ پو هیږم او که پو هیدای تا ته به می نه
ویلا یوازې دومره درته وایم چې ښه نقشه وی ،ودانی یې ښکلی
وی او ډېری خونی ولری چې د سیمې ټول هلکان پکښی ځای شی ،
روغتون هم ښه ښکلی جوړ کړه وړکتون او نوری ټولی ودانی
ښایسته او ښکلی جوړې کړی نور زه نه پو هیږم ټول کارونه یې هم
ستا پر غاړه دی خو هر کله چې راځی راشه ځمکه او ځای یې درته
وښیم یو څه پیسی به هم درکړم زه نو بیا له خیره سره بېت الله
شریفی ته د حج او توبې کولو د پاره ځم کله چې راغلم بیا به نوری
پیسی هم درکړم خو ته یوازې دومره راته ووايه چې په څومره وخت
کې دا جوړېږی او تر هغه چې زه له حج څخه راځم څومره پیسی
بس دی داسې نشی چې د پیسو دکموالی له کبله کار ودریږی هو
انجنیر صيب یوی خبرې ته دی پام وی په نورو کارونو د زه کار نلرم
او نه ورباندې پوهیږم خو داخبره می ښه واوره چې دهری ودانی
د دروازی ښی لاسته په دیوال کې دومره ځای چې بیا دودانی د
پرانستلو نیټه او دودانی نوم یعنی ښونځی،روغتون د مرمړ په
ډبرینه ولیکو او هلته یې پکښی و دروو (ولگوو).

يوه ورځ ورسته انجنير شمشاد سره د څو نورو انجنيرانو او د ولايت د لوړو مقاماتو د قوماندان حضرت خان کلي ته ورغلل قوماندان حضرت خان ، جومات، د بند ځای د بسونځي ځای ، دروغتون، کلنيک ځای او د سواد د زده کړي ځايونه ورته په نښه کړل او ددې ټولو ودانيو ځمکه قوماندان حضرت خان له خپلې شخصي او پلرني ځمکې څخه ورکړه .

انجنير شمشاد په څو ورځو کېدېرې، شگه، او نور دودانيو د جوړولو د اړتيا وړ شيان راوړل او کار گران يې ونيول او د ودانيو په جوړولو پيل وشو .

انجنير شمشاد د ورځې لخوا په ټولو ودانيو گړزي راگرزي او د ټولو ودانيو کارونه تر څارنې لاندې نيسي چېرته چې کومه خرابې په ودانيو کې ويني هغه کار گرانو ته ور په گوته کوي .
څو اوښي وروسته قوماندان حضرت خان د حج د فريضې د ادا کولو د پاره بېت الله شريفی ته لاړ.

ه ه ه ه
ه ه ه ه

کله چې قوماندان حضرت خان بېت الله شريفی ته لاړ انجنير شمشاد هم د نمورو اباديو په کار داسې چټک کار کاوه چې گوته په غاښي ورته نيوله کېدله په دوو دريو اوښوکې ډېر گار پر مختگ وکړ ټول خلک ورته حيران پاتې وو انجنير شمشاد هم شپه او ورځ ورته يوه کړي وه تر څو د قوماندان حضرت خان تر راتلو پوري کار ښه پر مخ لاړ شي تر دې چې د سيمې خلکو او په تيره بيا ځوانانو هم کله

کله د حشر په ډول ورسره کار کاوه په څو اونیو کې د ټولو تعمیرونو سروته وټرل شول او دسیمې خلکو به ویل وگوري د انجنیر کبصرخان لمسی شمشاد ته چې د خلکو دپاره څومره خواری او زحمت گالی ټولو خلکو ورته افرین او شاباس ویل خو ځینو ځینو به ویل څنگه به زحمت نه باسی پوهیږی چې د چا لمسی دی اخیر د هغه چا لمسی دی چې ټول هېواد یې خپل کور باله .

دادی قوماندان حضرت خان هم د حج د فریضی دادا کولو نه راغی او خپله انجنیر شمشاد ،شاه پرو، شینخالی، او قاضی میوند ته یې له مکې معظمی څخه سوغاتونه راوړی و چې په هغو کې د هریوه د پاره جای نماز خو حتمی وه خو نور سوغاتونه یې هم ورته را وړی وو .

کله چې قوماندان حضرت خان د هغو میلمنو څخه چې ده ته د حج دمبارکې د پاره راتله خلاص شو نو یوه ورځ د ودانیو په کار و گرځیده اول یې د هغو ډبرینو ځا یونه وکتل اندازه یې کړل او اندازه یې له ځانه سره واخیستلی او انجنیر شمشاد ته یې وویل انجنیر صیب کارونه ډېر پر مخ تللی دی ما خو دومره نه گڼله چې داسې ژر دی دا ودانی له ځمکې پورته شی انجنیر شمشاد ورته وویل قوماندان صیب ولسی خلکو په تیره بیا ځوانانو

ډېر د حشر کارونه پکښی وکول ټول په خپله خوښه او شوق راتله او کارونه یې کول او ویل یې دازموږ ښونځی او روغتون او دا ټول زموږ د پاره دی .

قوماندان حضرت خان وویل خدای د دوی ته برکت ورکړی او ثوابونه دی ورته ورسپړی

قوماندان حضرت خان د هغو مرمړينو اندازه له ځانه سره واخيستله
ښار ته لاړ او د ټولو مرمړينو ډبرو اندزهاو څه بايد ورباندې وليکل
شي د ډبرو توپولو کسب کارانو او دوکاندارانو ته فرمايش ورکړ .

د څو مياشتو په اوږدو کې د اوبو بند، کلنيک، او نوري ټولي ودانۍ
گټې اخيستو ته چمتو شوي نو انجنير شمشاد قوماندان حضرت
خان ته وويل ټول کارونه سرته ورسيدل او د گټې اخيستو د پاره
چمتو دي ، او قوماندان حضرت خان ته يې ټولي هغه نيمگړ تياوي
چې هغه بايد دولت وکړي د ښونځي له ميزو، چوکبو، کتابونو، بيا د
روغتون تر درملو پوري ټول پوره ليست يې قوماندان حضرت خان
ته ورکړ قوماندان حضرت خان له ولايته نيولي بيا د هېواد تر
پايته پوري ټولو اړوند وزارتونو او دفترونو يو وار بيا و گرځيده او
له ځانه سره يې له ډاکټره او ښونکو نيولي بيا د ورکتون او ښونځيو
تر ميز او چوکبو پوري ټول يې پوره او د ولايت او له ولايته د خپلې
ولسوالۍ په لور روان شو او ټول شيان يې له خپل ځان سره راوړه.

او هغه ډبريني چې يې تياري کړې وې انجنير شمشاد ته يې دنده
وسپارله چې دا به په هغه ورته جوړشويو ځايونو کې و لگوي مگر
هغه ليکنې چې په ډبرينو شويدي هغه به نه گوري او نه به هغه
مخصوص توکر چې ورباندې پروت دی ليري کوي خو يوازې به
دومره کوي چې د هري ودانۍ ډبره چې پر توکر ليکل شويدي هغه
به په هغه ودانۍ کې ټينگوي .

انجنير شمشاد همدا کار د قوماندان حضرت خان په غوښتنه او وينا
هما غسې وکړ.

په دوو نورو ورځو کې پراستلو ته تیاری شوی .

کله چې انجنیر شمشاد قوماندان حضرت خان ته پوره ډاډ ورکړ چې ټول کارونه چمتودۍ اوس باید والی او نور د ولایت لوړو کسانو ته خبر ورکړو چې هغوی راشی او ودانۍ د گټې اخیستنې د پاره پرانیزي .

قوماندان حضرت خان وویل انجنیر صیب نور می سر مه خوږوه هر څوک چې راغواړی هغه را وغواړه مگر پام چې ستا پلار قاضی میوند، ستا مور ډاکټر صیب شینخالی ، ستا انا شاه پرو او خپله ته باید هرو مرو حاضر واوسی او را وه یې غواړه زما دی په خپل حج قسم وی تر څو همدا کسان نه وی چې ریس جمهور هم راشی که یوه ودانۍ راڅخه پرانیزي .

انجنیر شمشاد هک حیران شو نو مخا مخ د والی دفتر ته ورغی او د سیمې والی ته یې د قوماندان حضرت خان خبرې یو په یوه وکړی د سیمې والی د تلیفون په سلسله یی د دولت لوړ مقام ته خبر ورکړ. ددولت لوړ مقام پریکړه وکړه چې دندوړی ولایت والی او په ولایت کې د اړوند څانگو مسو لین دی په دی پرانیزه غونډه کې بر خه واخلي .

هغه وه چې سهار په شپږو بجو قاضی میوند او ډاکټر صیب شینخالی دهغه ولایت هوایی ډگر ته ځانونه ورسول او له هوایی ډگر څخه برا بر دهغه ولایت د والی دفتر ته یې ځانونه ورسول کله چې والی او راغلو میلمنو یعنی قاضی صیب میوند او ډاکټر صیب شینخالی یوه یوه پیاله چای و خوړلی قوماندان حضرت خان هم دوالی د دفتر په

دروازه ورننوت د سلام او روغېر کولو نه وروسته د نموړی ولایت داروند خانگومسو لین (بناروال، د روغتیا مسول، د پوهنی مدیر)، او نور مسولین هم را ورسیدل ټولو دیوه اوبل سره روغېر وکړ، په دی وخت کې د قوماندان حضرت خان سترگی د شینخالی په لور ملالی و لگیدلی ور ولاړ شو او ملالی یې په غېږ کې ونيوله او د مخ په دواړو خوا یې بښل کړه او ورته یې وویل ملالی جانی غټه شوی یی هغه خو میاشتی مخکې چې زه ستا سو کورته درغلی وم هلته خودی خاپوړی کولی .

قاضی میوند وویل قوماندان صیب دا خو د ستا سو ددوعا برکت دی .

وروسته د سیمې والی وویل راځی چې څو او خپل کارونه سره را لنډ کړو ټولو غوښتل چې ولاړ شی قوماندان حضرت خان وویل ؟ والی صیب او راغلو میلمنو مخکې له دی چې ولاړ شو زه به یوه خبره درته وکړم خدای د وکوي چې زما دا وروستنی خبره هم ومنی . ټولو په یوه غږ وویل قوماندان صیب حضرت خانه وایه څه وایی ستا یوه خبره نه سل خبرې د منو .

قوماندان حضرت خان وویل زما یوه هیله ده د تاسو قدر منو میلمنو څخه هغه دا چې زه خو اول دا چې لیکونکې او لوستونکې نه یم د تاسو په شان چې د کاغذ او یا کتاب له مخی خبرې وکړم نو ځکه وایم چې زما خبرې بېله د کاغذ او کتاب له مخی ومنی ، اوبل دا زه غواړم چې زما د قوماندانی د ورځونه همدا نن ورځ وروستنی

قوماندانی وکوم او هغه دا څه چې زهوايم او کوم پروگرام چې ما جوړ کړی تا سو يې راسره ومنی همدا زما هيله او ارزو ده .
 ټولو ورته وويل همدا ستا حق دی ځکه چې موږ خو ستا ميلما نه يو نو حتمي او ضروری څه چې ته وايي هغه به منو او هما هغسی به کوو نه دی دی ارویدلی چې وايي (مرده به دست زنده) نو نن موږ ميلمانه يو او ته د کور خاوند يې قوماندان حضرت خان وويل کور مو ودان ځی چې څوڅو شاه پرو نه ښکاری هغه چېری ده ، انجنیر شمشاد وويل هغه اوس رارسیري کله چې والی ، قوماندان حضرت خان او راغلی ميلمانه د ولایت له انگر څخه راووتل شاه پرو هو د ولایت د انگر دروازی ته راورسیدله ، دوی ټول په گډه په داسې حال کې چې د قوماندان حضرت خان موټر تر مخ روان واو نور وروسته په څو موټرو کې ورپسی روان و.

دادی اول ښونځی ته راورسیدل ټول له موټرانو راکښته شول او د پرانستلو د پټی په مخ کې سره را غونډشول، په دی وخت کې قوماندان حضرت خان وويل ، د محترمی شاه پرو ، ډاکټر صیب شینخالی ، قاضی صیب میوند او انجنیر صیب شمشاد د څلورو واړو څخه هيله کېږي چې د مرمریني ډبري څخه د پردی په بېرته کولو سرهد ښونځی ودانی پرانیزی ، دوی څلور واړه ورته را دمخه شول او په یوه وار څلورو واړو د مرمریني څخه پرده کش کړه کله چې پرده کش شوه په ډبرینه دا جملی (د انجنیر کبصر خان عالی لیسه) لیکلی وی ټول هک پک او حیرانه پاتی شول په دی وخت کې د شاه پرو، او شینخالی له ستر گو د خوشحالی او پریشانی اوبښکې توی

شوی یو وار ټولو راغلو میلمنو او دسیمې سپین ږیرو قوماندان حضرت خان ته افرین او شا باس ووايه تر دی گړی پوری هیڅوک حتی انجنیر شمشاد چې دا ودانی یې جوړه کړی هم وه خبر نه وه چې دا ښونځی د چا په نوم دی، په دی وخت کې قوماندان حضرت خان دوه جلا، جلا کاغذونه له جیبه را و استل

او د پوهنی او د پوهنی مدیر ته یې وویل په دی لست کې زما دکورنی د انجونو او هلکانو نمونه دی چې باید ښونځی ته شامل شی، او په دابله پاڼه کې زما، زما دمیر منی او زما دکورنی نور نارینه او په عمر پخو ښځو نمونه دی چې دسواد د زده کړی په ښونځی کې باید شامل شی، او هم یې د سیمې د سپین ږیرو او ځوانانو څخه هیله وکړه چې ټول هلکان او انجونې ښونځی ته او په عمر پاڅه نارینه او ښځې د سواد د زده کړی ته ور وپیژنی.

ددې نه ها خواته د روغتون ودانی وه هغې خواته لاړل او هلته بیا د روغتون په دروازه کې ټول سره را غونډ شول او قوماندان حضرت خان وویل و محترمی خور شاه پرو ته بلنه ورکومچې د ډبرینی څخه د پردی په استه کولو سره روغتون پرانیزی، شاه پرو وردمخه شوله او د مرمرینی څخه یې پرده کش کړه ټولو ولیدل چې په مرمرینه لیکل شوی وه د شینخالی روغتون د سیمې والی راغلو میلمنو او دسیمې خلکو کله قوماندان حضرت خان ته کتل او کله به یې هم شینخالی او کله د روغتون ودانی ته، او بیا لاړل دسواد د زده کړی ودانی ته هلته بیا قوماندان حضرت خان را دمخه شواو وه یې ویل زما میلمنو او عزیزانو د پوهنی محترم مدیر صیب ته بلنه ورکوم او

ددې ودانی له مرمړینی ډبري څخه پرده پورته کړی او د سواد دزده کړی ودانی پرانیزی د پوهنی مدیر صیب راغی او د ډبرینی څخه یې پرده پورته کړه چې په دی ډبرینه لیکل شوی و(دمیرمن شاه پرو د سواد دزده کړی ښونځی).

وروسته دنوی جومات نوی ودانی ته راغلل قوماندان صیب حضرت خان د ولایت د جامع جومات له ملا امام څخه غوښتنه وکړه چې د مرمړینی څخه د پردی په کښولو سره نوی جومات پرانیزی هغه و چې د ولایت د جامع جومات ملا امام راغی او د ډبرینی څخه یې پرده کش کړه او لیدل شول چې په ډبرینه لیکل شوی و (د قاضی میوند جومات) قاضی صیب میوند یوی اوبلی خواته وکتل ټولو راغلو میلمنو او دسیمې خلکو قاضی صیب میوند ته مبارکې ورکړه او شینخالی هم د گلو یوه گیدی د جومات په مرمړینه کېښوده.

له همدی ځایه د وړکتون د ودانی خواته ټول روان شول کله چې دوړکتون د انگر دروازی ته ورسیدل نو قوماندان حضرت خان وویل میلمنو او دوستانو وین چې د وړکتون په مرمړینه هیڅ ندی لیکل شوی چې دا وړکتون د چا په نوم یې یاد کړو نو زه د ولسوالی د جامع جومات له مولوی صیب او څلورو نورو ملا صاحبانو او مولوی صاحبانو څخه دچې ټول پنځه کسان کېږی دا عالمان چې په سر کې یا ددې کمیسیون ریس د ولسوالی د جامع جومات مولوی صیب دی په دی وړکتون د دوی نوم کېږدی .

د عالمانو ټا کل شوی کمیسون د وړکتون د یه دیوال له څنگه سره ودریدل او ددې وړکتون د نوم په ایښودلو یوی موافقی ته ورسیدل او د کاغذ په مخ یې لا سلیک وکړ د عالمانو ټاکل شوی کمیسون راغی او راغلو میلمنو ته یې وویل ددې وړکتون نوم هغه وخت اعلا نیږی چې موږ ټول وړکتون ته ننوزو او بیا بېرته راووزو بیابه اعلا نیږی دا زموږ د عالمانو پریکړه ده .

په دی وخت کې د پوهنی مدیر وویل راځی ددې وړکتون پرانیستل ددې کوچنی ماشومی چې د قاضی میوند لور ده دا به دا چا کلیت و دغو میلمنو ته په خپل لاس وویشی او اول به دا وړکتون ته ننوزی ځکه چې دا وړکتون دی او د ماشومانو دپاره دی نو څنگه چې بل کوچنی ماشوم زموږ په او تاسو سره نشته او همدا یوه ماشومه ده نو ددې ماشومی په ننوتلو سره وړکتون ته وړکتون پرا نستل کېږی وروسته نو رو ټولو د پوهنی د مدیر خبره ومنله او همداسې وشول د قاضی میوند لور په ټولو خوږه وویشله او یو څه خوږه یې د وړکتون د ننو تلو په دروازه کې و شیندله او ټول په داسې حال کې چې د قاضی میوند لور یی دمخه وه د وړکتون د وړکتون په دروازه ننوتل ، ټولگی، د شیدو خوړلو او د خوب خونۍ یې یو پر بل پسۍ وکتلی او د وړکتون څخه را ووتل ، دلته بیا ټول د وړکتون مخی ته ودریدل تر څو ددېنی عالمانو د کمیسون پریکړه د وړکتون د نوم ایښودلو د

پاره خلکوته واوروی ، ددېنی عالمانو د جوړ شوی کمیسیون ریس د
ټولو تر مخ ودریده او دایې وویل ؟

ورونو موږ داسې پریکړه کړی چې که هر څوک اول ددې وړکتون په
دروازه ننوزی وړکتون به دهغه په نوم وی او یادیری او دادی ټول د
کمیسیون غړو لاسلیک هم کړی اوبیا یې ددېنی عالمانو کمیسیون ته
مخ راواړاوه او وه یې ویل ملا صاحبانو همداسې پریکړه وه او که
څنگه هغوی ټولو وویل هوکې همداسې پریکړه وه .

نو دکمیسیون ریس وویل څنگه چې تاسو ټولو ولیدله چې خوږه هم
دی ماشومی وویشله او وړکتون ته هم دا ماشومه انجلی ننو تله نو
تاسو وواياستی چې ددې ماشومی انجلی نوم څه شی دی ؟ شاه پرو
د شینخالی مور ورته وویل ددې ماشومی انجلی نوم ملالی ده ملالی
.

نو مولوی صیب وویل ددې وړکتون نوم شود(ملالی وړکتون)، ټولو
راغلو میلمنو او دسیمې خلکو لاسونه وکړپول او د وړکتون ددروازی
په مرمرینی یې په توش قلم ولیکل د ملالی وړکتون .

شینخالی د ملالی مور د وړکتون هغې دروازی ته چې مرمرینه ډبره
لگیدلی وه رانژدی شوه او ددې ډ برینی یوی خواته شینخالی او بلی
خواته یې خپله لور ملالی ودروله او انجنیر شمشاد د شینخالی زوی

د خپلې مور او خپلې خور د هغې مرمړینې سره چې ورباندې په
توش قلم لیکل شوی ود ملالی وړکتون یادگاری عکسونه واخیستل.
په دی وخت کې دسیمې والی وویل قوماندان صیب حضرت خانه
څنگه اوس داوبو بند پرانیزو،؟

قوماندان حضرت خان په ټوکو او مسخرو کې ورته وویل والی صیب
څنگه د اوبو د بند نوم دی واخیستی لکه چې تېری شوی یې نن ټوله
ورځبه زما په قوماندۀ کارکوي ځکه چې زما د قوماندانی همدانن
یوه ورځ ده بیا به نه قوماندانی وی او نه به څوک راته قوماندان
حضرت خان ووايي نو پرېږده والی صیب چې نن خو زما قوماندۀ هم
وچلېږي ورځ لویه ده هغه به وروسته پرانیزو اوس ډوډی وخت دی
ډوډی خورو ما د ډوډی بندو بست کړیدی ډوډی تیاره ده دادی اوس
می زوی راغی او راته یې وویل چې ډوډی تیاره ده ما لا سهار ستا په
دفتر کې تاسو ټولو ته وویل چې زه دکاغذ او کتاب له مخی خبرې
نشم کولای

زما کار ټول د صحرایانو کاردی نو اوس د ډوډی خوړلو قوماندۀ ده د
ډوډی خوړلو په وخت کې دوی ټول د قوماندان حضرت خان د کور
انگړ ته ننوتل او د لېږ ځنډ نه وروسته د ډوډی په خوړلو پیل وشو
قوماندان حضرت خان هم داسې په خرپ ډوډی تیاره کړی وه او

ټولو داسې په خوند، خوند خوړله تا به ويل چې د کابل د انټرکانينټل هوټل کې دا خوراکونه پاخه او تيار شويدي .

راغلو ميلمنو ټولو دې مصرف او دې خوراکونو ته گوتې په غاښ نيولې وې او هک حيران وه چې دا باندې وگوره او داخوراکونه او د راغلو ميلمنو څخه يوه وويل

قوماندان صيب دومره مصرف دې کړې دې دومره مصرف ته هيڅ ضرورت نه وه .

قوماندان حضرت خان وويل نه بابا داڅه مصرف دې بيا د تاسو قدر منو ميلمنو د پاره دا هم کم دې ؟

د سيمې والي وويل نه قوماندان صيب هر څه ډېر دې خداي (ج) دې تاته نور هم توان او قدرت درکړې چې نور هم د خير کارونه وکړي..

قوماندان حضرت خان په داسې حال کې چې په خوله يې لير موسکا خپره شوه او په ټوکو کې يې وويل هر څه ډېر دې خو هغه يو هغه چې تاسو او د ښار خلک ورسره ډېره مينه لري هغه نشته هغه دې د هغه په ځای مې ښې تروې او شرومبې درته ايښې دي .

داوبو او بريښنا ريس وويل ، قوماندان صيب حضرت خان خپله خبره خودې وکړه موږ ټول ورباندې وپو هيدلو او دا خبره د بېرته واخله ځکه موږ د هغو کسانو له ډلې څخه نه يو کوم چې ته فکر کوي او بيا زموږ سره خو پوهيږي چې قاضي ميوندهم شته او قاضي

صیب میوند خو ته پیژنی چې په قضا کې د هیڅ چا طرفداری نه کوي او که موږ هم بیا داسې کار وکړو او هغه چې ته یې یادوی هم نه یې خورو ځکه چې قاضی صیب په خپله وینی نو بیا قاضی صیب شاهد ته اړتیا نلری ولا چې ته خبرېږی موږ به بیا د قاضی صیب میوند تر دورو تیر شوی یو.

قوماندان حضرت خان وویل ټوکه می وکوله یوه، یوه ټوکه چې نه وی خوراک هم خوند نه کوي .

ټولو په یوه ځای او په ډېره خوشحالی د گرمی ډوډی د قوماندان حضرت خان په کور کې وخوړله اودسونه یې تازه کړل او د ما سپښین لمونځ هم ټولو یو ځای سره ادا کړنو قوماندان حضرت خان د سیمې والی صیب ته مخ ورواړاوه او ورته یې وویل والی صیب څنگه اوس به داوبو د بند په خوا لاړ شو.

د اوبو بند ته ټول په ګډه لاړ لاو هلته بیا قوماندان حضرت خان د بند د مرمریني له څنگه

چې ټوکر ورباندې غوړیدلی وو ودريده او داسې یې وویل محترم والی صیب او داوبو او بریښنا ریس صیب ته بلنه ورکوو چې له ډبریني څخه د پردی په ایسته کولو سره د اوبو بند پرا نیزی.

د اوبواو بریښنا ریس او والی صیب راغلل او د پردی په ټولولو یې ولیدل چې په مرمړینه ډبره لیکل شوی وودانجنیر شمشاد داوبو بند.

قاضی میوند، شاه پرو او نور دسیمې او ولایت سپین ریزواو دولتی چار واکو د انجنیر شمشاد او د قوماندان حضرت خان ددواړو غاړو ته دومره گلان ور واچول چې نور نو دواړو خپلې غاړې د گلانو څخه هسکې نشوای نیولای او ټول انجنیر شمشاد او قوماندان حضرت خان ته مبارکې ویلې او د بند اوبه په ویالو او نهرونو کې په بهیدو راغلی خلک هم حیران شول چې قوماندان حضرت خان ته وگوره او دومره عقل داسې نمونه یې ورباندې ایښی دی فقط لکه له کتاب څخه یې را اخیستی وی..

دلته دسیمې والی او نورو راغلو میلمنو وویل قوماندان صیب حضرت خانه نور نو موږ ته رخصت راکړه چې ځوانشا الله کارونه خلاص شول .

قوماندان حضرت خان راغلو میلمنو ته وویل ما سهار لا درته وویل چې زه همدان د تاسو او دسیمې قوماندان یم هر امر چې کوم هغه به منی کارونه چېری خلاص دی یو کار او وروستنی کار لا پاته دی راځی پر ما پسې .

ټول په موټرو کې کېنا ستل او د قوماندان حضرت خان په موټر
پسې یو قطار موټری روانی شوی د قوماندان حضرت خان دمخه او
نوری موټری ور پسې روانی وی .

دادی د قوماندان حضرت خان موټر د سیمې د هدیری له څنګه
ودریده د سیمې خلک او راغلی میلما نه هم له موټرانو را کېښته
شول او پلې له قوماندان حضرت خان سره د هدیری په منځ کې
روان شول ، خو د راغلو میلمنو له ډلې څخه یوه میلماڼه قوماندان
حضرت خان ته په ټوکوسره وویل قوماندان صیب حضرت خانه موږ
ټولوته دی قبرونه جلا جلا جوړ کړی او که دی ټولو ته د.... په شان یو
قبر جوړ کړی قوماندان حضرت خان وویل څومره وار خطا یاستوار
خطا کېږي مه اخیر نه اخیر مو دا ځای دی څوک وروسته څوک
وړاندی ، په دی وخت کې قوماندان حضرت خان دیوه لوی قبرچې
له څنګه سره ییبیل یو کوچنی قبرواو دواړه په ښو مرمرینو ډبرو
جوړاو ښایسته شوی ووودریده او ددې قبر په مرمرینه داسې لیکل
شوی و(دشهید ارواح ښادانجنیر کېصر خان ارام ځای).

شهید انجنیر کېصر خان او دده وړوکي زوی شمشادچې د قوماندان
حضرت خان په قوماندې یې خپل خوږ ژوندله لاسه ورکړی
خدای(ج)ددوی شهادت قبول او په جنت کې یې ددوی دواړو ځای
غواړو ، او په وروستی برخه کې یې لیکلی وددوی قبرونه د قوماندان

حضرت خان په شخصی پیسو جوړ شویدى ، ټولو راغلو میلمنو او دسیمې خلکو دا لیکلی کړنښی ولوستلی .

وروسته له څو دقیقو چو پتیا څخه قوماندان حضرت خان را دمخه شواو دولاړو کسانومخی ته ودریده او داسې یې وویل ؟

گرانو میلمنو او راغلو دسیمې سپین ږیروغواړم یو څولندې خبرې وکړم او هغه دا چې تاسو پو هیږی چې زه یو جگړه مار، سړی وژونکې، غل، او قاچاق وړونکې وم او دا دوه قبرونه چې وینی دا دانجنیر کېسر خان او دده د ماشوم زوی شمشاد قبرونه دی چې دوی دواړه زما په امر او قوماندۀ شهیدان شویدى نو زه په خپلو تیرو ټولو عملونو او کارونو پېښمانه یم نو ځکه دا قبرون ما جوړ کړه او بنسکلی می کړل د ملایانو څخه می اړویدلی چې که هر څوک د خپلو خپلوانو زاړه قبرونه جوړوی نو باید خیرات وکړی نو ما هم دا قبرونه جوړ کړیدی او هغه دی دوه غوایان می راوستی دی چې دلته یې ددې قبرو د جوړولو په خاطر حلال کړم او ددې خیرات ثوابونه انجنیر کېسر خان او ددې هدیری ټولو مرده گانو ته ورسیرې نو په دی وخت کې یې په خپلو سړو غږ وکړ او وه یې ویل چې غوایان حلال کړی ، دده سړو د غوایانو په حاللولواو د غوښو په ټوټه کولو پیل وکړ .

قوماندان حضرت خان خپلې خبرې داسې پسی اوږدی کړی ،

گرانو میلمنو او قدرمنو عالمانو بله خبره داده چې ما مخکې هم وویل او تاسوهم خبر یاستی چې انجنیر کبصر خان او دده وړوکي زوی زما په امر او قوماندې مړه شويدي.

نو د انجنیر کبصر خان له مېرمنې شاه پرو ، دهغه د لور شينخالی ، د قاضي صيب ميوند څخه چې د شينخالی مېړه ده هيله کوم چې ماته تر دی گناه راتیر شی او ماته که څه هم

د بېنلو وړ نه يم راته عفو وکړی او ما وبښی تر څو می زړه په امان او ډاډه شی.

په دی وخت کې شاه پرو ، شينخالی ، قاضي ميوند، او شمشاد ددې ځای څخه لېر بېرته لاړل او هلته سره کښينا ستل او څه يې سره ويل.

او قوماندان حضرت خان خپلې خبرې داسې پسې اوږدی کړی او داسې يې وويل ، بله خبره داده چې دا دولايت نه راغلی میلمانه ، والی صيب ، دسيمې، کلی او ولسوالی خلکوته به حتمي سوال پيدا شوی وی چې د اوبو له بنده، روغتون، ښونځی ، جومات دا ټول د یوی کورنی په نوم شول دا څنگه چل دی ؟

نو وروڼو زه تاسوته دا ویلای شم چې که ددې کورنی غړی په خاصه توگه همدغه

ډاکټر صيب شينخالی درته بنيم که نه وای او زه يې نه وای پو هولی
باور وکړی چې په دی هديره کې لا څه په نورو هديرو کې به اوس د
مړی ځای لا نه وای پيدا شوی او نه به ما د خير کارونو ته لاس ور
وړی وای يامی مخه ورته کړی وای.

بيا يې خپله ټوله کېسه دده د مېرمنې له ناروغی چې په اولد ناروغه
وه ، بيا خپله دده ناروغی چې ټپی شوی وه دا ټولی کېسی يې
وکولی نو ځکه دا ټول ځايونه ما ددوی په نوم کړل.

او بله خبره داده چې زه دا څو میاشتی کېږی چې د حج د فريضی له
ادا کولو وروسته کور او کلی ته راغلم او هلته یعنی په بېت ا
للهشريفه کې می په اخلاص تو به ایستلی ده چې بيا به، وژنه،
قتل، حرام خوری او قاچاق نکوم نو له تاسو ټولو هيله لرم او هغه
څوک چې دلته نشته هغوی ته هم تاسو ووايستی چې له دی
وروسته ماته قوماندان حضرت خان

ونه وایستی له دی وروسته ماته حاجی حضرت خان ووايستی بس
همدغه نوم زما د پاره افتخار دی بس همدغه زما خبرې وی
خدای(ج) د وکړی چې خفه شوی نه یاستی.

په دی وخت کې شاه پرو ،د شينخالی مور را ولاړه شوه په داسې
حال کې چې د خپل مېړه کېسر خان د قبر دسر خواته ودريده او وه
يې ويل گرانو ورونو او محترمو ميلمنو مخکې حاجی صيب حضرت

خان زما د خدای بښلی مېړه کبصر خان د شهادت په باره کې د
بښنې خبره ياده کړه او تا سو وليدل چې زموږ د کورنۍ ټول غړي
هلته سره په خبرو شوو

نو زه د خپلې کورنۍ په نما ينده گۍ موږ خپله پريکړه داسې اعلانوو
څنگه چې خدای (ج)

په خپل کلام کې ويلي دي چې څومره ثوابونه چې په عفو کې دي
په غچ اخیستنه کې نشته نو موږ ددې دپاره چې د انجنير کبصر
خان شهادت ته کوم تاوان ونه رسيږي او بل دا چې حاجي صيب
حضرت خان په تيرو پښيमानه دي او تو به يې ايستلی زموږ لخوا
ورته عفو ده عفو.

په دې وخت کې ټولو خوښي وکړه او د ولسوالۍ د جامع جومات ملا
امام هم شينځالۍ او ددې د کورنۍ له غړو څخه مننه وکړه او هم د
سيمې يو سپين ږيري پورته شواو وه يې ويل موږ د سيمې د والي
صيب څخه هيله کوو چې ډاکټر صيب شينځالۍ په همدغه روغتون
کې قوماندانه مقررې کړي قوماندانه .

د سيمې والي صيب وويل په روغتون کې قوماندانۍ نشته روغتون
قوماندانۍ ته اړتيا نلري ولي ريس ته اړتيا لري ريس د روغتون ته ؟

هغه سپين ږيري وويل والي صيب موږ ريس نه پيژنو موږ اوس يوازې
او يوازې قوماندان پيژنو قوماندان بيا چې تاسو وياستې چې

قوماندان ته اړتيا نشته نو بيا همدغه ډاکټره صيبه دی ددې روغتون ريسه مقرره کړی.

دلته حاجی حضرت خان ولاړ شواو وه يې ويل وروڼو او د سيمې سپين ږيرو ډاکټره صيبه شينخالی چې ددې روغتون ريسه مقرره شی دومره خدمت نشی کولای په دی وختو کې ولسی جرگی او ولايتی شوراګانی جوړېږی ولی ولسی جرگی ته يې نه انتخابو چې ټول ولايت ته خدمت وکړی.

د سيمې والی او راغلو ميلمنو وويل دادوروسته کار دی بيا به سره کښينو چې ولسی جرگی ته يې کانديد کړو او که دلته په روغتون کې دا کار مشوری ته اړتيا لری .

نور نو دسيمې والی او راغلو ميلمنو له حاجی حضرت خان څخه دده د خدمتونو په اړوند مننه وکړه او ددولت د ريس جمهور له خواهغه ستاينلیک چې حاجی حضرت خان ته يې رالېږلی وه د والی صيب لخوا حاجی حضرت خان ته ورکړل شو.

په درنښت

يارمحمد سهار

25. 5. 1384 کابل

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنګپال شخصیت
بناغلي (نجیب احمدزي او ملګرو) څخه یې د زړه له تله مننه
کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي
چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام
لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله
کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ
لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا ددې اثر له لیکوال او چاپوونکي څخه د زړه له تله
مننه کوو چې ددې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

د ليکوال لنډه پېژندنه:

انجنير يار محمد سهار د ملا امير محمد سليمانخيل زوی او د امير خان بابا لمسی په (۱۳۳۳) لمريز کال د پکتیکا ولايت د جانيخېلو ولسوالۍ د (هستي ممي) نومي کلي په يوه منوره او مذهبي کورنۍ کې يې دنيا ته سترگې

غړولي او د شاتورو د برنس په کلی کې يې خاپوړې کړې دي، پلرنی ټاټوبی يې د امنو شاتوری دی څنگه چې د نو موړي پلار يو دينی عالم و، کله په يوه سيمه او کله په بله سيمه او کلي کې ا مامت کاوه او ورسره يې دکتوازو په ډيرو مکتبونو(ښوونځيو) کې د ښوونکي دنده هم سر ته رسولې ده.

انجنير يار محمد سهار تر درېيم ټولگي د هستي په د هاتي ښونځي کې زده کړې کړې دي تر نهم ټولگی پورې يې د غزني د کوچيانو په ليليه کې او لېسه دوره يې د کتوازو د سليمان بابا په لېسه کې او لوړې زده کړې يې د پخواني شوروي او اوسني روسي د لينينگراد په ښار کې سر ته رسولې دي، د نوموړي دا لاندی لیکنې چاپ ته چمتو دی:

او مړوخبري کولې(د لنډو کيسو ټولگه)

سو خېدلی بن (د لنډو کيسو ټولگه)

د وزی پاتک(طنزی ټولگه)

نا مطلوب (طنزی ټولگه)

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۱۱۷

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library